

Ang
Tubig
ng
Buhay

GEORGE FIFIELD

Ang Tubig ng Buhay

Ni
George Edward Fifiield, D.D.

Awtor Ng
“Ang Diyos ay Pag-ibig”

Patrick Irving, 2025

Karapatang-ari © 2026, George Edward Fifield, D.D.

Nakalaan ang lahat ng karapatan. Ang karapatang moral
ng editor ay iginiit.

Inisalin mula sa orihinal na paglimbag ng Ang Tubig ng Buhay ni
George Fifield (Ang Recorder Press).

Ang modernong edisyong ito ay inihanda mula sa isang
personal na kopya ng orihinal na teksto at informat para sa
kalinawan at madaling maunawaan.

Ang edisyong ito ng Ang Tubig ng Buhay ni George Fifield ay
isang tapat na transkripsyon salita-sa-salita ng orihinal na
teksto na inilathala noong bandang 1927 ng The Recorder
Press sa Plainfield, New Jersey.

Ang baybay, bantas, at paggamit ng malalaki at maliliit na
titik ay pinanatili ayon sa pagkakalimbag, maliban sa mga
malinaw na pagkakamaling tipograpikal na tahimik na
itinama. Ang pahilis na titik (*italics*) at pagbibigay-diin ay
sinunod ayon sa orihinal.

Ang mga idinagdag ng editor ay nakasulat sa italikong panaklong
upang maiba ang mga ito mula sa orihinal na teksto ng may-akda.
Ang layunin ng edisyong ito ay upang maibahagi ang mensahe ni
Fifield na nakasentro kay Kristo sa isang bagong henerasyon ng
mga mambabasa habang pinapanatili ang integridad ng kanyang
orihinal na kaisipan at pagpapahayag.

Lahat ng karapatan sa transkripsyong ito © 2025 Patrick Irving.

Ang orihinal na teksto ay nasa pampublikong dominyo.

Ang aklat na ito at lahat ng iba pang publikasyon ay magagamit
nang libre sa maranathamedia.com. Para umorder ng
karagdagang kopya, mangyaring makipag-ugnayan sa amin sa
fatheroflovefellowship@gmail.com.

ISBN: 979-8-9948137-0-6 (paperback)

ISBN: 979-8-9948137-1-3 (ebook)

Published in Harrodsburg, Kentucky

*“Sapagkat ang sinumang magnanais
magligtas ng kanyang buhay ay
mawawalan nito; at ang sinumang
mawalan ng kanyang buhay alang-alang sa
akin ay makakatagpo nito.”—Mateo 16:25*

Orihinal na inilathala ng The Recorder Press, noong bandang 1927

Ang modernong edisyong ito na muling
inilimbag ay inedit at inihanda ni Patrick
Irving, sa pakikipagtulungan nina Adrian
Ebens at Father of Love Fellowship.

Paunang Salita

Ang muling pagkatuklas na ito ng *Ang Tubig ng Buhay* ni George E. Fifield ay higit pa sa pagbawi ng isang nakalimutang aklat—ito ay ang muling pagkabuhay ng isang tinig na dating nagbigay ng malinaw na patotoo sa ebanghelyo sa pinakasimple at pinakamagandang anyo nito. Sa isang panahon kung kailan ang diskursong teolohikal ay madalas na naaanod patungo sa abstraksyon, ang mga salita ni Fifield ay nagbabalik sa mambabasa sa buhay na puso ng katuwiran sa pamamagitan ng pananampalataya—ang "pinakamahalagang mensahe" na ipinagkatiwala sa bayan ng Diyos mahigit isang siglo na ang nakalilipas.

Ang una kong pagkakakilala kay Fifield ay sa pamamagitan ng kanyang mas kilalang tomo/volume, ang **Ang Diyos ay Pag-ibig** (1897). Ilang aklat lamang ang nakahubog nang ganito kalalim sa aking pag-unawa sa ebanghelyo. Ang paglalarawan nito ng banal na katarungan at awa bilang magkasanib na pagpapahayag ng iisang walang hanggang pag-ibig ay, para sa akin, lubos na nakapagpapabago. Bihira akong makatagpo ng isang presentasyon ng katuwiran sa pamamagitan ng pananampalataya na walang palamuti sa anyo, ngunit napakaganda sa teolohikal na lalim at espirituwal na kagandahan nito. Inilantad nito ang isang pangitain ng Diyos na lubos na naaayon sa walang dahas na katangian ng Isa na tinatawag nating Tagapagligtas: hindi isang diyos na nangangailangan ng sakripisyo o parusang kasiyahan, kundi isang

Ama na ang katarungan ay nakapagpapanumbalik, at ang pinakamataas na layunin ay ang pagkakasundo at pagpapagaling ng Kanyang mga anak mula sa sakit ng kasalanan. Nang lumitaw ang * Ang Tubig ng Buhay *—isang halos hindi kilalang kasama ng *Ang Diyos ay Pag-ibig*—parang isang hindi natapos na himig ang nakahanap ng pangwakas na koro. Wala itong petsa ng paglalathala, ngunit isang tala ng pag-aalay na kasama sa mga unang pahina ng tomo ang nagpapatunay sa publikasyon nito pagkatapos ng kamatayan ng asawa ni Fifield, noong bandang 1927, bilang isang edisyong pang-alaala na inilabas ng * Ang Recorder Press*—isang bahay-limbagan ng Seventh Day Baptist. Bagama't inilathala sa labas ng mga denominasyonal na channel, ang tomo/volume na ito ay naghahayag ng parehong diwa gaya ng ipinahayag ng mga tagapagbalita ng mensahe ng katuwiran sa pamamagitan ng pananampalataya.

Sa aking pananaw, ang katotohanang ang isang akdang mayaman sa espirituwal na pananaw at malinaw na nakaugat sa teolohikal na agos noong 1888 ay nanatili sa loob ng maraming henerasyon ay isang kahanga-hangang pangyayari. Iilan lamang na kopya ang nalalamang umiiral ngayon, at ang halos pagkalipol nito ay naging dahilan upang halos hindi na ito makita ng mga modernong mambabasa. Gayunpaman, ang mensahe nito, tulad ng buhay na tubig na tinutukoy nito, ay hindi nawalan ng kahit anong sigla.

Si Fifiield ay kabilang sa mga sinaunang palaisip na Adventista na lubos na naimpluwensyahan ng mensahe noong 1888 ng katuwiran sa pamamagitan ng pananampalataya. Kasama sina E. J. Waggoner at A. T. Jones, kinilala niya na ang ebanghelyo ay hindi isang legal na transaksyon upang itama ang saloobin ng Diyos sa sangkatauhan, kundi isang nakapagpapagaling na paghahayag na nagpapanumbalik sa puso ng tao sa pagkakasundo sa banal na karakter. Sa *Ang Tubig ng Buhay*, ang temang ito ay umaabot sa isang mapayapang kapanahunan. Ang kasalanan ay inilalarawan hindi bilang paglabag sa isang arbitraryong utos, kundi bilang paghihiwalay mula sa Pinagmumulan ng buhay mismo; at ang kaligtasan, hindi lamang bilang kapatawaran ng hukuman, kundi bilang pagpapanumbalik ng pagkakaisa kay Kristo—ang buhay na daluyan ng banal na pag-ibig.

Ang katotohanang ang aklat na ito ay nanatili sa dilim sa loob ng halos isang siglo ay kapwa kalunus-lunos at tadhana. Kalunus-lunos, dahil ang isang mensaheng dalisay at nakasentro kay Kristo ay halos natahimik; tadhana, dahil ito ay muling lumilitaw sa panahon na ang mundo ay muling nauuhaw sa katotohanan ng isang Diyos na lubos na mabuti. Para sa mga nasa loob ng Adventismo na naghahangad pa ring maunawaan ang lalim ng mensahe noong 1888, ang maliit na aklat na ito ay nag-aalok ng isang bintana kung paano dating tinanggap at pinahalagahan ang liwanag na iyon.

Ang Tubig ng Buhay ay hindi lamang isang makasaysayang artepakto—ito ay isang buhay na patotoo. Ang mga pahina nito ay

nagbibigay ng tahimik na katiyakan na ang pag-ibig ng Diyos ang siyang mismong batas ng buhay sa sansinukob. Ang pagbabasa ng Fifield ay pagsaksi sa walang hanggang hibla ng walang hanggang ebanghelyo ng Diyos: ang tipan ng banal na pag-ibig na binigkas sa pamamagitan ng mga propeta, na nahayag kay Cristo, at tapat na nasasalamon sa mensaheng ibinigay sa Minneapolis.

Isang pambihirang pribilehiyo na makita, pagkatapos ng napakaraming taon, ang mga espirituwal na pananaw ni George Fifield na naibalik sa isipan ng publiko. Ang kanyang pananaw sa banal na pag-ibig ay nananatili, sa aking palagay, kabilang sa mga pinakadalisay na pagpapahayag ng ebanghelyo na naisulat kailanman. Kung ang edisyong ito ay makakatulong na muling mapukaw ang interes sa mensaheng iyon—at aakayin ang mga mambabasa kay Kristo na buong pagmamahal na inilarawan ni Fifield matutupad ang layunin nito.

Dalangin ko na ang muling natuklasang akdang ito ay maglinang ng isang buhay na pagpapahalaga sa teolohiya ng katuwiran sa pamamagitan ng pananampalataya gaya ng pagkaunawa ng ilan sa ating mga unang tagapanguna, at nawa'y magbigay-inspirasyon ito sa mga mambabasa na pag-aralan nang mas malalim ang katangian ng Diyos na ipinahayag kay Hesukristo. Nawa'y ang Espiritu na minsang kumilos sa mga puso ng mga nakarinig at yumakap sa mensahe noong 1888 ay muling gumalaw sa-mga-pahinang ito.

—Patrick
Irving, Awtor ng *Masdan
ang Kordero*: Isang
Paglalahad Tungkol sa
Katangian ng Diyos

Panimula

Kay saya na matanggap ang aklat na ito na puno ng kayamanan at matagpuan dito ang napakaraming puntong nagpapatunay sa liwanag na dumating sa Kilusang Ama ng Pag-ibig. Pinagpala tayo ng mga sermon ni Fifiield noong 1897 kasama ang magandang pag-aaral nito mula sa Isaias 53 na naglalantad sa mga paganong konsepto ng pagpapakalma. Nabasa natin ang kanyang aklat na **Ang Diyos ay Pag-ibig** at nagalak tayo sa kanyang magandang kahulugan ng pagbabayad-sala at sa mga simulain pa lamang na kaisipan tungkol sa tunay na karakter ng Diyos.

Sa tomo na ito, na inilabas pagkatapos ng kanyang kamatayan, makikita natin ang pinakaimportanteng punto ng mga kaisipan ni Fifiield. Maaaring isipin ng isa na noong dekada 1920, maaaring naapektuhan na si Fifiield ng mga doktrinal na sanhi ng maraming taong nakapaligid sa kanya, ngunit wala sa mga ito ang makikita sa tomo na ito.

Nakikita natin ang ugnayan ng Ama at Anak na malinaw na tinukoy kasabay ng inilarawan ni Ellen White sa **Desire of Ages** pahina 21 bilang ang sirkito/pag-ikot ng kabutihan. Ang Banal na Espiritu ay inihaharap bilang ang presensya ng Ama at Anak sa lahat ng dako na siyang nananahan sa atin.

Ang lahat ng mga prinsipyo ng kasalukuyang Krus at mga tipan noong 1888, at ang mga prinsipyo ng katuwiran sa pamamagitan-ng-pananampalataya,-ay-nagmumula-sa-magagandang

pagpapahayag ng bawat kabanata. Inilalantad ni Fifield ang maling pananaw sa pagbabayad-sala ng pagpapakalma sa pamamagitan ng literal na dugo, at ang arbitraryong katangian ng Diyos ng Kristiyanismo. Ang magandang tema ng bukal na inilarawan sa Apaca-lipsis na nagbibigay-buhay saanman ito mapunta ay inilarawan nang may simple ngunit malinaw na kahulugan.

Ang tema ni Waggoner na nagpapakita ng dugo ni Kristo bilang kanyang buhay ay inulit at pinalawak ni Fifield na nagpapakita na ang dugo ay ang Espiritu ng Ama at ng Anak na nasa lahat ng dako. Nagpatuloy siya sa pagbibigay ng magandang punto na sa 1 Juan 5:8 ang Espiritu, ang tubig, at ang dugo ay nagkakaisa. Ang Tubig at Espiritu ay parehong simbolo ng buhay at samakatuwid ay dapat ding gayundin ang dugo. Upang ang dugo ay magkatugma sa tubig at Espiritu, dapat itong nagsasalita tungkol sa buhay hindi kama-tayan.

Inilalahad ng aklat ang lahat ng kayamanan ng Adventismo sa pamamagitan ng isang magandang paglalakbay patungo sa Santuwaryo at ang aplikasyon nito sa ebanghelyo. Pagkatapos ay pinaghambing ni Fifield ang kagandahan ng mensahe noong 1888 sa mga pilosopiya ng mundong ito, na ipinapakita ang kanyang lalim ng pag-unawa at aplikasyon.

Tunay ngang isang obra maestra ang maliit na tomong ito at tiyak na dapat punan ang lugar nito bilang isa sa mga pangunahing aklat ng Kilusang Ama ng Pag-ibig.

Isang kagalakan na makita ang huling bunga ng itinuro ni Fifiield noong huling bahagi ng dekada 1890. Kamangha-mangha na ang aklat na ito ay itinago sa loob ng halos 100 taon, ngunit ngayon ay dumating na ang oras nito upang gampanan ang bahagi nito sa pagkumpleto ng mensahe ng Ikaapat na Anghel.

Nagpapasalamat kami sa iyo, Panginoong Hesus, sa pagdadala sa amin ng mahalagang aklat na ito sa panahong ito sa pamamagitan ng iyong anak na si Patrick, at sa pamamagitan ng iyong tadhana ay iningatan mo kami sa Australia hanggang sa panahong kailanganin ito.

Sa Pananampalataya,
pag-asa, at pag-ibig,
—Adrian Ebens
Nobyembre
2025

Tala sa Pagkatuklas sa Tekstong Ito

Sa huling bahagi ng 2025, isang maliit at hindi magandang paglalarawan sa online na listahan ang humantong sa isang hindi inaasahang tuklas: isang orihinal na kopya ng **Ang Tubig ng Buhay** ni George Fifeild. Sa unang tingin, tila isa ito sa maraming nakalimutang debosyonal na mga akda mula noong unang bahagi ng ikadalawampung siglo. Ngunit nang suriin, naging malinaw na ito ay isang bagay na mas bibihira—isang inilathalang aklat ng isang lalaki na ang pangalan, bagama't kilala sa mga historyador ng Adventismo at mga estudyante ng mensahe noong 1888, ay halos nawala na sa mga limbag maliban sa kanyang mas kilalang **Ang Diyos ay Pag-ibig**. (1897).

Ipinakita ng karagdagang imbestigasyon na ang **Ang Tubig ng buhay** ay halos ganap na wala sa kamalayan ng publiko. Walang umiiral na mga digital na kopya, walang mga modernong muling pag-imprenta ang nailabas, at walang mga kontemporaryong publikasyon ng Adventist na bumabanggit man lang sa pamagat nito. Iilan lamang ang kilalang natitirang mga kopya na lumilitaw sa mga nakakalat na talaan ng aklatan—isa ang hawak ng Andrews University, at isa pa sa isang koleksyon ng arkibal sa UK—ngunit ang mga ito ay nananatiling epektibong hindi maa-access ng mas malawak na publiko. Kaya naman, bagama't teknikal na napreserba,

ang aklat ay nawala sa buhay na alaala sa loob ng halos isang siglo.

Ang bahagi ng kalabuan na ito ay maaaring dahil sa mga pangyayari sa paglalathala nito. Inilabas bilang edisyong pang-alaala ng asawa ni Fifield pagkatapos ng kanyang kamatayan, ang aklat ay malamang na ginawa sa limitadong pag-iimprenta—pangunahing inilaan para sa pamilya, mga kaibigan, at marahil sa ilang mga kasamahan sa ministeryo. Nang walang pangangasiwa ng may-akda o pagtataguyod ng denominasyon, ang Ang Tubig ng Buhay ay tahimik na naglaho sa dilim pagkatapos itong mailabas.

Dahil dito, ang kasalukuyang edisyon ay maaaring tawaging isang muling pagtuklas. Hindi nito inaangkin ang pagiging bago ng pag-iral, kundi ang pagpapanibago ng atensyon—isang pagpapanumbalik ng isang tinig na matagal nang tahimik. Ang teolohiya ni Fifield, na malalim na nakaugat sa paghahayag ng pag-ibig ng Diyos na nakikita kay Hesukristo, ay malakas na sumasalamin sa mensahe noong 1888 at sa mas malawak na pakikibaka ng mga Adventista upang maunawaan ang banal na katarungan, awa, at karakter. Ang pagbabalik sa nakalimutang gawaing ito sa liwanag ay hindi lamang isang gawa ng pagbawi mula sa sinaunang panahon, kundi isang paanyaya na muling marinig ang isang mensahe na maaaring magsalita pa rin sa puso ng Adventismo ngayon.

Isang Paliwanag

Ang aklat na ito ay inihahanda ng aking asawa ngunit hindi natapos dahil sa kanyang pagkamatay. Hinihingi ang pagpapalayaw ng mambabasa para sa lahat ng kakulangan sa koleksyon at pagtatapos na sana'y naibigay niya mismo. Ito ay inilathala na ngayon bilang isang alaala sa kanya.

A.W.F.

Sa mga kaibigang tumanggap at umibig
sa walang hanggang Ebanghelyong ito, sa
pamamagitan ng paglilingkod ng may-
akda; at sa maraming mambabasa, ngunit
hindi pa nakikilala, na maaaring
pagpalain sa pamamagitan nito, ang aklat
na ito ay buong pagmamahal na iniaalay.

Paunang Salita

Ang tubig ng buhay ay ang walang hanggang Ebanghelyo, ang walang hanggan, hindi nagbabago, umaabot, at umaagos na puso ng Walang-hanggang Pag-ibig, na ipinakikita sa pamamagitan ni Kristo na "siya ring kahapon, ngayon, at magpakailanman," upang tubusin ang bawat kaluluwa, at ibalik ito sa pakikisama at pakikipag-isa sa Diyos.

Nagkaroon ng iba't ibang paraan ng paghahayag ng walang hanggang katotohanang ito, sa pamamagitan ng Smitten Rock, sa pamamagitan ng mga Sakripisyo, sa pamamagitan ng Santuwaryo; at, nang mawala sa lahat ng ito kaya't isang pormal at walang buhay na seremonyalismo na lamang ang natitira, kung gayon, sa huli sa lahat, sa pamamagitan ng pagkakatawang-tao, buhay at kamatayan ni Hesus, ang Kristo.

Ngunit anuman at gaano man ito ipinahayag, ang katotohanan mismo at ang pagkilos ng banal at mapagmalasakit na kapangyarihan at buhay na ito, sa pagsisikap nitong tubusin at muling buhayin ang kaluluwa ng tao na may sakit sa kasalanan, ay palaging pareho sa lahat ng panahon at sa lahat ng lupain. Hindi ito nangangahulugan na ang Diyos, na walang hanggan sa mapagmahal na mga mapagkukunan, ay hindi iniaangkop ang paghahayag at pagpapakita ng kapangyarihang ito sa iba't ibang pag-unawa at pangangailangan ng mga tao na may iba't ibang konsepto at iba't ibang kabihasnan.

Ang layunin ng aklat na ito ay ipahayag ang walang hanggang Ebanghelyo ng dalisay na umaagos na ilog ng tubig ng buhay, malaya mula sa lahat ng limitasyon ng mga kredo ng tao, at mula sa lahat ng katiwalian at pamahiin ng paganismo.

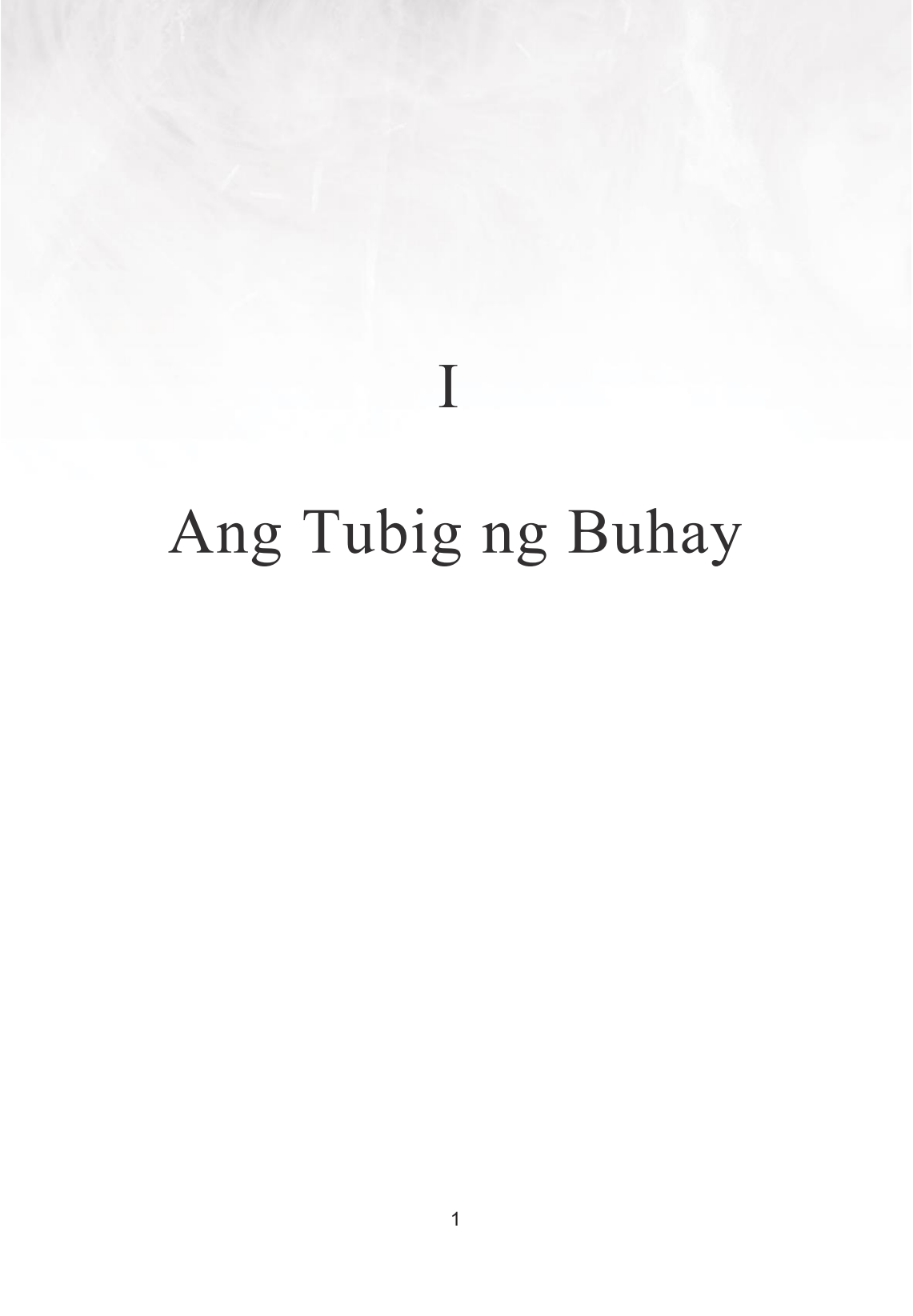
Buong pagpapakumbaba kaming nagsusumamo at nagtitiwala lamang na ang aming Ama, sa pamamagitan ng mga pahinang ito na iniaalay sa Kanya, ay gagawing dalisay at malaya ang tubig na buhay na ito upang ito ay maging isang balon ng tubig na bumubukal sa amin tungo sa buhay na walang hanggan.

Ang Awtor.

Mga Nilalaman

Paunang Salita	5
Panimula.....	9
Tala sa Pagkatuklas sa Tekstong Ito.....	12
Isang Paliwanag	15
Paunang Salita	17
I. Ang Tubig ng Buhay	3
II. Ang Ilog ng Buhay.....	13
III. Ang Kristiyano ay Pinagmumulan ng Tubig	27
IV. Ang Puno ng Buhay	41
V. Pagkakaisa ng Buhay	55
VI. Pakikisama sa Buhay.....	65
VII. Ang Naglilinis na Dugo ni Kristo	75
VIII. Ang Dugo ay ang Buhay.....	85
IX. Ang Simbolo ng Dugo	95
X. Dalawang Uri ng Katuwiran.....	105
XI. Ang Pagbabago ng Kasuotan.	116
XII. Ang Panangga ng Katuwiran	123
XIII. Kapuspusan ng Buhay kay Kristo.....	133

*“Walang hanggang kalaliman
ng Banal na Pag-ibig, Kay
Hesus, ang Diyos na kasama
natin, ay ipinakita, Kay
liwanag ng Iyong
nagniningning na
kaluwalhatian Kay lawak ng
pagkalat ng Iyong mga batis na
nagpapagaling.”*

I

Ang Tubig ng Buhay

“Ang sinumang uminom ng tubig na ibibigay ko sa kanya ay hindi na mauuhaw kailanman; ngunit ang tubig na ibibigay ko sa kanya ay magiging isang balon ng tubig na bubukal sa buhay na walang hanggan.” —Juan 4:14.

I

Ang Tubig ng Buhay

ung iniisip MO na ang literal na tubig ay ang **tubig ng buhay?** Subukan mong isipin ang tubig mula sa mundo, at tanungin ang iyong sarili kung ano ang matitira sa iyo.

Hindi ka maaaring magpatubo ng kahit isang dahon ng damo nang walang tubig; ang buong kaharian ng mga gulay ay umaasa sa tubig; at ang kaharian ng mga hayop ay umaasa sa kaharian ng mga gulay para sa kanilang ikabubuhay. Kung walang tubig, wala ni isang piraso ng halaman, o ng bulaklak o bunga, ang iiral; ang lupa ay magiging isang patay, gumugulong na mineral na bola. Ang tubig ay ang tubig ng buhay.

Kung ano ang kahulugan ng tubig sa pisikal na mundo, ang Diyos, sa pamamagitan ni Cristo, sa pamamagitan ng Kanyang Espiritu, ay sa espirituwal na mundo. Kung wala si Cristo, **ang kasalukuyang Cristo**, ang mundo ay magiging isang moral na disyerto, walang kahit isang haplos ng espirituwal na pamumulaklak o kagandahan, o bango, o bunga. Hindi ito ang teolohikong dogma ng ganap na kasamaan. Sinasabi lamang nito na kung wala ang Espiritu ni Cristo na nasa lahat ng dako, ang mundo ay lubos na

nasira at nawala, at matagal nang nawalan ng populasyon dahil sa sumpa ng sarili nitong kasalanan.

Kahit ngayon ay madalas na tila sa atin na ang mali ay nagtatagumpay, nakadamit, nakoronahan, at may mga palamuting bulaklak, habang ang Katotohanan at Tama ay nakapako sa kahihiyan. Ngunit ang nakikita natin ngayon sa mundong ito ay hindi resulta ng kasamaan na malayang gumagawa ng pinakamasama. Ito ay, wika nga, ang pag-apaw, matapos pigilan ng Diyos, sa pamamagitan ng Kanyang mapangpigil na Espiritu na nasa lahat ng dako, ang lumalaking magulong baha.

Kung hindi naging totoo mula pa sa simula na ang Diyos, sa pamamagitan ng Kristong naibigay na, sa pamamagitan ng Banal na Espiritu na nasa lahat ng dako, ay naghahangad na iparinig ang Kanyang tinig sa bawat kaluluwa, na nagsasabing, “Ito ang Daan, lumakad kayo rito,” di-nagtagal ay lubos na isinuko ng tao ang kanyang sarili sa naipon na kapangyarihan ng kasamaan. Dahil totoo ito, ang lahat ng espirituwal na buhay, at lahat ng walang pag-iimbot na pag-ibig sa mundo, ay bunga ni Kristo, ang tubig na buhay.

Sinasabi mo, may kilala kang mga taong nagmahal nang walang pag-iimbot, at nagsakripisyo ng mga kabayanihan bago sila nagbalik-loob, o isinilang na muli. “Si Cristo ang Ilaw na nagbibigay-liwanag sa **bawat tao** na dumarating sa sanlibutan.” Ang tubig na buhay ay pumapasok sa ating buhay sa iba’t ibang paraan: sa pamamagitan ng isang Kristiyanong minanang katangian at isang Kristiyanong kapaligiran. Ito ang Cristo sa loob na nagdadala sa atin sa pagsisisi, at sa malay na pagpapasakop sa Kanyang sarili, sa gayon ay ginagawang posible ang bagong kapanganakan. Ito ang liwanag na sinabi ni Jesus nang sabihin Niya, “Kung ang ilaw na nasa iyo nga ay kadiliman, gaano kalaki ang kadilimang iyon!”¹ Ngunit gaano man dumating ang kabutihan sa ating buhay,

1 Mateo 6:23

ito ang lahat ng tubig na buhay na kung wala ito ay **walang espirituwal na buhay**, tulad ng walang anumang buhay na hayop o halaman kung wala ang pisikal na tubig.

Ano nga ba ang pagpapahayag kay Kristo? Marami ang nagiisip na ang pagpapahayag sa Panginoon ay simpleng pagpapatotoo lamang sa isang pagpupulong, ngunit ito ay isang maliit na bahagi lamang ng pagpapahayag kay Kristo. Ang pagpapahayag kay Kristo ay ang unang pag-alam at pag-unawa sa nabanggit na katotohanan ng tubig na buhay, at pagkatapos ay palaging pagkilala rito, hindi lamang sa iba; kundi mas mahalaga pa na lagi natin itong kilalanin sa ating sarili. “Huwag sa amin, Oh Panginoon, **huwag sa amin**, kundi sa Iyong pangalan ay magbigay ng kaluwalhatian. Sapagka’t nalalaman ko na **sa akin**, samakatuwid nga, sa aking laman, ay walang mabuting bagay na nananahan.” Ang malaman ito, at ang palaging sabihin ito, ay para lamang “Ibigay sa Panginoon ang kaluwalhatian ng nararapat sa Kanyang pangalan.

Ipagpalagay na ako ay isang pintor, at ang aking tahanan ay pinalamutian ng mga larawan ng sarili kong mga ipinintang larawan. Ngunit ang aking kaibigan ay isang mas mahusay na pintor kaysa sa akin, at binigyan niya ako ng isa sa kanyang mga obra maestra, na isinabit ko sa aking sariling mga larawan. Lumapit ka upang makita ako at hinahangaan mo nang husto ang mga larawan, at sinasabi ko sa iyo, nang totoo, na ipininta ko ang mga ito. Matapos humanga sa marami sa aking mga larawan, napunta tayo sa larawang ipininta ng aking kaibigan. Nakatayo ka sa harap nito na nabibighani, at sa wakas ay sinabi, "Sa palagay ko ito ang pinakamaganda sa lahat." Hindi ako umimik. Itinakwil ko ang aking kaibigan, gayong dapat ko sana siyang ipagtapat. Hindi mo kailangang magsalita ng kahit isang salita para itakwil si Kristo. Maaari mo Siyang itakwil at ipako sa krus kahit sa pamamagitan ng

iyong katahimikan.

Kaya naman napakahalagang laging aminin si Kristo, kahit sa ating sarili. Ang Diyos ay walang hanggang kapuspusan ng kapangyarihan, kagandahan, at pagpapala, at **walang limitasyon sa Kanyang bahagi/parte**. Lahat ng Kanyang pagkatao, at lahat ng Kanyang taglay, ay nais Niyang ibigay sa atin at gagawin Niya ito sa lalong madaling panahon na kaya nating tanggapin ito. Ngunit habang tumatangging aminin natin si Kristo, at inaangkin natin ang kaluwalhatian ng Kanyang ginagawa para sa atin, tinatalo natin ang Kanyang gawain sa atin, at pinipilit Siyang hawakan ang Kanyang kamay, kung hindi ay **magiging mapagmatuwid** tayo sa halip na matuwid. Kapag lubos at palagi nating ipinapahayag si Kristo, inaalís natin ang mga limitasyon, na pawang **nasa ating bahagi/parte**, upang maisagawa ng Diyos sa atin ang lahat ng mapagmahal na hangarin ng Kanyang puso. O mga kaibigan, lagi nating aminin ang Panginoon at huwag, tulad ni Pedro, na itanggi Siya.

ANG PAG-IKOT O SIKLO NG MGA TUBIG

Sa kalikasan, ang karagatan ang dakilang bukal ng buhay. Lahat ng batis ay umaagos sa karagatan. Ang mga gumagala na hangin ay nagpapalipad ng kanilang mga pakpak sa dagat at pagkatapos ay lumilipad sa ibabaw ng lupa na nagbibigay ng mga ulan ng biyaya. Ang pangunahing daloy ng tubig ay mula sa karagatan patungo sa mga ulap, at ang mga ulap patungo sa lupa, at ang lupa, sa pamamagitan ng isang libong batis, bumalik muli sa karagatan. Kung paanong ang lahat ng ilog ay umaagos sa karagatan, gayundin ang lahat ng dumadaloy dito na kumukumpleto sa ikot. Kung hindi dahil dito, ang karagatan mismo ay matutuyo at ang lupa ay magiging disyerto.

Kaya sa espirituwal na mundo, ang ilog ng buhay ay dumadaloy mula sa trono ng Diyos. Sinasabi ng Salmista tungkol sa Diyos, “Nasa Iyo ang bukal ng buhay.” Maging si Kristo ay hindi kailanman binanggit bilang ang sukdulang pinagmumulan ng pagkakaiba mula sa Diyos. Ngayon, gaya noong unang panahon, maaari natin Siyang marinig na sabihin, “Hindi ako makakagawa ng anumang aking sarili;” ang “Ama na nananahan sa akin, Siya ang gumagawa ng mga gawa.” **Ang lahat ng bagay ay mula sa Diyos**, na na kay Kristo, na ipinagkakasundo ang mundo sa Kanyang Sarili. Gaya ng nakita natin, ang kaloob ng Banal na Espiritu ay nasa kaloob ng Anak, at si Kristo Mismo ay ang pusong mapag-abot lamang ng Ama. Ang pangunahing daloy ng pagpapala ay mula sa Diyos, sa pamamagitan ni Kristo, sa pamamagitan ng Espiritu, patungo sa kaluluwa ng tao; at mula sa kaluluwa ng tao, sa panalangin at papuri at pasasalamat, pabalik sa Diyos.

Lagi nating hinahangad na maging lubos na magalang sa pagsasalita tungkol sa Diyos. Siya ay walang hanggan at tayo ay may hangganan lamang. Sa mismong kalikasan ng mga bagay, hindi natin Siya lubos na mauunawaan, ngunit may mga banal na kasulatan na tila nagpapahiwatig na dito, tulad ng sa pisikal na mundo, kung ang pag-agos ng puso ng Walang Hanggan ay hindi magdadala ng pabalik na daloy ng masayang papuri at pasasalamat, ang mismong Bukal ng Buhay, ang puso ng Diyos, ay matutuyo. Kung gayon, mauunawaan natin kung bakit inihaharap ng Bibliya ang papuri at pasasalamat bilang isang mahalagang bahagi ng pagsamba.

Ngunit sa kalikasan, mayroon ding pangalawang sirkito ng mga tubig. Narinig mo na ang pagputol ng mga kagubatan ay magbabawas sa dami ng ulan. At bakit? Ito ay dahil pinapadali ng mga puno ang pagpapalitan ng kahalumigmigan. Ang mga ugat ng isang puno ay umaabot nang malalim sa mamasa-masang lupa. Nahahati ang mga ito sa milyun-milyong maliliit na ugat at ang dulo ng bawat ugat ay isang buhay na espongha upang sumipsip ng kahalumigmigan at ipasa ito sa mga ugat at pataas sa katawan ng

puno palabas sa mga dahon. Mabilis na malalanta ang mga dahon sa isang napakainit na araw kung ang sanga na namumunga nito ay puputulin mula sa puno. Ito ay dahil ang tubig ay sumisingaw mula sa mga ito; ngunit ang tubig ay hindi sumisingaw nang mas mabilis pagkatapos maputol ang sanga tulad ng dati. Naputol ang suplay kaya natutuyo ang sanga.

Ang isang malaking puno ay kukuha ng napakaraming tubig araw-araw at itatapon ito sa hangin upang bumaba muli sa mga lokal na ulan. Kaya ang pangalawang sirkito ng tubig ay mula sa lupa patungo sa puno, mula sa puno patungo sa mga ulap, at mula sa mga ulap pabalik sa lupa muli. Ang lahat ng tubig, totoo, ay nagmumula sa karagatan, sa pamamagitan ng pangunahing sirkito, ngunit, kung hindi dahil sa pangalawang sirkito/ikot, pagkatapos magamit nang isang beses lamang, ito ay muling dadaloy pabalik sa karagatan. Sa pamamagitan ng pangalawang sirkito na ito, ito ay ginagamit nang paulit-ulit; sa bawat pagkakataon ay bumababa na may mga ulan ng pagpapala.

"Isang magandang pag-aaral," naririnig naming sabi mo, "tungkol sa mga pinagmumulan ng ulan; ngunit bakit ito ibinigay dito?" Ito ay dahil mayroon ding pangalawang sirkito sa espirituwal na mundo. Tungkol sa matuwid ay sinasabi, "Ang mga ito ay tatawaging **mga Puno ng Katuwiran**, ang halaman ng Panginoon, upang Siya ay luwalhatiin."² Kung saan mayroong isang pagtitipon ng mga Kristiyano, mayroon kang isang kakahuyan ng mga punong ito ng katuwiran.

Ngayon, nakakita ka na ng mga Kristiyanong kuntento kung makakapunta sila sa simbahan tuwing Sabbath, o sa isang serbisyo ng rebaybal, ngunit kung, sa anumang kadahilanan, ay ipagkait sa kanila ang mga pribilehiyong ito, sila ay tumalikod. Ano ang problema sa kanila? Ito ay hindi nila kilala ang Diyos para sa kanilang sarili. Mayroon silang karanasan sa simbahan. Sila ay umaasa lamang sa kanilang mga pagpapala sa iba.

² Isaias 61:3

Sila ay nasa pangalawang sirkito/ikot lamang.

Huwag ninyo akong intindihin nang mali. Hindi mali ang tumanggap ng mga pagpapala mula sa isa't isa at tamasahin ang mga ito. Siya na nasa pangunahing sirkito/ikot at nakakakilala sa Diyos para sa Kanyang Sarili, ay mas masisiyahan sa mga lokal na ulan ng pagpapala na ito kaysa sa iba; **ngunit hindi siya umaasa sa mga ito.** Maaari siyang pumunta sa disyerto at mga ilang na lugar ng buhay, at isama ang Diyos. Ayos lang na tumanggap ng patotoo ng mga tao, ngunit, "Kung tinatanggap natin ang patotoo ng mga tao, ang patotoo ng Diyos ay mas dakila, sapagkat ang may patotoo ng Diyos ay may patotoo sa kanyang sarili." Mga minamahal na kaibigan, alam ba ninyo na tinuturuan kayo ng Diyos at pinapatnubayan Niya kayo araw-araw? O tinuturuan lamang ba kayo ng iba na nakakakilala sa Diyos? Pasalamatan ang Diyos para sa pangunahing sirkito. Purihin Siya para sa hindi mauubos na bukal. "Sinumang may ibig, ay pumarito at uminom nang walang bayad sa tubig na ito ng buhay.",

*“Walang hanggang Pag-ibig,
magpakailanman ay puno,
magpakailanman ay
umaagos nang malaya,
Pakailanman ay
pinagsasaluhan,
magpakailanman ay buo,
Isang dagat na hindi
humuhupa.”*

II

Ang Ilog ng Buhay

*“Sila’y mabubusog nang sagana sa katabaan
ng Iyong bahay; at Iyong paiinum sila sa
ilog ng Iyong mga kaluguran.*

*“Sapagkat nasa Iyo ang bukal ng buhay; sa
Iyong liwanag ay makakakita kami ng
liwanag.”—Awit 36:8,9.*

*“At ipinakita niya sa akin ang isang dalisay
na ilog ng tubig ng buhay, na kasinglinaw ng
kristal, na lumalabas sa trono ng Diyos at ng
Kordero.”—Apocalipsis 22:1.*

II

Ang Ilog ng Buhay

ARAMI ANG NAG-ALAGA lamang sa ilog na ito ng buhay bilang isang literal na agos ng tubig na dumadaloy ula sa trono patungo sa magagandang bukirin ng Paraiso ng Diyos. Sa ganitong paraan lamang nila iniisip ito, inilagay nila ang kasiyahan nito sa dakilang kabilang buhay at hindi kailanman pinangarap na ito ay tumutukoy sa buhay na ito.

Hindi kami kabilang sa mga nag-iisip na ang tahanan ng mga naligtas ay isang alamat o isang hindi totoo o kathang-isip na lupain. Naniniwala kami sa isang totoong buhay at isang tunay na tahanan sa kabilang buhay. Samakatuwid, wala kaming argumento sa mga naniniwala sa literal na ilog ng buhay sa literal na Paraiso ng Diyos; sapagkat kami mismo ay nagagalak sa paniniwalang iyon.

Ang Bibliya ay isinulat para sa buhay na ito; hindi na natin ito kakailanganin sa kabilang buhay dahil magkakaroon ng iba't ibang paraan ng pakikipag-ugnayan sa Diyos. Dito na "alam nating bahagya, at nanghuhula tayo nang bahagya. Ngunit kapag ang ganap ay dumating na, ang bahagya ay mawawala."³

³ 1 Cor. 13:9,10.

Ang mga pangako ng Diyos, tulad Niya, ay walang hanggan; ngunit, kung tatanggapin natin ang mga ito nang may pananampalataya, magsisimula ang mga ito para sa atin dito at ngayon. Ang literal na ilog ay hindi magiging mas makabuluhan sa atin sa hinaharap, kundi mas higit pa, sa pamamagitan ng karanasan sa espirituwal na kahala-gahan nito rito.

Ang katotohanang mayroon nga itong ganito para sa atin ngayon, kung mauunawaan natin, ay malinaw na nakasaad sa kabanata ring iyon ng Apocalipsis, at ikalabimpitong talata, na naglalarawan sa ilog na ito na dumadaloy mula sa trono ng Diyos.

At ang Espiritu at ang Nobya ay nagsasabi, Halika. At ang nakaririnig ay magsabi, Halika. At ang nauuhaw, ay halika. At ang sinumang may ibig, ay **kumuhang walang bayad ng tubig ng buhay.**"⁴

Daan-daang taon na ang nakalilipas, ang parehong paanyaya ay ibinigay ni Isaias. "Oh, bawat isa na nauuhaw, magsiparito kayo sa tubig; at siyang walang salapi; magsiparito kayo."⁵

Ang ilog na ito noon ay malayang umaagos mula pa noong unang panahon. Kaya naman, may karapatan tayong magtanong, ano ang espirituwal na kahulugan nito para sa atin ngayon?

"Nang huling araw, na siyang dakilang araw ng kapistahan, si Jesus ay tumayo at sumigaw, na nagsasabi, Kung ang sinomang tao'y nauuhaw, ay lumapit sa akin at uminom. Ang sumasampalataya sa akin, gaya ng sinasabi ng kasulatan, ay mula sa kaniya ay aagos ang mga ilog ng tubig na buhay. Datapuwa't ito'y sinalita Niya tungkol sa Espiritu, na tatanggapin ng mga sumasampalataya sa Kanya."⁶

4 Apocalipsis 22:17.

5 Isaias 55:1.

6 Juan 7:37,38.

Dito, ang "tubig na buhay" o "tubig ng buhay" ay malinaw na simbolo ng ibinigay na Espiritu o buhay ng Diyos. Ang paglalarawan ng tubig bilang simbolo ng Espiritu ay makikita sa buong Bibliya. Sinasabi ng Panginoon sa pamamagitan ni propeta Joel: **"Ibubuhos ko ang aking Espiritu sa lahat ng laman.**

"Ang Pentecostes ay tinatawag na "maagang ulan," at ang huling pagbubuhos ng Espiritu ay tinatawag na "huling ulan." Ito ang "tubig ng Siloe na marahang umaagos;" at tinatanggihan ito ng mga tao, mas pinipili ang umaapaw na mga agos ng bilang at kapangyarihan ng tao.

Nang butasan ng sundalo ang tagiliran ng ipinako sa krus at naghihinalong Kristo, may lumabas na dalawang daluyan mula sa tagilirang iyon, isa ay dugo at isa ay tubig. Sinasabi sa atin ni Juan kung ano ang kahulugan ng dalawang daluyang ito:

"May tatlong nagpapatotoo, ang Espiritu, ang tubig, at ang dugo; at ang tatlong ito ay nagkakaisa."⁷ Malinaw na ang "isa" kung saan nagkakaisa ang lahat ng tatlo ay ang Espiritu. Ito ang banal na inspiradong pahayag na ang parehong umaagos na "tubig ng buhay," at ang umaagos na dugo, "na siyang buhay," ay mga simbolo at representasyon ng umaagos na Espiritu o buhay ng Diyos, na ibinigay sa atin sa pamamagitan ni Cristo, ang Kanyang bugtong na Anak. Ang tubig ng buhay ay dumadaloy para sa atin ngayon sa isang kamangha-manghang ilog mula sa trono ng Diyos. Nawa'y tulungan Niya tayong maunawaan na tunay tayong makakabahagi sa mga tubig nito, sapagkat narito ang **tunay** na "Bukal ng Buhay.

Sa panahong iyon ng mga simbolo, noong tinuturuan ng Diyos ang Kanyang bayan sa pamamagitan ng mga pamamaraan ng kindergarten, hinampas ni Moises ang Bato, at ang tubig ay bumukal palabas sa disyerto na may dalang gulay, at buhay, at kagalakan. Sa pagsasalita tungkol dito,

7 1 Juan 5:8. Binagong Bersyon.

sinabi sa atin ni Pablo na sila ay “kumain ng iisang espirituwal na pagkain; at uminom ng iisang espirituwal na inumin; sapagkat uminom sila mula sa espirituwal na Bato na sumunod sa kanila, at ang Bato na iyon ay si Cristo.”⁸

Si Kristo ang “Kordero na pinatay mula pa sa pagkakatatag ng sanlibutan.”⁹ Kung gayon, sa pasimula pa lamang ay hinampas ang tunay na Bato, ang Bato kung saan ang bato sa ilang ang siyang simbolo at ang paghahayag. Dito, muli, tulad ng sa buong Bibliya, ang tubig ay simbolo ng Espiritu. Ang kaloob ng Espiritu ay nasa kaloob ng Anak. “Siya na hindi ipinagkait ang Kanyang sariling Anak... paanong hindi Niya ibibigay sa atin nang walang bayad ang lahat ng mga bagay?”¹⁰

Malinaw na itinuturo ng mga banal na kasulatan na sa Espiritung ito ng Diyos na dumadaloy mula sa Diyos, sa pamamagitan ni Cristo, ay naroon ang lahat ng malikhaihan, tumutubos, at nagbabagong-buhay na kapangyarihan. Sa pamamagitan ng Espiritung ito na nagsusumikap sa mga puso ng tao, ang mga tao ay naaakit sa pagsisisi, upang sa pamamagitan din nito ay mapatawad, maligtas, mapabanal, at maluwalhati sila. Ang Espiritu ay kumakatawan sa personal na presensya ng Ama at ng Anak, sapagkat sa pamamagitan ng Espiritu natutupad ang pangako sa mananampalataya: "Kami ay darating at gagawa ng aming tahanan kasama niya."

8 1 Cor. 10:3,4.

9 Apocalipsis 13:8.

10 Roma 8:32.

Mula nang ibigay si Kristo sa pagkakatatag ng mundo, ang ilog na ito ng espirituwal na presensya at ng espirituwal na buhay, at ng espirituwal na kapangyarihan, ay umaagos mula sa trono ng Diyos. Ang puso ng Walang Hanggang Pag-ibig ay umaabot, sa pamamagitan ni Kristo, sa pamamagitan ng Banal na Espiritu, sa bawat nawawala at naliligaw na kaluluwa, ang tubig na buhay ay lumapit nang napakalapit sa bawat isa upang "Sinumang may gusto ay maaaring kumuha nito at mabuhay."

Ang kaligtasan ay isang espirituwal na kapangyarihan at buhay na nasa lahat ng dako at kasalukuyan, na papasok sa iyo ngayon, at dito, at iligtas ka mula sa iyong mga kasalanan. At ang kapangyarihang ito, at buhay, ay ang Espiritu ng Diyos sa pamamagitan ni Cristo. Maaaring tumutol ang ilan na ang Espiritu ay hindi ibinigay hanggang Pentecostes, sa pamamagitan ng pagbanggit sa sumusunod na banal na kasulatan:

"Hindi pa naibibigay ang Espiritu Santo, sapagkat si Jesus ay hindi pa niluluwalhati." Ang banal na kasulatang ito at ang iba pang katulad nito, ay hindi nangangahulugan ng kahulugan nito sa maraming sermon at sa mga teolohikong sulatin. Hindi ito nangangahulugan na ang Espiritu ay hindi pa naibibigay sa mundo. Ang ibig sabihin lamang nito ay ang sinasabi nito: na ang Espiritu ay hindi pa naibibigay sa mga disipulo, ni hindi Siya maibibigay sa kanila; sapagkat hindi nila maabot ang isang lugar sa kanilang karanasan kung saan sila ay handa na tumanggap ng Espiritu habang si Jesus ay kasama nila. Maraming pagkamakasarihan sa kanilang pagpili, nang iwan nila ang mga lambat ng mangingisda, at ang pagtanggap ng kaugalian, upang sumunod kay Jesus.

Inakala nila na malapit na Siyang koronahan bilang Hari sa Jerusalem; at kung sila ang unang susunod sa Kanya, sila ang magkakaroon ng mga pangunahing lugar sa bagong Kaharian. Madalas silang magtalo kung sino sa labindalawa ang dapat magkaroon ng mga pangunahing lugar. Malinaw na sinabi sa kanila ni Jesus na Siya ay papatayin sa halip na koronahan, ngunit

tumanggi silang maniwala dito. Kahit na pagkatapos ng pagkabuhay na mag-uli, isa sa mga unang tanong ay, “Panginoon, ibabalik mo ba ang kaharian sa Israel sa **panahong ito?**” Ito ay noong si Jesus ay ipinako sa krus, nabuhay na mag-uli, at umakyat sa Langit, at ang bawat pag-asa sa lupa ng karangalan at kapangyarihan sa lupa ay ipinako sa krus kasama Niya, at napagtanto nila na kung ipinangangaral nila si Kristo, kailangan nilang dumanas ng paghamak at pag-uusig ng mundo sa pamamagitan ng pangangaral ng isang Tagapagligtas na ipinako sa krus sa halip na koronahan, kung gayon ang sarili ay namatay nang lubusan sa kanila at handa na sila para sa pagbuhos ng Espiritu.

Ngunit ang Espiritu ay ibinigay na sa mundo simula pa noong ibinigay si Cristo sa simula. Alam ito ni Esteban nang sabihin niya sa mga Hudyo na malapit na siyang batuhin: “Lagi ninyong sinasalungat ang Espiritu Santo, **gaya ng ginawa ng inyong mga ninuno**, gayundin naman ang ginagawa ninyo. Alin sa mga propeta ang hindi pinag-usig ng inyong mga ninuno? At pinatay nila ang mga nagpahayag bago dumating ang Matuwid, na ngayon ay kayo na ang mga nagkanulo at mamamatay-tao.”

Maliwanag, sa lahat ng kasamaang ito, nilalabanan ng mga ama ang Banal na Espiritu. Bago ang baha, sinabi ng Panginoon, “Ang aking Espiritu ay **hindi makikipaglaban sa tao magpakailanman**, ngunit ang kanyang mga araw ay magiging isang daan at dalawampung taon.” Ang Espiritu ng Diyos ay nakikipaglaban sa bawat makasalanan, at nananahan sa bawat banal, noon at ngayon. Sa pamamagitan ng Espiritung ito lumakad si Enoc kasama ng Diyos hanggang sa siya ay wala na, sapagkat kinuha siya ng Diyos. Sa pamamagitan ng Espiritung ito nagsalita si Cristo sa pamamagitan ng lahat ng mga propeta, at sa pamamagitan nito ay lumapit Siya nang husto sa bawat kaluluwa kaya “Sa lahat ng kanilang mga paghihirap, siya ay napighati, at kanyang dinala sila at dinala sila sa lahat ng mga araw noong unang panahon.” Dahil kailangan ng tao ang isang Tagapagligtas, ang ilog ng buhay ay

umaagos mula sa trono ng Diyos.

Ikinuwento sa atin ni Ezekiel ang tungkol sa ilog na ito ng buhay, na ang “tubig ay lumalabas mula sa ilalim ng pintuan ng bahay patungong silangan,” at muli, “ang mga ito ay lumalabas mula sa Santuwaryo.” Pagkatapos ay hinahangad niyang bigyan tayo ng ilang ideya tungkol sa lawak ng ilog:

“At nang ang lalaking may pisi sa kaniyang kamay ay lumabas sa silangan, siya'y sumukat ng isang libong siko, at pinaraan niya ako sa tubig, na ang tubig ay hanggang bukong-bukong... Muli siyang sumukat ng isang libo at pinaraan niya ako, na ang tubig ay hanggang balakang. Pagkatapos ay sumukat siya ng isang libo; at ito'y isang ilog **na hindi ko madaanan**; sapagka't ang tubig ay tumataas, **tubig na languyan**, isang ilog **na hindi madaanan**.”—Ezekiel 47:3-5.

Alam ng bawat manlalangoy na ang pag-aaral lumangoy ay ang simpleng pagtitiwala sa tubig. Ganito rin ang magtiwala kay Kristo, ang buhay na tubig. Balikan mo ako sa alaala, noong una kang nagsimulang matutong lumangoy. Gaano ka ka-mahiyain noong una kang lumusong sa tubig na hanggang bukong-bukong lang ang lalim; pagkatapos ay isa pang araw hanggang tuhod; at pagkatapos ay lumayo ka pa at ang tubig ay umabot hanggang balakang; at isang matapang na araw ay inihagis mo ang iyong sarili sa tubig ngunit nanatili ang isang daliri sa ilalim. Ngunit dumating ang isang kahanga-hangang araw sa iyong karanasan nang itinaas mo ang iyong daliri sa ilalim at nalaman mong kaya kang itayo ng tubig. Natuto kang magtiwala sa tubig at lumangoy palabas sa kalaliman. O mga kaibigan, purihin ang Panginoon, “tubig na languyan, isang ilog na hindi madaanan!

"May lawak sa awa ng Diyos,
Tulad ng lawak ng dagat."

Ilan sa mga Kristiyano ang nagugutom, nalulungkot, at nagdurusa;

at ito ay dahil nagtitiwala sila sa tao na pakainin sila, at bigyan sila ng kasiyahan. Ngunit humanap ka ng paraan para makapasok sa tubig. Kilalanin mo mismo ang Diyos. Pumasok ka sa pangunahing siklo at ang pangakong ito ng teksto ay mapapasaiyo: “lubos na nasiyahan sa katabaan ng Iyong bahay.” Bakit hindi ka lumapit sa “bukal ng buhay;” at bakit, dahil nalaman mo na ito, ay tinatalikuran mo na ito?

“Mamangha kayo, Oh kayong mga langit, dahil dito, at mangatakot kayong lubos, mangagtiwangwang kayong lubha, sabi ng Panginoon. Sapagka't ang aking bayan ay nakagawa ng dalawang kasamaan; kanilang pinabayaan ako, na Bukal ng mga Tubig na Buhay, at nagsigawa para sa kanila ng mga imbakan ng tubig, mga **sirang imbakan** ng tubig na hindi makapaglalaman ng tubig.” 11

Ang Diyos ay isang bukal na hindi mauubos, isang ilog na hindi maaaring daanan. Walang kayang umunawa sa Kanyang pag-ibig o sa Kanyang katotohanan, at hindi natin kailanman mauubos ang kapangyarihan ng Kanyang walang hanggang buhay. Ngunit hindi nakapagtataka na sinasabi ng Diyos, “Mamangha kayo, Oh kayong mga langit, dito.” Nakagawian na ng mga tao na pumunta lamang nang kaunti sa kaalaman ng Diyos; at pagkatapos, sa kapalaluan ng kanilang mga kaluluwa, isinusulat nila ang kanilang kredo at iniiwan ang **bukal** para sa **tumutulo na imbakang-tubig** na iyon.

Sinasabi mo, sino ang magpapalit ng bukal sa isang imbakan ng tubig? Ang bukal ay palaging nagbibigay ng sariwa at malamig na tubig, na bumubulwak mula sa walang hanggang kalaliman, at umaagos nang puno at malaya. Ang imbakan ng tubig, sa kabaligtaran, ay nagpapanggap lamang na naglalaman ng kung ano ang inilalagay dito, ngunit mas malala pa ito kaysa doon; pinapalitan nila ang bukal ng isang **tumutulong** imbakan ng tubig.

Isinulat ng bawat simbahan ang kanilang kredo para lamang sa mga kadahilanang ito: Una, inaangkin nilang taglay nila ang katotohanan; at pangalawa, pormal at sistematiko nilang ipinahayag ang katotohanang ito upang

11 Jeremias 2:12,13.

panghawakan ito nang mahigpit, at sa gayon ay maiparating ito sa kanilang mga anak. Sa madaling salita, tinalikuran at tinuruan nila ang kanilang mga anak na talikuran ang bukal. Sa halip, binigyan nila sila ng imbakan ng tubig, ang kredo, na inakala nilang maglalaman lamang ng kung ano ang kanilang inilalagay dito.

Ngunit ang bawat kredo ay naging isang **tumutulo na imbakang-tubig**. Ang mga simbahan ay malayo sa pagkakaroon ng espirituwal na katotohanan at kapangyarihan na ipinakilala ng Repormasyon, at ang karamihan sa tubig na buhay na nagdala ng bagong buhay sa mundo sa ilalim nina Wesley at Whitefield ay nawala na. Ang kailangan ng mga simbahan, at natin bilang mga indibidwal, ay talikuran ang mga kredo, iwanan ang mga **tumutulo na imbakang-tubig**, alisin ang ating mga daliri sa ilalim, at humakbang sa pamamagitan ng pananampalataya patungo sa "tubig na languyan, isang ilog na hindi madaraan."

*“Maghukay ng mga daluyan para sa mga
batis ng pag-ibig Kung saan sila malawak
na maaaring dumaloy,
At ang Pag-ibig ay may umaapaw na mga
batis Upang punuin silang lahat.*

*“Ngunit kung sakaling itigil mo
ang pagbibigay ng mga ganitong
daluyan,
Ang mismong Bukal ng Pag-ibig
para sa iyo ay malapit nang
mauhaw at matuyo.*

*“Sapagkat kailangan nating
magbigay, kung itatago natin ang
mabuting bagay na iyon mula sa
itaas; Sa pagtigil ng pagbibigay,
tayo ay humihinto sa
pagkakaroon—Ganito ang batas ng
Pag-ibig.”*

III

Ang Kristiyano ay Pinagmulan ng Tubig

“Sapagkat kayo'y isang buhay at banal na santuwaryo, gaya ng sinabi ng Diyos, Mananahan ako sa kanila, at lalakad sa kanila.”—2 Corinto 6:16. Modern English Translation.

“Hindi ba ninyo nalalaman na kayo'y templo ng Dios, at ang Espiritu ng Dios ay nananahan sa inyo?” Sapagkat “kayo'y gusali ng Dios.”—1 Corinto 3:9,16.

“Nang huling araw na yaon, na siyang dakilang araw ng kapistahan, si Jesus ay tumayo at sumigaw, na nagsasabi, Kung ang sinomang tao'y nauuhaw, ay lumapit sa akin at uminom. Ang sumasampalataya sa akin, gaya ng sinasabi ng kasulatan, ay mula sa kaniya ay aagos ang mga ilog ng tubig na buhay. Datapuwa't ito'y sinalita niya tungkol sa Espiritu, na tatanggapin ng mga nagsisisampalataya sa kaniya.”—Juan 7:37,38.

“Kung nalalaman mo ang kaloob ng Diyos, at kung sino ang nagsasabi sa iyo, Bigyan mo ako ng maiinom; ikaw sana ang hihingi sa Kanya, at bibigyan ka Niya ng tubig na buhay.” “Sinabi sa Kanya ng babae, Ginoo, wala kang anumang pangsalok, at malalim ang balon; saan nga naroon ang tubig na buhay na ito?”

“Sumagot si Jesus at sinabi sa kaniya, Ang sinumang uminom ng tubig na ito ay muling mauuhaw; Datapuwa't ang sinumang uminom ng tubig na sa kaniya'y aking ibibigay ay hindi mauuhaw magpakailanman; nguni't ang tubig na sa kaniya'y aking ibibigay ay magiging isang balon ng tubig na bubukal sa kabuhayang walang hanggan.”—Juan 4:10-14.

III

Ang Kristiyano ay Pinagmulan ng Tubig

ng bawat pinabanal na kaluluwa ay isang santuwaryo ng pananahan ng Diyos, at saanman may santuwaryo ang Diyos, ang tubig na buhay ay lumalabas. Sa pagtukoy sa mga tekstong sinipi lamang, makikita mo na ang mananampalataya kay Cristo ay pinagmumulan ng tubig na buhay na ito, kaya hindi tayo magugulat na malaman na ang iba't ibang **pinagmumulan** ng tubig ay naglalarawan ng iba't ibang uri ng mga Kristiyano.

Sa ilan sa mga kanlurang estado, mayroon silang tinatawag na mga sink-hole. May bitak sa ilalim na mga sapin, dahil hinugasan ng ulan ang lupa hanggang sa makabuo ng isang hugis-imbulong lubak. Kalaunan, mas maraming ulan ang huhugasan ng mas maraming lupa at ang butas sa ilalim ay nababara, wika nga, at ang lubak ay nagiging imbakan ng tubig. **Ngunit tanging ang inilalagay lamang nito ang naipon dito.** Kahit na iyon ay unti-unting sumigaw dahil sa init ng araw, o nagiging berde at mabaho.

Walang mag-iisip na gumamit ng ganitong tubig at kahit ang pagkakaroon ng sinkhole sa bukid ay maaaring maging pinagmulan ng sakit.

Ang simbahan ngayon ay maraming ganitong mga Kristiyano. Ang tanging tubig na mayroon sila ay natipon mula sa shower na nagdala sa kanila sa simbahan ilang taon na ang nakalilipas. Kahit na iyon ay unti-unting sumisingaw at nagiging paunti nang paunti. Kay gandang buhay! Kapag ang Buháy na Bukal ng tubig ng buhay ay dumadaloy nang sariwa at malaya at para sa kanila, kung sila lamang ay maghuhugas at uminom at mabubuhay. Ang Diyos ay may sariwang tubig mula sa Bato araw-araw para sa bawat isa sa atin. Noong ang Israel ay nasa ilang, pinakain sila ng Diyos araw-araw ng manna mula sa langit. Iyon ay upang ipakita kung paano Niya gustong laging pakainin ang Kanyang mga anak. Sinabi ni Kristo, “Ako ang tinapay na bumaba mula sa langit.”

Maaalala ninyo na ang tinapay na ito ay hindi nagtatagal nang magdamag; nagbunga ito ng mga uod. Bakit ganito? Maaari sanang ginawa ng Diyos na manatili ito nang isang linggo. Sa katunayan, ang tinapay na dumating noong Biyernes ay nagpapanatili sa Sabbath; ngunit ang tinapay na dumating sa ibang araw ay hindi man lang mananatili nang magdamag. Malinaw na ipinapakita nito na sinusubukan ng Diyos na turuan tayong lahat ng isang aral. Ito ay **ang Diyos ay may sariwang tinapay para sa atin araw-araw.** Ayaw Niyang kainin natin ang lumang tinapay ng kahapon. Gayunpaman, libu-libong tao ang nagsisikap na mabuhay at sinusubukan pang pakainin ang iba ng tinapay na dumating apatnapung taon na ang nakalilipas. Hindi nakakapagtaka na ito ay inaamag na.

Bakit tayo tinuruan ni Hesus na manalangin, “**Bigyan mo kami ngayon ng aming tinapay sa araw-araw**”? Bakit hindi manalangin ng “Bigyan mo kami ngayon ng tinapay para sa isang linggo”?

Dahil alam ni Hesus na magtitiwala tayo sa tinapay at sasamba sa tinapay at sasamba sa tinapay sa halip na sa nagbibigay. Alam Niya na bago matapos ang linggo ay makakalimutan pa natin na ibinigay Niya ito sa atin at iisipin nating pinaghirapan natin ito mismo. Ah, hindi! Ang panalangin ng pananampalataya ay gaya ng itinuro ng Guro: “Bigyan mo kami ngayon ng aming tinapay **sa araw-araw**.” Kung naniniwala tayo na tinutustusan Niya ang ating pangangailangan ngayon, at kung tunay tayong nagtitiwala sa Kanya ngayon, hindi tayo mag-aalala tungkol sa bukas. Maaari Niya rin tayong pakainin bukas. Ito ay “tinapay sa araw-araw” ngayon, gaya ng dati, sariwang tinapay mula sa langit araw-araw.

Marami ang tumalikod sa Diyos at nag-aalala dahil sa kawalan ng sapat na lakas ngayon upang makayanan ang pitong huling salot. Wala kang pangako ng lakas o tinapay para bukas. "Kung ano ang iyong araw ay magiging gayon din ang iyong lakas." "Kaya't huwag kayong mabalisa tungkol sa bukas, sapagkat ang bukas ay may sariling mga alalahanin. Bawat araw ay may sapat na kaguluhan."¹² Pagkalooban tayo ng Diyos ng tinapay mula sa langit, at tubig mula sa Bato araw-araw, at nawa'y lumakad tayo kasama Niya araw-araw, at hindi maging mga Kristiyanong walang kabuluhan.

MGA KRISTIYANONG MABUTI

Noong unang panahon, upang makakuha ng maayos at malinaw na tubig, isang butas ang hinuhukay sa lupa hanggang sa may matanggap na tubig na nagmumula sa bukal sa ilalim ng lupa. Pagkatapos, ito ay pinababakuran ng bato o ladrilyo, at tinatayuan ng bangketa sa paligid nito, at isang well-sweep o windlass ang inayos upang kumuha ng tubig. Kay lamig, kay tamis, at kay sarap ng tubig mula sa "lumang baldeng yari sa oak/roble".

Ang tanging problema sa balon na ito ay ang malaking nakasalalay nito sa lokal na pag-ulan na nagmumula sa pangalawang circuit/ikot. Kung umuulan paminsan-minsan habang ang tubig sa balon ay malalim, malinaw, at matamis, ngunit kung hindi ito umulan sa loob ng isang buwan o anim na linggo, ang tubig ay magsisimulang bumaba at umaalog at di-nagtagal ay natuyo ang balon.

Makikita mo kung gaano karaming Kristiyano ang ganoon. Kung mayroon silang pribilehiyong dumalo sa mga regular napagpulong ng Sabbath o mga serbisyo ng revival saanman kung saan umaapaw ang "mga puno ng katuwiran" sa mga ulan ng pagpapala, ang mga Kristiyanong ito ay may tubig sa kanilang mga balon, mabuting tubig din—tubig ng buhay. Kadalasan, sila ay masigasig na manggagawa sa loob ng ilang panahon at nagagalak sa pagbibigay ng tubig na buhay sa iba na nauuhaw. Oo, sila ay mas nauuna sa uri ng mga taong may butas ng lupa, ngunit sila ay nasa pangalawang sirkito lamang at lubos na umaasa sa mga lokal na ulan ng pagpapala na nagmumula sa mga puno ng katuwiran. Hayaan silang tanggihan ang pakikisama sa ibang mga Kristiyano sa anumang kadahilanan at agad silang mawawalan ng sigasig at ang tubig ay bababa, at pagkatapos ay magiging malabo, na hinaluan ng lahat ng uri ng makamundong latak, at agad na matutuyo ang kanilang balon.

O mga kaibigan, hindi ba ninyo alam na may mas mainam na inilaan ang Diyos para sa inyo kaysa riyang?

MGA KRISTIYANONG ARTESAN

Sa ilalim ng ibabaw ng lupa ay may iba't ibang patong ng mga bato na nakaayos sa isa't isa at kadalasang tumatakbo nang walang putol sa layong daan-daang milya. Ang ilan sa mga patong na ito ay tinatablan ng tubig, at ang ilan ay hindi tinatablan ng tubig. Marahil ay mayroong isang patong na tumatagos sa pagitan ng dalawang patong na hindi tinatablan ng tubig; at ang mga ito ay aabot nang daan-daang milya, at kurba pataas sa mga bundok na napakalayo para makita natin. Doon, sa itaas na patong na hindi tinatablan ng tubig, ay ang tinatawag ng mga heologo na "fault," (bitak o siwang) kung kaya't ang tubig mula sa isang malinaw na lawa sa bundok ay bumababa sa itaas na patong na iyon at pagkatapos ay dumadaloy pababa sa patong na tumatagos sa patong, sa pagitan ng dalawang hindi tinatablan ng tubig, na lumilikha ng isang pare-parehong presyon ng tubig sa buong daan-daang milya na umaabot ang mga patong na ito.

Pagkatapos, isang butas ang hinuhukay nang libu-libong talampakan, papunta at dadaan sa itaas na hindi tinatablan ng tubig, at kinukuha ang presyon na iyon. Ang tubig ay umaagos pataas nang malinaw, malamig, at palagian. Hindi ito umaasa kahit kaunti sa mga lokal na ulan, at ang matagal at patuloy na lokal na tagtuyot ay walang epekto dito. Ito ay nagmumula sa hindi mauubos na mga bukal sa itaas ng di-nakikitang mga burol ng Diyos.

Sumangguni sa teksto sa simula ng kabanatang ito kung saan si Hesus ay nakikipag-usap sa babae sa may balon. Bibigyan Niya siya ng tubig na buhay, at ang umiinom ng tubig na ito ay hindi na mauuhaw kailanman. Mahal na mambabasa, iyan ay isang umaagos na balon. Iyan ay isang Kristiyanong artesano. Wala nang maputik na tubig, wala nang mga panahon ng tagtuyot, walang matinding uhaw at mga di-natutugunang pananabik. “Sila ay mabubusog nang sagana sa katabaan ng iyong bahay; at paiinum mo sila sa ilog ng iyong kaligayahan; sapagkat nasa iyo ang bukal ng buhay.” Iyan ay

lumalago patungo sa pangunahing sirkito/ikot. Tangkilikin ang mga serbisyo ng muling pagkabuhay, tamasahin ang pagtitipon ng inyong mga sarili, oo, higit kailanman. **Ngunit hindi tayo umaasa sa mga ito**, ni sa mga lokal na pag-ulan, sapagkat ating nagamit ang walang-ubos na bukal sa mga di-nakikitang burol ng Diyos. Sinabi ni Hesus na posible ito para sa atin dito, at hindi ba sulit ang paghihintay?

Maraming taon na ang nakalilipas, tinawid ko ang dating malawak na disyerto ng Amerika. Malaking bahagi nito ay mataba at masasakang lupain na ngayon. Ang kailangan lang nito ay tubig ng buhay. Ngunit pagkatapos ay naglakbay kami ng daan-daang milya na walang anuman kundi asul na langit sa ibabaw, at buhangin at maliit na palumpong ng sage, at paminsan-minsan ay isang jackrabbit sa ibaba. Pagkatapos ng tila walang katapusang oras, narating namin ang isang maliit na bayan na nagngangalang Humbolt. Kay laking pagbabago! Lahat ng dako ay may kagandahan, bulaklak, at luntian. Napagpasyahan kong lumipas na ang disyerto. Pagkatapos manatili lamang ng ilang minuto, umalis ang tren, at naroon na naman kami sa disyerto. Tinanong ko kung ano ang sanhi ng lahat ng kagandahan at pamumulaklak sa puso ng disyerto at sinabihan ako, "Mayroon silang isa **sa mga umaagos na balon** doon." Hindi mo ba gugustuhing makalabas sa disyerto at mga tiwangwang na lugar ng buhay at magkaroon ng luntian, bulaklak, at kagandahan na sumisibol sa paligid mo? Ang lupain sa harap mo ay parang ilang at ang lupa sa likod mo ay parang hardin ng Panginoon?

"Ang aking kaluluwa ay nananabik, oo, nanglulupaypay pa nga sa mga looban ng Panginoon; ang aking puso at ang aking laman ay dumadaing sa buhay na Dios. Oo, ang maya ay nakasumpong ng bahay, at ang langaylangayan ay isang pugad para sa kaniyang sarili na mapaglalapagan niya ng kaniyang mga inakay, sa makatuwid

baga'y ang iyong mga dambana, Oh Panginoon ng mga Hukbo, Hari ko, at Dios ko."

Ang kaluluwa, kung walang Diyos, ay parang maya na nag-iisa, walang kapareha, at walang bahay; parang langay-langay na walang pugad, o lugar para sa kanyang mga inakay, ngunit kapag natagpuan ng kaluluwa ang Diyos, at napunta sa pangunahing siklo-o ikot ng mga pagpapala, kung gayon "ang maya ay nakahanap ng bahay para sa kanyang sarili, at ang langay-langay ng pugad kung saan niya maaaring ilagay ang kanyang mga inakay."

Mapalad ang mga tumatahan sa iyong bahay; patuloy ka nilang pupurihin. Mapalad ang tao na ang lakas ay nasa iyo; na ang puso ay ang mga daan patungo sa Sion. **Na siyang dumadaan sa lambak ng Baca**, ginagawa itong **balon**, [ang orihinal na salita ay bukal] pinupuno rin ng ulan ang mga lawa. Sila'y lumalakas nang lumalakas, bawat isa sa kanila ay lumilitaw sa harap ng Diyos."¹³

Ang salitang "Baca" ay nangangahulugang "tuyong lambak ng pagtangis." Ang Targum ay isinalin ito bilang Ge-Hinnom o Gehe-nna, ang salitang isinalin bilang "impverno." Samakatuwid, tila sinasabi ng banal na kasulatan na walang lugar sa sansinukob ang maaaring maging napakasama maliban sa taong nakakakilala sa Diyos para sa kanyang sarili, kung mapipilitang pumunta sa lugar na iyon, ay maaaring dalhin ang Espiritu ng Diyos kasama niya roon; at ang Espiritung ito ay hindi lamang magpapanatili sa kanya na matamis at maganda, kundi aapaw din sa espirituwal na buhay at pagpapala sa lahat ng nakapaligid sa kanya. Gaya ng sabi ni Whittier, "Mas mainam na impverno na nababalutan ng apoy, kasama Mo, kaysa sa Paraisong may ginintuang pintuan kung wala Ka."

Kaygandang larawan ng taong nakakakilala sa Diyos para sa kanyang sarili at natagpuan sa Diyos ang tahanan, lugar ng paggawa, at pahingahan ng kanyang kaluluwa. Gaya ng Sinabi ni Hesus, "Mula sa kanya ay aagos ang mga ilog ng tubig ng buhay... ay hindi na siya mauuhaw muli; ngunit ang tubig na ibibigay ko

Sa kanya ay magiging isang bukal ng tubig na bubukal sa buhay na walang hanggan.”

Isa pang talata, ang kasukdulan ng lahat ng kahanga-hangang katotohanang ito ng Ilog ng Diyos.

“Isang halamanang nababakuran ang aking kapatid na babae, ang aking asawa; isang bukal na nababakuran, isang batis na tinatakan.”¹⁴

Bakit kinulong ng Diyos ang harding iyon? Bakit Niya isinara ang bukal at tinakpan ang bukal? Pagkatapos ay naisip ko, Ano ang nangyayari sa isang hardin na walang bakod, sa isang bukal na ang tubig ay bukas at walang proteksyon? Hindi mo masasabi sa Diyos, “Hindi ako maaaring magkaroon ng mababango at magagandang halaman sa aking espirituwal na hardin dahil yayakapin at sisirain ng mga tao ang mga ito.” Hindi mo masasabi sa Kanya, “Hindi ako maaaring magkaroon ng matamis na tubig sa bukal ng aking puso, dahil ang masasamang tao ay pumapasok at didumihan ito.” Hindi, dahil ipinangako ng Diyos na kukulongin ang hardin at tatakan ang bukal. Sabi Niya, “Babantayan ko ito sa bawat sandali; iingatan ko ito gabi at araw, baka may makapinsala rito.” At “Siya na nag-iingat sa Israel ay hindi matutulog ni matutulog man.”

Basahin natin ang ikalabintatlong talata ng ikaapat na kabanata ng Awit ni Solomon: “Ang iyong mga pananim ay taniman ng mga granada, na may masasarap na bunga; almendras, na may nardo, nardo at safron; kalamo at kanela, na may lahat ng punong kamangyan; mira at aloe, na may lahat ng pangunahing pabango; bukal ng mga halamanan, balon ng buhay na tubig, at mga batis mula sa Lebanon.

¹³ Awit 84:2-7. Binagong Bersyon.

¹⁴ Awit ni Solomon 4:12.

Hindi ba't iyan ay isang kahanga-hangang larawan ng kaluluwang iniligtas, dinidiligan, at ginawang mabango at maganda ng Diyos mismo? Bawat halamang nabanggit ay isang mabangong halaman, at, para bang hindi pa iyon sapat, dinadagdagan nito ng "lahat ng pangunahing pampalasa." O mga kaibigan, umasa at manalangin tayo na ang ating mga buhay ay maging maganda at mabango nang ganoon.

Itatanong mo, "Kung ito ay nababalutan, nakasarado, at natatakan, ano ang maitutulong ng bango?" Pakinggan ngayon ang huling talata ng ikaapat na kabanatang ito: "Gumising ka, Oh hanging hila-ga: at pumarito ka, ikaw na timog; **humihip ka sa aking hardin, upang ang mga pampalasa niyaon ay lumabas.**" Ang hangin pati na rin ang tubig ay simbolo ng Espiritu. Ang mga orihinal na salita para sa "hangin" at "espiritu" ay pareho.

Kaygandang kaligtasan! Ang Diyos, sa pamamagitan ni Cristo sa pamamagitan ng Banal na Espiritu, ay nagpapadala sa atin ng tubig na buhay mula sa Kanyang sariling dakilang puso ng pag-ibig. Nakikita Niya tayong tuyot at patay, bahagi ng mundo ng disyerto. Inililigtas Niya tayo at pinalalaki tayo tungo sa isang magandang buhay na hardin na puno ng lahat ng mababangong bulaklak at prutas; binakuran Niya tayo at inaalagaan at ginagawa ang ating sariling mga puso na mga bukal ng parehong matamis na tubig na dumadaloy mula sa Kanyang trono, at pagkatapos, matapos tayong maging napakaganda at mabango, hinihipan Niya tayo sa pamamagitan ng Kanyang Espiritu, upang ang halimuyak at kagandahan ay dumaloy sa iba. Tiyak na pagkatapos nito, palagi nating ipapahayag si Cristo at sasabihin, "Huwag sa amin, huwag sa amin, O Panginoon, kundi sa iyong sariling pangalan ay magbigay ng kaluwalhatian."

Ang tubig ng buhay ay samakatuwid ang umaagos at umaabot na puso ng Diyos, sa pamamagitan ni Cristo, sa pamamagitan ng Banal na Espiritu na nasa lahat ng dako, na naghahanap ng pagpasok sa bawat kaluluwa. "Sinumang may ibig ay maaaring lumapit at uminom nang walang bayad mula sa tubig ng buhay." At saanman ang isang kaluluwa ay tumatanggap ng kaligtasan mula sa kahanga-

hangang pag-agos ng tubig na ito ng buhay at ng pag-ibig at ng kapangyarihan na dumadaloy mula sa Diyos, ang kaluluwang iyon mismo ay nagiging isang bukal, na umaagos kasama ang parehong nagliligtas, mapagmahal, at nagbibigay-buhay na tubig.

Sa pamamagitan ng pagpapako sa krus kasama ni Kristo, tayo ay nagiging basag at walang laman ang ating sarili, upang ang buhay at kapangyarihan ng muling pagkabuhay, ang tubig na nagbibigay-buhay, ay mapuno tayo, bahain tayo, at umagos mula sa atin patungo sa disyertong mundo sa ating paligid.

*“Nawalan ng laman, upang mapuno Niya ako,
habang ako’y humahayo sa paglilingkod sa
Kanya;*

*Nasira, nang sa gayon, nang walang hadlang,
ang Kanyang pag-ibig sa pamamagitan ko ay dumaloy.”*

*“Ang nagtatanim ng puno ay lingkod ng
Diyos, Siya'y nagbibigay ng kagandahang-loob
sa maraming salinlahi, At ang mga mukhang
hindi niya nakita ay magpapala sa kanya.”*

—Van Dyke.

I V

Ang Puno ng Buhay

“Nang ako’y lumingon, narito, sa pampang ng ilog ay may napakaraming punong kahoy sa magkabilang panig.”

“At sa tabi ng ilog, sa dakong ito at sa dakong yaon, tutubo ang lahat ng punong kahoy na pinakakain, na ang dahon ay hindi malalanta, ni ang bunga niyaon ay mawawala; magbubunga ito ng bagong bunga ayon sa kaniyang mga buwan, sapagkat ang tubig niyaon ay lumalabas sa santuwaryo; at ang bunga niyaon ay magiging pagkain, at ang dahon niyaon ay panggamot.”—Ezekiel 47:7,12.

“Mapalad ang taong hindi lumalakad sa payo ng masama, ni tumatayo man sa daan ng mga makasalanang, ni nauupo man sa upuan ng mga mapangutyang tao. Kundi ang kaniyang kaluguran ay nasa kautusan ng Panginoon; at sa kaniyang kautusan ay nagbubulaybulay siya araw at gabi. At siya’y magiging parang punong kahoy na itinanim sa tabi ng mga ilog ng tubig, na namumunga sa kaniyang kapanahunan; ang kaniyang dahon naman ay hindi malalanta, at anuman ang kaniyang gawin ay giginhawa. Ang masama ay hindi gayon; kundi parang ipa na itinataboy ng hangin.”—Awit 1:1-4.

“Ganito ang sabi ng Panginoon, Sumpain ang taong nagtitiwala sa tao, at ginagawang laman ang kaniyang bisig, at ang puso ay humihiwalay sa Panginoon. Sapagka't siya'y magiging parang init sa ilang, at hindi makakita pagka ang mabuti ay dumarating; kundi tatahan sa mga tuyong dako sa ilang, sa lupaing maalat at hindi tinatahanan.”—Jeremias 17:5,6.

“Mapalad ang taong nagtitiwala sa Panginoon, at ang pag-asa ay ang Panginoon. Sapagka't siya'y magiging parang punong kahoy na itinanim sa tabi ng tubig, at nag-uugat sa tabi ng ilog, at hindi makakakita pagka ang init ay dumarating, kundi ang kaniyang dahon ay magiging luntian, at hindi mag-aalala sa taon ng tagtuyot, ni hindi titigil sa pamumunga.”—Jeremias 17:7,8.

I V

Ang Puno ng Buhay

ITO, binabanggit ni Ezekiel ang tungkol sa "**napakaraming puno**," at "lahat ng puno para sa pagkain," na tumutubo sa tabi ng ilog, at, kung ang ilog ay isang ilog ng espirituwal na buhay at kapangyarihan, walang iba kundi ang ibinigay na buhay ng Diyos kay Cristo, ano ang mga punong ito na nakaugat sa tubig na ito, at nabubuhay sa pamamagitan ng buhay nito? Ang sagot ay malinaw. Ang mga punong nakaugat sa tubig ay mga Kristiyano na nasa "pangunahing sirkito," na nakakakilala sa Diyos para sa kanilang sarili, at namumuhay ng kanilang espirituwal na buhay sa pamamagitan ng Kanyang buhay.

Sa mga naitalang salita ni Hesus, mayroon tayong isa pang pigura na malapit na nauugnay dito, na nagtuturo ng parehong katoohan. "Ako ang puno ng ubas, kayo ang mga sanga; ang nananatili sa akin, at ako'y sa kanya, ay siyang namumunga ng marami; **sapagkat kung wala ako ay wala kayong magagawa.**" Dapat tayung mag -ugat sa buhay na ibinigay ng Diyos at manatili rito, o sa Kanya, upang ang Kanyang buhay ay dumaloy sa atin;

sa ganitong paraan lamang tayo mabubuhay sa espirituwal at mamumunga. Ang pigurang ito ay makikita sa buong Bibliya, nagtuturo ng parehong dakilang katotohanan.

Matatagpuan natin ito sa unang Awit, “**Mapalad** ang taong hindi lumalakad sa payo ng masama... Siya ay magiging parang **punong** itinanim,... namumunga sa kaniyang kapanahunan.” Mas tahasan pa ang sinabi ni propeta Jeremias: “**Sumpain** ang taong nagtitiwala sa **tao**.” Hindi lamang ito nangangahulugan ng taong nagtitiwala sa tao para sa mga temporal na pangangailangan, kundi nangangahulugan ito ng taong nasa “pangalawang sirkito” lamang, at samakatuwid, nagtitiwala **lamang sa tao** para sa mga espirituwal na pangangailangan. Maaaring maging maayos ang lahat sa kanya sa loob ng isang panahon, ngunit tiyak na darating ang isang tuyong panahon, kung kailan mabibigo ang lahat ng tulong ng tao.

Pansinin ngayon ang pagkakaiba: “**Mapalad** ang tao na **nagtitiwala** sa **Panginoon**, at ang **pag-asa** ay ang **Panginoon**.” Siya ay magiging parang punong itinanim sa tabi ng tubig, kapag dumating ang init ay hindi matutuyo ang mga dahon, at sa tagtuyot ay hindi titigil sa pamumunga. Kay gandang paglalarawan ng taong nakaugat sa ilog ng buhay na dumadaloy mula sa trono ng Diyos. Para sa kanya ay walang panahon ng tagtuyot. Kahit sa taon ng “tagtuyot,” kung kailan para sa iba ay nalalanta at namamatay ang lahat, hindi na niya kailangang maging maingat sa suplay ng tubig. Kay laking kalokohan ng mga pagpapala!

Minsan ay nasa pinakamataas na paanan ako sa buong kabundukan ng Rocky Mountain, at tagtuyot noon. Sa halos lahat ng bahagi, ang mga prairie ay dilaw at nasusunog, ngunit matunton mo ang mga kanal na patubig hanggang sa abot ng mata dahil sa luntiang mga pampang nito. Para maging ang mundo ay matunton ang Kristiyanong tunay na nakaugat sa Diyos. Tinatawag ni Isaias ang mga Kristiyanong ito na "mga puno ng katuwiran, **na itinanim ng Panginoon**, upang Siya'y luwalhatiin."

Sa buong Bibliya, ang **katuwiran** at **buhay** ay magkaugnay,

gayundin ang **kasalanan** at **kamatayan**. Ang mga ito ay magkagnay bilang sanhi at bunga at halos mapagpapalit na mga termino. Kung ang isang Kristiyano, na nakaugat sa bukal ng walanghumpay na tubig, ay isang puno ng katuwiran, siya rin ay isang **puno ng buhay**. Sinasabi sa atin ni Solomon, "Ang bunga ng matuwid ay **puno ng buhay**." Ngayon ay itinalaga ng Diyos na ang bawat nabubuhay na bagay sa bawat antas ay mamumunga ng bunga "ayon sa kani-kaniyang uri." Samakatuwid, kung ang bunga ng matuwid ay isang puno ng buhay, ang taong matuwid mismo ay isang **puno ng buhay** na mamumunga ng gayong bunga.

ANG KAHALAGAHAN NG SIMBOLO NA ITO

Ang larawan ng Diyos sa tunay na tao, ang taong Kristo, ay hindi isang "bugbog na tambo," na hindi kayang tumayo nang mag-isa; hindi isang "tambo na inalog ng hangin" at sumusuko sa bawat hininga ng tukso; kundi isang malaki at marilag na puno, na ang mga ugat ay umaabot nang malalim sa ilalim ng lupa ng katotohanan hanggang sa matagpuan nila ang walang hanggang tubig; at mga sanga na kumakalat nang malapad upang madama ang espiritu ng simoy ng hangin, isang punong namumukadkad na may buhay sa bawat sanga at dahon habang nilalabanan ang mga bagyo, at iniha-handa ang sarili upang manatiling hindi nasaktan kahit na ang hagupit ng bagyo. Sino ang hindi magiging "pinakamarangal na gawa ng Diyos," isang taong tulad nito?

Ngunit ang **pagkasira** ng gayong puno ay isa lamang **bunton** ng **abo**. Gaano karaming mga tao ang nabubuhay na mga kabiguan at isa lamang pagkasira ng dapat sana'y dakila at marilag, nakagapos at bihag ng isang masamang minana at masasamang gawi. Kung minsan ay walang saysay na hinahangad ng espiritu na putulin ang mga tali at pumailanglang sa sukduhan, ngunit sa katunayan ay mga

bunton lamang ng abo, kung kalian nilayon ng Diyos na maging maringal na mga puno ang mga ito.

“Ang Espiritu ng Panginoong Diyos ay sumasaakin; sapagkat pinahiran ako ng Panginoon upang ipahayag ang kalayaan sa mga bihag, at upang sabihin sa lahat ng mga taong ito, Bibigyan pa rin kayo ng Diyos ng **kagandahang** kahalili ng mga **abo**, upang kayo'y matawag na mga puno ng katuwiran, ang pananim ng Panginoon, upang Siya'y luwalhatiin.” Hindi ba't ito nga ang ebanghelyo, ang masayang balita, ang “mabuting balita” upang “bigyang-lunas ang mga pusong may bagbag” at “aliwin ang lahat ng nagdadalamhati,” at upang “bigyan sila ng langis ng kagalakan na kahalili ng pagdadalamhati, at ng damit ng papuri na kahalili ng kabigatan ng loob”?¹⁵

Ang mga dahon ang mga baga ng puno. Sa itaas na bahagi ng dahon, ang mga selula ay nakaayos nang siksik upang hindi madalang maalis ng araw ang kahalumigmigan at matuyo ang dahon. Ngunit sa ilalim na bahagi, ang mga selula ay magkakahiwalay, at mayroong milyun-milyong maliliit na butas o butas na humihinga kung saan malayang pumapasok ang hangin at umiikot sa mga selulang ito.

Sa nakaraang kabanata, napansin natin kung paano ang mga ugat ng isang puno ay nahahati at nahahati sa milyun-milyong maliliit na ugat na nagtatapos sa maliliit na buhay na mkiroskopi-kong espongha upang sumipsip ng halumigmig. Ang tubig na ito na nagbibigay-buhay, ang simbolo ng Espiritu, na sinisipsip ng mga maliliit na ugat na ito, ang **nagbibigay-daan** sa puno na makuha mula sa **lupa** at mula sa **hangin** ang lahat ng elementong **kinakailangan** para sa **paglaki** nito. Hangga't ang puno ay patuloy na nabubuhay, limampu, isang daan, o, sa kaso ng higitang Sequoia, ilang libong taon, patuloy nitong pinapataas ang kapangyarihang ito ng **pagkuha** mula sa lupa at mula sa hangin.

¹⁵ Isaías 61:1-3.

Sa bawat panahon, mas lumalawak nang kaunti ang mga ugat nito at itinutulak ang mga ito pababa nang kaunti pa sa mamasa-masang Lupa.

Bawat taon, ang mga sanga ay lumalaki nang kaunti at ang mga dahon ay dumarami, kaya naman mas sumisipsip ito sa hangin, na, sa buong Bibliya, ay simbolo rin ng Espiritu. Sa halip na madaaling masiyahan, ang puno, tulad ng isang buhay na bagay, ay tila lalong natatanto ang lubos nitong pagdepende sa hangin at tubig, at umaabot nang may patuloy na pagtaas ng kasabikan, kapwa sa itaas at sa ibaba, para sa dalawang elementong ito ng buhay, na parehong simbolo ng banal na Espiritu.

At ano ang resulta sa puno? Patuloy itong lumalaki hangga't nabubuhay ito. Bawat taon ay mas lumalaki ito kaysa noong nakaraang taon. Putulin ang anumang malusog na puno, gaano man kalaki o gaano katanda, at makikita mo ang mga konsentrikong bilog, na nagpapakita ng paglaki ng bawat taon, ay hindi nababawasan ang kapal habang lumalaki ang puno, at, habang lumalaki ang mga ito kasabay ng paglaki ng circumference ng puno, nangangahulugan ito na sa bawat taon ng buhay nito, ang puno ay lumaki nang lumaki.

Kay gandang aral ang narito para sa mga Kristiyano! Ang simbahan ay puno ng mga nagsisi ilang taon na ang nakalilipas at nakatanggap ng kapatawaran at sumali sa kapulungan ng mga mananampalataya, at mula noon ay nadama nilang iyon lang ang kailangan, at na mayroon na silang mga tiket para sa kaluwalhatian. **Nagsimula** silang **mabuhay** at **lumago** at pagkatapos ay tumigil, at mula noon ay naging pabigat lamang sa tunay na simbahan ng Diyos. Ang iba ay nakaramdam ng kakulangan ng limitadong karanasan ng makatarungang pagsisisi at kapatawaran, at naghahanap sila ng **pangalawang pagpapala**, na tinatawag nilang pagpapabanal, inaasahan na ito ay magiging agaran/biglaan, tulad ng karanasan ng kapatawaran.

Hindi ako magsasabi ng anuman laban sa **pangalawang pagpapala** o sa **ikatatlung pagpapala**, ngunit, dahil tayo ay

magiging mga puno ng katuwiran, bakit hindi natin matutunan ang aral ng puno? Hindi ba sinasabi sa atin ng Guro, "Mapalad ang mga nagugutom at nauuhaw sa katuwiran"? Bakit hindi natin palaging napagtatanto ang ating pangangailangan sa Diyos at sa patuloy na pagtaas ng kasabikan ay mas lumalalim, mas mataas, at mas malawak ang ating pananampalataya sa mga pagpapala ng Banal na Espiritu? Kung gagawin natin ito, tayo rin, tulad ng puno, ay patuloy na lalago nang higit pa; at, dahil ang Diyos ay walang hanggan, at walang limitasyon sa Kanya, at walang limitasyon sa mga posibilidad ng tao sa Kanya, ang paglagong ito na nagsisimula rito sa buhay na walang hanggan, ay magpapatuloy sa mga walang hanggang taon.

Ito ang tubig ng buhay na siyang nagpapabago sa bawat karanasang dumarating sa puno. Narito ang dalawang puno, isa sa kanan at isa sa kaliwa. Maaari mong isipin ang mga ito bilang mga puno ng maple. Lahat ng dumarating sa punong ito sa kaliwa ay tila nagtutulungan para sa kasamaan. Binubulok ito ng ulan, tinutuyo at pinatutuyo ng araw, at sinisira ito ng hangin at iniwan itong sira.

Ngayon, ang puno sa kanan ay ibang-iba na. Pinapanibago ito ng ulan at pinabibilis ang paglaki; pinainit ito ng araw tungo sa isang bago at mas masiglang buhay; maging ang mga bagyo ay tila sinusubok at pinalalakas ang hibla ng mga sanga at puno at nagiging sanhi ng paglawak ng mga ugat upang masuportahan ang puno at umabot nang mas malalim sa lupa hanggang sa makuha nito ang walang hanggang pinagmumulan ng kahalumigmigan at buhay.

Bakit ang parehong mga bagay na gumagawa para sa kasamaan sa isang puno ay nagtutulungan para sa kabutihan sa isa pa? Ano ang mahalagang pagkakaiba sa pagitan ng dalawang puno ng maple na ito? Ang nasa kanan ay mayroong tubig ng buhay at buhay; habang ang nasa kaliwa ay patay. Ang buhay na ito ang siyang nagpapabago sa lahat ng sumpa sa isang puno tungo sa pagpapala sa isa pa.

Narito ang dalawang indibidwal na magkasalungat, ang mga sukdulan ng kanilang uri. Ang isa ay tinatawag nating misanthropist, isang taong napopoot sa tao. Nag-iisip siya ng masama sa lahat, hindi nagtitiwala sa kanila, at walang duda na pupunahin at hahatulan ang Panginoon kung narito Siya ngayon. Ang isa naman ay tinatawag nating pilantropo, isang mapagmahal sa sangkatauhan, na hindi nag-iisip ng masama at nakakakita ng mabuti sa lahat. Sa ganitong tao, gustung-gusto ng lahat ng tao na pumunta sa kalungkutan, dahil tiyak na makakatanggap sila ng simpatiya at tulong. Wala sa mga taong ito ang dumaan sa madaling landas. Pareho silang nakaranas ng kasiyahan at sakit, kagalakan at kalungkutan, mga materyales na pinagmumulan ng mga karakter. Bakit magkaiba ang resulta sa dalawa?

Ito ay katulad ng sa dalawang puno. Ang isa sa kanila ay nakaugat kay Cristo, ang tubig na nagbibigay-buhay, at mayroong espirituwal na buhay ng Diyos na nakaugat sa buhay kaya't binago nito ang bawat sumpa tungo sa isang pagpapala at ginawang "ang lahat ng bagay ay magkakasamang gumagawa para sa ikabubuti." Ang isa pa, na kulang sa buhay na ito, ay natagpuan ang lahat ng bagay na gumagawa laban sa kanya. Sa ilalim ng parehong mga karanasan ng pagsubok at pagkabigo, siya ay naging mapamuna at walang tiwala sa buong sangkatauhan. Tunay ngang kahanga-hanga ang nakapagpapabago at nagluluwalhating kapangyarihan ng banal na buhay sa kaluluwa!

Muli, hindi makasariling kinukuha ng puno ang lahat ng elementong ito mula sa lupa at hangin at nabubuhay lamang para sa sarili. Nakita na natin kung paano ang mga dahon ng puno ay naglalabas ng halumigmig sa hangin na paulit-ulit na bumababa bilang mga ulan ng pagpapala.

Gusto rin nating tandaan na isinasaalang-alang natin ang isang puno ng prutas, isa na hindi apektado ng tagtuyot ngunit namumunga buwan-buwan, isang walang tigil na pag-ikot ng kagandahan, pamumulaklak, at bunga. Ginawa ng ating Ama ang kagandahan ng

bulaklak para sa mata, ang bango ng bulaklak para sa ating pang-amoy, at ang lasa ng prutas upang makaakit sa panlasa. Tiyak na makikita natin na ang Kanyang pag-ibig ang lumikha at nagpares sa lahat ng mga bagay na ito upang bigyan ang Kanyang mga anak ng kasiyahan. Kay gandang kuwento ng pag-ibig tungkol sa ating Ama, isang magandang puno ng prutas!

At gayundin sa mga Kristiyano na tunay na "mga punongkahoy ng katuwiran"; hindi nila kinukuha ang mga espirituwal na kaloob ng Diyos nang may kasakiman at nabubuhay para sa kanilang sarili, para man sa buhay na ito o para sa kabilang buhay. Ang kanilang buhay ay mabango at namumunga na mga buhay na lumuluwalhati sa mundo at nagpapabuti at nagpapasaya sa lahat sa kanilang pali-gid; patuloy, bagama't marahil ay hindi namamalayan, na nagbibigay sa lahat ng mga bagong paghahayag ng pag-ibig ng Ama.

*“Mahal na Panginoon at Panginoon naming lahat,
Anuman ang aming pangalan o tanda,
Inaangkin namin ang Iyong kapangyarihan,
naririnig namin ang Iyong tawag, Sinusubok naming
ang aming buhay sa pamamagitan ng Iyong kapangyarihan.”*
—Whittier.

V

Pagkakaisa ng Buhay

“Sa gitna ng lansangan nito, at sa magkabilang panig ng ilog, naroon ang punongkahoy ng buhay, na namumunga ng labindalawang uri ng bunga, at namumunga buwan-buwan; at ang mga dahon ng punongkahoy ay para sa pagpapagaling ng mga bansa.”—Apocalipsis 22:2.

“Sapagka't kung paanong ang katawan ay iisa, at mayroong maraming mga sangkap, at lahat ng mga sangkap ng iisang katawan, bagama't marami, ay iisang katawan; GAYON DIN SI CRISTO. Sapagka't sa pamamagitan ng iisang Espiritu ay binautismuhan tayong lahat sa iisang katawan, maging tayo'y mga Hudyo o mga Hentil, maging tayo'y mga alipin o mga malaya; at tayong lahat ay pinainom sa iisang Espiritu.”—1 Corinto 12:12,13.

“Dahil dito'y iniluluhod ko ang aking mga tuhod sa Ama ng ating Panginoong Jesucristo, na siyang pinagkakalooban ng pangalan ng buong sangbahayan sa langit at sa lupa.”—Efeso 3:14,15.

“Upang sa katiyakan ng kaganapan ng panahon ay kaniyang tipunin ang lahat ng mga bagay kay Cristo, ang mga nasa sangkalanngitan, at ang mga nasa lupa, sa makatuwid baga'y sa kaniya na pinagmanahan din naman natin.”—Efeso 1:10.

“Pakabanalín mo sila sa iyong katotohanan; ang salita mo ay katotohanan... Hindi lamang sila ang idinadalangin ko, kundi pati na rin ang mga nagsisisampalataya sa akin sa pamamagitan ng kanilang salita; upang silang lahat ay maging isa; na gaya mo, Ama, na nasa akin, at ako'y nasa iyo, upang sila rin naman ay maging isa sa atin; upang ang sanglibutan ay maniwala na ikaw ang nagsugo sa akin.”—Juan 17:17,20,21.

V

Pagkakaisa ng Buhay

ais natin na isaalang-alang ang kahalagahan ng pagbabago ng bilang mula sa pangmaramihan ng "napakaraming puno" at "lahat ng puno para sa pagkain" ni Ezekiel patungo sa isahan na bilang ng paglalarawan ni Juan sa Apocalipsis ng "puno ng buhay sa magkabilang panig ng ilog." Sa isang diwa, ang Bibliya ay isang progresibong paghahayag. Noong huling sagradong gabing iyon sa silid sa itaas, sinabi ni Hesus sa Kanyang mga disipulo, "Marami akong sasabihin sa inyo, ngunit hindi pa ninyo ito matitiis ngayon." Ngunit idinagdag Niya, "Ibibigay ko sa inyo ang Espiritu ng katotohanan; at pagdating Niya, papatnubayan Niya kayo sa buong katotohanan, sapagkat kukuha Siya sa mga bagay na akin, at ipapakita Niya sa inyo."

Ito ay isang paghahayag ng patuloy na saloobin ng Diyos sa atin. Marami Siyang sinasabi sa atin, na tayo, sa ating kakitiran at pagkapanatiko, ay hindi pa natin kayang tiisin. Sa ating kakayahang tiisin ang mga ito, saka lamang ito ipinahahayag sa atin ng Kanyang Banal na Espiritu. Ito ang dahilan kung bakit ang Bibliya ay isang

unti-unting paglalahad ng “hiwaga ni Cristo, na noong mga nakaraang panahon ay hindi ipinaalam sa mga anak ng mga tao, gaya ngayon na ipinahayag sa Kanyang mga banal na apostol at propeta, sa pamamagitan ng Espiritu.”

Matagal na panahon matapos isulat ni Ezekiel at bago isinulat ni Juan ang Pahayag, ibinigay sa atin ni Pablo ang mga kahanga-hangang salita sa aking teksto, “Sapagkat kung paanong ang katawan ay iisa... gayundin si Cristo... Dahil dito ay iniluluhod ko ang aking mga tuhod sa Ama ng ating Panginoong Jesu-Cristo na siyang dahilan ng pagkakilala sa buong pamilya sa langit at sa lupa.” Isipin ito, isang pamilya sa langit at sa lupa. At upang hindi magkamali sa kaisipang ito, sa ibang lugar ay sinabi niya na tayo ay titipunin sa isa. Si Jesus din, ay nanalangin muna para sa mga disipulo at pagkatapos ay para sa ating lahat kung saan sinabi Niya, “Pabanalin mo sila sa pamamagitan ng iyong katotohanan... **upang silang lahat ay maging isa... upang silang lahat ay maging isa sa atin.**”

Pagkatapos ng kahanga-hangang panalanging ito ni Kristo, at nakita ni Pablo ang maraming miyembro na pinag-isa ng **iisang Espiritu, sa iisang katawan**, anong kataka-taka na si Juan, ang minamahal na disipulo, ang uminom nang lubos sa espiritu ng pag-ibig ng Panginoon, ay nakita ang "napakaraming puno" ni Ezekiel, na pinag-isa ng karaniwang buhay ng tubig na buhay na dumadaloy sa kanilang lahat, sa puno ng buhay, ang kahanga-hangang banal na organismo ng tunay na simbahan ng buhay na Diyos.

Sa puno ng banyan ng India, mayroon tayong likas na perpektong paglalarawan ng pigurang ito sa Bibliya na binubuo ng maraming puno sa isa. Inilalarawan ng Standard Dictionary noong ikadalawampung siglo ang punong ito gaya ng sumusunod: "Isang puno sa Silangang India na nagpapadala ng mga ugat mula sa mga sanga nito na sa huli ay nagiging mga karagdagang puno, na lumilikha ng isang kumpol o kakahuyan ng magkakaugnay ng mga

Puno na kadalasang sumaklaw sa ilang ektarya.”

"Arko na parang banyan sa ibabaw ng mga haliging pansupor-ta nito."

Kay gandang larawan ito ng simbahan ni Cristo gaya ng Kanyang nilayon sa panahong ito! Si Jesus, noong narito pa Siya, ay umaasa rin sa Diyos gaya natin. Naririnig ko Siyang nagsasabing, “Hindi ako makakagawa ng anuman sa aking sarili; ang Ama na nananahan sa akin, Siya ang gumagawa ng mga gawa.” Samakatuwid, si Jesus ang orihinal na puno, na nakaugat sa walang hanggang tubig; at bawat Kristiyano ay nakaugat kasama Niya sa iisang pinagmumulan ng buhay, at nagkakaisa sa Kanya sa pamamagitan ng iisang Espiritu, sa pamamagitan ng pananampalataya, sa pagkakaisang Kanyang ipinagdasal, “upang silang lahat **ay maging isa... upang sila ay maging isa sa atin.**”

Gumamit si Jesus ng isang ekspresyon na malinaw na nagpapakita sa atin na nasa isip Niya ang parehong imahe at ilustrasyon ng Kanyang simbahan, na nakita Niya kung gaano kalayo ang simbahang Hudyo sa pagkaunawa sa larawan, at na malapit na itong lumayo pa sa Diyos hanggang sa ang puno ay maging patay at tuyo sa espirituwal. Nang inaakay nila si Jesus palabas patungo sa pagpapako sa krus, sinundan Siya ng isang malaking grupo ng mga tao at mga babaeng umiiyak at nananaghoy sa Kanya, ngunit lumington si Jesus sa kanila at sinabi, “Mga anak na babae ng Jerusalem, huwag ninyo akong iyan, kundi ang inyong sarili at ang inyong mga anak... sapagkat kung ginagawa nila ang mga bagay na ito sa isang berdeng puno, ano ang gagawin sa tuyo?”¹⁶ Iyon ay, kung gagawin ng simbahan ang kasamaang ito sa akin habang mayroon pa ring bahagi ng buhay na tubig ng Banal na Espiritu na dumadaloy dito, ano ang hindi nito gagawin sa iyo kapag ang Espiritu ay ganap na nalungkot, at ang simbahan ay patay

¹⁶ Lukas 23:27-31.

at tuyo sa espirituwal?.”

Ang panalanging ito ni Kristo para sa ganap na pagkakaisa ay sasagutin. Ang pangarap na ito ni Kristo ay matutupad. Ang propesiyang ito ng Banal na Espiritu ng buhay na pinaghalong puno, ang banal na organismo ng tunay na simbahan, ay matutupad.

Nang itayo ni Solomon ang templo, ang mga manggagawa ay pumunta sa mga kagubatan at mga quarry at nag-ukit ng mga kahoy at bato nang napakahusay ayon sa huwarang ibinigay ng Espiritu, kaya't sila ay nagsama-sama sa perpektong istruktura ng natapos na templo nang walang tunog ng palakol o martilyo o ng anumang kagamitang bakal.

Ang napakaraming sekta ng isang lubos na nahahating Sangkakristiyanuhan ay ang mga kagubatan, at ang mundo mismo ang hukay kung saan hinuhukay ngayon ng Banal na Espiritu ang materyal para sa espirituwal na templo na itinatayo ni Cristo. Ang materyal na inihanda sa ganitong paraan, tulad ng sa sinaunang pigura/figure, ay ihihiwalay mula sa kasalukuyang kapaligiran nito at pagsasama-samahin sa pinasakdal na espirituwal na templo, upang si Cristo, pagdating Niya, ay "mai harap ito sa Kanyang sarili bilang isang maluwalhating simbahan, na walang batik o kulubot, o anumang bagay na katulad nito; kundi upang ito ay maging banal at walang kapintasan."

Kahit ngayon, sa lahat ng iba't ibang sekta, saanman ka makakatagpo ng mga tunay na Kristiyano, sila ay higit na nagkakaisa kaysa sa eklesyastisismo na kinabibilangan nila ngayon. Habang nagpapatuloy ang kanilang espirituwal na paglago at pag-unlad, lalo nilang matatanto ang kanilang pagkakahiwalay mula sa tanging tao, at ang kanilang pagkakaisa sa banal at espirituwal na simbahan.

Mayroong kalikasan ng pagkakaisa ng buhay sa pamamagitan ng tubig, at imposible ang lahat ng buhay kung wala ito. Nauunawaan na rin ng mga siyentipiko ang pagkakaisa ng lahat ng buhay. At kung ang pagkakaisang ito ng buhay ay totoo sa mga puno at lahat ng halaman, gayundin sa espirituwal na buhay at

sa mga espirituwal na puno. “Sa pamamagitan ng **isang Espiritu** ay binabautismuhan kayo sa **isang katawan**.” Muli, sinabi ni Pablo, “Sapagkat kayong **lahat** ay iisa kay Cristo Jesus.” At ito ay totoo lamang sa antas na tayo ay kay Cristo. Ang iba't ibang sekta ay napakaraming hadlang na itinaas ng mga tao sa pagitan ng mga puso ng tao upang maramdaman ng isa na siya ay hindi natin kapatid kaysa sa iba, ngunit naroon iyon sa matagumpay na Espiritu ni Cristo, kahit ngayon, na lalampas sa lahat ng ito at magpapaunawa sa atin ng ating mahalagang pagkakaisa sa lahat ng bawat bansa at bawat sekta na tunay na nakakakilala at nagmamahal sa Panginoon.

Hindi ba't panahon na para isipin natin ang mga nagmamahal sa Panginoon bilang mga Kristiyano, ang ating ganap na espirituwal na mga kapatid kay Cristo Jesus? Ito ay posible lamang sa Espiritu at habang tayo ay hinuhubad na ng karnalidad. Walang mas natural kaysa sa isipin ng taong makamundo ang kanyang bansa at ang kanyang mga tao bilang nakahihigit sa lahat ng iba pa. Kung mayroon tayong mga matang nakakakita, walang tinatawag na isang hindi kawili-wiling mukha. Ang bawat mukha ay may taglay na talaan ng buhay ng kagalakan at kalungkutan, pag-asa at pagkabigo, komedya at trahedya; ngunit ang talaan ay nakasulat sa mga hieroglyphics ng puso, at, sa panahong ito ng komersyo/comercial, ang wikang iyon ay nagiging isang hindi kilalang wika.”

Maraming taon na ang nakalilipas, sa buong Asiria at Babylonia, may mga kakaibang ukit sa mga bato, walang alam na karakter o letra, at ang ating kasaysayan ng mga siglong iyon noon ay halos gawa-gawa lamang. Nagsimula si Max Muller at iba pang mga Orientalista sa tinatawag na paraan ng siyentipikong paghula, at unti-unti nilang ginawa ang alpabeto, pagkatapos ay ang gramatika at ang wika mismo. At mula sa pagsasalin ng mga inskripsiyong cuneiform na iyon, ang kasaysayan ng mga bansang iyon ay muling isinulat hanggang sa tila mas malapit tayo sa kanila, mas malapit kaysa sa maraming tao na nabuhay ilang siglo lamang ang nakalilipas. Kailangan ang isang bagong Max Muller ng puso upang turuan

tayo na maunawaan at bigyang-kahulugan ang mga talaang ito sa mga mukha ng mga tao sa ating paligid at paglapitin tayo.

Ang isang bahagi ng inspiradong paglalarawan ng pagtatapos ng panahong ito, na nasa harap natin, ay, “Nang magkagayo'y silang nangatatakot sa Panginoon ay **madalas** na nag-usap-usap sa isa't isa; at pinakinggan ng Panginoon, at dininig, at isang aklat ng alaala ang isinulat sa harap niya para sa kanila na nangatatakot sa Panginoon, at nagsiisip sa kaniyang pangalan. At sila'y magiging akin, sabi ng Panginoon ng mga Hukbo, sa araw na yaon na aking gagawin ang aking mga hiyas, at aking aalayan sila na gaya ng isang tao na naaawa sa kaniyang sariling anak na naglilingkod sa kaniya.

Nangangahulugan ito na hindi na sila magiging mga estranghero sa isa't isa, na may kanya-kanyang pasanin ng pagsubok at kalungkutan nang hindi nalalaman o naiintindihan ng isa't isa. Ang banal at nagbubuklod na Espiritu ang maglalapit sa kanila sa isa't isa at magpapabilis sa kanilang mga intuwisyon upang maunawaan at masabi nila ang madamayin at nakaaaaliw na salita sa tamang panahon.

*“May tagpo kung saan nagsasama-sama
ang mga espiritu, Kung saan ang
magkakaibigan ay nakikisama; Bagama't
malayo, sa pamamagitan ng
pananampalataya ay nagtatagpo sila, Sa
iisang luklukan ng awa.”*

VI

Pakikisama sa Buhay

*“Walang Hudyo o Griyego, walang alipin o malaya, walang lalaki o babae; sapagka't kayong lahat ay iisa kay Cristo Jesus.”—
Galacia 3:28.*

“Kung tayo'y lumalakad sa liwanag, gaya ng Kanyang pagiging nasa liwanag, tayo'y may pakikisama sa isa't isa.”

—I Juan 1:7.

VI

PAKIKISAMA SA BUHAY

akakita ka na ba ng dalawang puno na, na sa simula ay ilang talampakan ang layo, ay lumaki nang magkasama at naging isa? Bawat puno ay naglabas ng isang sanga na lumalapit sa isa't isa hanggang sa wakas ay nagtagpo ang mga ito. Habang iniindayog ng hangin ang mga puno, nagkikiskisan at nagkakairita ang mga ito, at maaaring may narinig kang ungol at reklamo mula sa mga ito, ngunit isang araw, nang mahigpit silang nagdikit sa isa't isa, ang dagta ay dumaloy mula sa isa patungo sa isa pa, at nagkaroon ng pagpapalitan ng buhay na likido na nagpalago sa kanila nang magkasama mula noon.

Ganito ang mangyayari, at malapit nang dumating ang panahon, kung kailan ang mga anak ng Diyos, na mga tinabas na kahoy at pinakintab na bato sa pamamagitan ng paggawa ng Kanyang Espiritu, ngunit nakahiwalay pa rin ng iba't ibang sekta at kredo, ay maririnig ang banal na Espiritu na nagsasabing, “Magsilalabas kayo sa kanya, bayan ko, upang huwag kayong makiramay sa kanyang mga kasalanan, at upang huwag kayong tumanggap ng kanyang mga salot.” Kung gayon, ang mga inihandang at batong ito, ang mga hiwalay at inialay, na kaluluwang ito, “ na mag-

kakaugnay at pinagdikit ng bawat kasukasuan, ay itatayo sa ibabaw ng pundasyon ng mga apostol at mga propeta, si Jesu-Cristo mismo, ang pangulong batong panulok; na sa kanya ang buong gusali, na magkakasamang nakabalangkas, ay lalago upang maging isang banal na templo sa Panginoon; na sa kanya tayo rin ay itatayo nang **magkakasama** upang maging tahanan ng Diyos, sa pamamagitan ng Espiritu." Ang "napakaraming puno" ni Ezekiel ay magiging "puno ng buhay" ni Juan. "Upang sa dispensasyon ng kaganapan ng panahon ay **tipunin Niya ang lahat ng mga bagay kay Cristo**, na sa kanya rin tayo ay nagkaroon ng mana/pamana."

At hindi ba't taimtim tayong manalangin sa Diyos na bilisan ang araw na ang panalangin ni Kristo para sa espirituwal na pagkakaisa at perpektong pagsasamahan ay masasagot na; kung kailan, higit pa sa lahat ng wireless telegraphy at telephony, lahat ng kaluluwang tinuruan ng Espiritu ay maaaring magkaisa sa perpektong pag-unawa at malay na pagkakaisa sa pamamagitan ng buhay, tumitibok na agos ng banal na Espiritu, hanggang sa kanilang "maunawaan kasama ng lahat ng mga banal kung ano ang lapad at haba at lalim at taas; at upang makilala ang pag-ibig ni Kristo, na higit sa kaalaman, upang sila ay mapuspos ng buong kapuspusan ng Diyos."

Sinasabi rin sa atin ni Ezekiel, "Ang dahon ay hindi malalanta, ni ang bunga niyaon ay mauubos; ito'y mamumunga ng bagong bunga ayon sa kaniyang mga buwan, sapagkat ang tubig na naroon ay nagmumula sa santuwaryo."

Sinasabi sa atin ni Juan, "Ang punong kahoy ay namumunga ng labindalawang uri ng bunga, at namumunga buwan-buwan." Ano ang mga bungang ito ng punong kahoy ng buhay? Nakita natin na ang tubig ay ang banal na Espiritu at buhay na ibinigay ng Diyos, kay Cristo. "Sila'y uminom mula sa espirituwal na Bato na sumama sa kanila, at ang Bato na iyon ay si Cristo." Nakita natin na ang mga puno ay mga Kristiyano sa pangunahing sirkito, nakaugat kay

Cristo, at nabubuhay ayon sa Kanyang buhay; at nakita rin natin na ang “puno” ay nangangahulugang ang mga Kristiyanong ito na pinag-isa ng Espiritu tungo sa iisang banal na organismo ng Espirituwal na simbahan at lahat ay nakaugat sa parehong buhay na tubig ng Espiritu.

Kung gayon, ang mga bungang ibinubunga ng puno ay “ang mga bunga ng Espiritu.” Mayroon tayong sariling mga salita ni Cristo, “Manatili kayo sa akin at ako'y sa inyo; gaya ng sanga na hindi makapamumunga sa kaniyang sarili maliban na manatili sa puno ng ubas; gayon din naman kayo, maliban na kayo'y manatili sa akin. Kung ang isang tao'y **hindi manatili sa akin**, ay itinatapon siyang gaya ng sanga at **natutuyo**, at tinitipon ng mga tao, at iniha-hagis sa apoy, at nasusunog. Dito'y naluluwalhati ang aking Ama, na kayo'y **magbunga ng marami, at sa gayon ay magiging aking mga alagad.**”¹⁷

Ang bunga na tumutubo bilang resulta ng buhay na dumadaloy sa isang peach o puno ng mansanas, ay ang natural na pagpapahayag ng buhay, at tinatawag na peach o mansanas. Gayundin ang mga bunga na tumutubo bilang resulta ng banal na buhay, ang banal na Espiritu, na dumadaloy sa atin na mga buhay na miyembro ng Kanyang katawan—ang mga bungang ito ay ang natural na pagpapahayag ng Kanyang Espiritu, at tinatawag na “mga bunga ng espiritu.”

Sinasabi sa atin ni Pablo na ang mga bungang ito ay “pag-ibig, kagalakan, kapayapaan, pagpapahinuhod, kagandahang-loob, kabutihan, pananampalataya, kaamuan, pagpipigil; laban sa mga ganito ay walang kautusan.” Idinagdag ni Pedro sa mga ito ang katapangan, kaalaman, at pagtitiis na kumukumpleto sa “labindalawang uri ng mga bunga,” at ang mga huli, kapantay ng iba, ay maipapakita ng mga banal na kasulatan na mga bunga ng Espiritu.

¹⁷ Juan 15:4-8.

Kay hirap gumawa ng mga peach at ilagay ang mga ito sa isang puno upang magmukhang at lasang natural ang mga ito. Gayunpaman, hindi mahirap para sa isang buhay na puno ng peach, na nakaugat sa tubig, na mamunga ng mga peach. Gayunpaman, napakaimposible para sa atin na makagawa ng mga bungang ito ng Espiritu. Nakapagtataka na ang lahat ng **ating** katuwiran ay parang "maruruming basahan" kumpara sa Kanyang katuwiran, sa "mga puting damit," at sa "damit-pangkasal." Ngunit kung tayo ay nakauugat sa Kanya at nananatili sa Kanya at ang Kanyang buhay ay nananatili sa atin, gaano kanatural at kaganda para sa banal na buhay na nasa loob natin na maipahayag ang sarili nito sa mga bungang ito ng Espiritu.

Hindi natin masasabing imposible para sa atin na mamuhay nang may banal na pamumuhay at magbunga ng mga bunga ng Espiritu dahil ang mga panahon at ang ating kapaligiran ay hindi kanais-nais. Ang Diyos lamang ang kapaligirang kailangan natin. Para sa kanya na isang buhay na puno, na nakaugat sa walang hanggang bukal ng buhay, walang darating na panahon ng tagtuyot dahil siya ay "hindi magiging maingat kahit sa taon ng tagtuyot, ni hindi titigil sa pamumunga."

Ang bunga ng anumang halaman ay yaong kung itatanim ay magbubunga ng halamang iyon. Sa siyentipikong pagsasalita, ang tunay na bunga ng mansanas ay ang buto. Sa komersyo lamang natin pinag-uusapan ang nakakaing bahagi na naglalaman ng buto bilang bunga. Ang mga bungang ito ng Espiritu, kung gayon, ang mga bungang ito ng puno ng buhay, ay ang mga butong ating itatanim kung magpapalago tayo ng iba pang mga nabubuhay na Kristiyano. Kung magpapalaki ka ng mga tunay na Kristiyano, maghasik ka ng pag-ibig, kagalakan, pagtitiis, pananampalataya, lakas ng loob, at kapayapaan.

Ang sarili mong puso ay maaaring sugatan at duguan dahil sa gaspang ng mundo, at maaaring madalas kang umiyak nang palihim,

ngunit ang paghahasik ng mga mahahalagang binhing ito, na didiligan ng Espiritu, ay sa huli ay magdudulot ng ani na hindi lamang magpapasaya sa mundo kundi magdudulot din ng kapayapaan at kapahingahan sa puso ng manghahasik. “Siyang lumalabas at umiiyak, na may dalang mahalagang binhi, ay walang pagsalang babalik na may kagalakan, na dala ang kaniyang mga tungkos/mga bigkis.

Sinasabi rin sa atin ni Juan, “Ang mga dahon ng puno ay para sa pagpapagaling ng mga bansa,” at sinabi ni Ezekiel, “Ang dahon nito ay para sa gamot,” o gaya ng mababasa sa marginal na salin na “para sa mga pasa at mga sugat.” Sa natural na mundo, ang mga dahon ng mga puno ay naglalabas ng kahalumigmigan kaya lumilikha ng pangalawang siklo o ikot ng mga tubig, na ginagawang mabunga ang maraming lupain na maaaring maging tigang na disyerto. Gayundin sa espirituwal na mundo, ang “mga puno ng katuwiran” ang sanhi ng maraming “ulan ng mga pagpapala” na nagdadala sa Diyos sa kamalayan ng maraming kaluluwa na maaaring hindi kailanman makilala Siya. Kaya ang mga dahon ng puno ay para sa pagpapagaling ng mga bansa.

Noong bata pa ako sa lumang Granite State, madalas akong maglakad nang walang sapin sa mga bato at malalaking bato, nagkakaroon ng mga pasa at sugat sa aking mga paa, at pagkatapos ay kumukuha ako ng mga dahon mula sa ilang halaman upang itali ang mga ito sa mga namamagang bahagi. Ang mundo ay puno ng mga taong may mga namamagang bahagi, ngunit hindi lahat sila ay nakatayo, karamihan ay nasa kanilang mga puso, at, kung tayo ay mga Kristiyano, saanman natin matagpuan ang namamagang bahagi, hinahangad nating pagalingin ito at sa gayon ay "binibigkis ang mga pusong may sugat at nagbibigay ng ginhawa sa lahat ng nagdadalamhati." Paano natin ito gagawin? Si Kristo ang "Salita ng Diyos," at ang Bibliya ay "Salita ng Diyos." Si Kristo ang "Salitang nagkatawang-tao." Siya ang puno ng buhay, at ang Bibliya ay isang puno ng buhay. Ang bawat pangako ng pinagpalang Salita ay isang

dahon mula sa puno ng buhay.

Kung paanong si Hesus ay isang punongkahoy ng buhay noong narito Siya, at ang "Salita ay nagkatawang-tao" sa Kanyang karanasan, gayundin tayo, habang nararanasan natin ang mga pangako ng banal na Salita sa ating sariling kaluluwa, ay nagiging "ang salitang nagkatawang-tao" at ang punongkahoy ng buhay. Ang mahahaling pangako ng Diyos ay magiging mga nakakapagpapagaling na dahon na tumutubo sa ating sariling punongkahoy ng buhay. Pagkatapos ay maaari na tayong pumunta sa sinumang may sugat sa kanyang puso, na ang ilan sa mga dahon mula sa ating sariling karanasan sa buhay ay pawang pasa, malambot at lumalamig, at aaliwin natin siya ng ginhawa na inialay sa atin ng Diyos at magtitiwala sa Diyos para sa nakapagpapagaling na kapangyarihan ng pag-ibig, pag-ibig na sumisira sa lahat ng hadlang ng kredo o sekta, at lumalampas sa lahat ng limitasyon ng tao, pag-ibig na hindi man lang nagtatanong kung sino ang dapat sisihin kundi "Gusto mo bang gumaling?" Dalangin natin sa Diyos na punuin tayo ng gayong pag-ibig, sapagkat ito ang pag-ibig ng Diyos.

*“Sa Iyo ang linisin ang puso,
Upang pabanalin ang kaluluwa,
Upang ibuhos ang sariwang
buhay sa bawat bahagi, At
likhain ang bago—ang
kabuuan.”*

V I I

Ang
Naglilinis na
Dugo ni
Kristo

“Ang dugo ni Jesucristo na kaniyang Anak ay naglilinis sa atin sa lahat ng kasalanan.”—1 Juan 1:7.

“Sapagka't may tatlong nagpapatotoo, ang Espiritu, ang tubig, at ang dugo; at ang tatlo ay nagkakaisa.”—1 Juan 5:8. Binagong Bersyon.

VII

Ang Naglilinis na Dugo ni Kristo

A LAHAT ng aming pag-aaral, natuklasan namin na ang Bibliya ay, tunay nga, ang Aklat ng mga aklat. Kung hahanapin mo ang lalim ng pilosopiya, susuriin ang mga pinakalihim na motibo ng kilos ng tao, narito ito. Ang lahat ng transendentalismo ng mga pilosopo ay hindi makakapantay dito. Kung hahanapin mo ang patulang pagpapahayag, anong panitikan ang makakapantay o makakahigit sa Mga Awit ni David, sa Aklat ni Job, sa Propesiya ni Isaias, o sa Panalangin ni Habakuk?

Kung nais mo ng espirituwal na nakapagpapasigla at nakapagpapabagong kapangyarihan, narito ito—ang kapangyarihang nagpabago sa batang pastol na si David, tungo sa pagiging sundalo, musikero, makata, at hari; ang kapangyarihang nagpabago kay Saul na panatiko, tungo sa pagiging si Pablo na apostol; ang kapangyarihang nagbigay-daan kay Jesus, bagama't ti- nutukso sa lahat ng aspeto tulad natin, na mamuhay nang walang kasalanan, na ginagawa Siyang pinakadakilang huwaran ng kasak- dalan para sa lahat ng panahon at lahat ng lupain.

Natutuklasan din natin kung gaano kasapat at arbitraryo ang maraming konsepto na itinuturo ng karamihan tungkol dito, at wala nang mas totoo pa rito kaysa sa turo ng dugo ni Kristo. Ang paganismo ng Kristiyanismo sa panahon ng matinding pagtalikod sa pananampalataya noong mga unang panahon ng kasaysayan ng simbahan ay nagdala ng isang paganong konsepto ng katangian ng Diyos at isang paganong ideya ng sakripisyo, na inilalapat ito sa sakripisyo sa krus. Ito ang sumira at nagpabago sa buong ideya ng pagbabayad-sala at pamamagitan.

Sa pagbabagong ito, ang kahanga-hangang doktrina ng banal na kasulatan tungkol sa dugo bilang ibinigay at inilaan na buhay—isang doktrina na tumatakbo na parang pulang sinulid ng liwanag sa buong Bibliya—ay nawala; at kapalit nito ay dumating ang paganong ideya ng literal na dugo, na dumadaloy upang payapain ang poot ng Diyos.

Sa ganitong pananaw, ang dugo ni Cristo ay nangangahulugan ng kamatayan ni Cristo, isang kamatayang ginawang kinakailangan dahil sa kahilingan ng Ama para sa kabayaran para sa kasalanan ng tao. Ang tao na nagkakasala ay nararapat sa kamatayan. Bago siya matanggap ng Diyos sa kapatawaran at kaligtasan, sinasabihan tayo, ang Kanyang poot ay dapat payapain, o ang Kanyang pakiramdam ng hustisya ay dapat bigyang-kasiyahan. Kaya namatay si Cristo, ibinuhos ang Kanyang dugo, **kapalit ng tao**. Lahat ng tumatanggap sa kamatayang ito sa pamamagitan ng pananampalataya para sa kanila ay tinatanggap sa kapatawaran at pagkatapos, sa pamamagitan ng isang banal na kasuista, ay itinuturing na dalisay at malaya mula sa kasalanan, o pinalalaya mula sa sumpang nararapat sa kanila. Walang pag-aatubili, ipinapahayag natin ang buong konseptong ito na mali, hindi ayon sa Bibliya, at hindi katulad ng Diyos.

Paano maipapakita ng Diyos ang Kanyang katarungan sa pamamagitan ng pagpatay sa mga walang sala para sa mga nagkasala?

Hindi sagot ang sabihing kusang-loob na ibinigay ni Kristo ang Kanyang buhay. Sa pamamagitan ng kusang-loob na pag-aalay ng Kanyang buhay, ipinakita ni Kristo ang Kanyang sarili na malaya mula sa pagkamakasariili na nagdulot ng pagkakasala sa mga tao, at samakatuwid ay pinakakaunting karapat-dapat mamatay sa lahat ng nilalang ng Diyos. At habang lalong nabubunyag ang pag-ibig ni Kristo sa Kanyang kahandaang mamatay, lalo namang lumilitaw ang Diyos na hindi kaibig-ibig sa paghingi ng gayong sakripisyo.

Bilang halimbawa, narito ang isang pamilya ng labindalawang lalaki, at lahat maliban sa isa ay mga kriminal, karapat-dapat mamatay sa ilalim ng batas. Ang isang ito ay isang huwarang mamamayan at palaging namumuhay nang mapagmahal at kapaki-pakinabang. Inialok niya ang kanyang sarili na makuryente o bitayin **kapalit** ng kanyang **labing-isang kapatid**. May isa bang hukom na isasaalang-alang ang panukalang iyon? Siyempre hindi niya gagawin iyon.

Ngunit kung sakaling makahanap ng ganitong hukom. Susuko ba ang mga tao rito o sa alinmang komunidad sa ganitong proseso ng korte? Isasaalang-alang ba nila na pinalalaki nito ang dignidad at katarungan ng batas at ng hustisya ng korte? Hindi! Iisipin nila na ito ay isang napakalaking kawalan ng katarungan, na nakasusuklam sa puso ng bawat matapat na tao.

At gayon pa man, ito lamang, na alam ng sentido komun na hindi makatarungan at hindi makatwiran at laban sa panloob na pakiramdam ng tama ng bawat tao, hinihiling sa atin ng teolohiya na maniwala bilang ang tanging bagay na nagpapalaki sa katarungan at awa ng Diyos at sa Kanyang batas at pamahalaan. Kay laking pagtataka na kinukutya ng mga hindi mananampalataya ang gayong turo!

Ngunit kung, sa halip na sumpain ng Diyos ang tao dahil lumabag siya sa isang arbitraryong batas, at pagkatapos ay palayain siya dahil binayaran ni Cristo ang halaga—kung, sa halip na ito, ang tao ay nahatulan at isinumpa ang kanyang sarili sa pamamagitan ng

Paglilagay ng kanyang sarili sa hindi pagkakasundo sa mismong mga prinsipyo ng kaligayahan at buhay, at kung ang Diyos, na nakikita ang tao sa agos ng kasalanan, na walang magawa patungo sa kamatayan, sa halip na humingi ng halaga, ay nakipag-isa kay Cristo sa paggawa ng kinakailangang sakripisyo na pinakamahalaga sa Kanyang puso, at sa gayon ay binayaran Niya mismo ang halaga, na inaabot sa pamamagitan ni Cristo ang nahulog na tao, upang iligtas siya mula sa bunga ng kanyang sariling kasalanan; kung gayon tunay na makikita natin ang katangian ng Diyos na nahahayag, isang katangian ng katarungan at awa at ng walang hanggan, maawain, at pag-ibig ng Ama. Ang buong batas at pamamahala ng Diyos ay pinalalaki at namumukod-tangi, tulad ng sa gawa at sa katunayan, bilang isang batas ng pag-ibig at isang pamamahala ng pag-ibig, na hindi nakasalalay sa arbitraryong utos o mga utos kundi sa walang hanggan at hindi nagbabagong mga prinsipyo ng kaligayahan at buhay.

Sa huling nabanggit na kaso, gayunpaman, ang dugo ay hindi nangangahulugan ng **kamatayan**, isang **kamatayang hinihingi**, kundi ito ay nangangahulugan ng **buhay**, isang **buhay na ibinigay** upang pumasok sa ating buhay at iligtas tayo mula sa kasalanan at baguhin tayo sa wangis at wangis ng Diyos. Sinasabi ba ng teksto na ang dugo ni Cristo, gaya ng pagkabuhos nito dalawang libong taon na ang nakalilipas, sa pamamagitan ng isang mahiwaga at mahiwagang kapangyarihan na nagpabago sa mga bagay noon na lahat ng naniwala, naniwala, o dapat maniwala sa Kanya, at tumanggap sa Kanya bilang kahalili/kapalit, ay dapat papayagang mapatawad at pagkatapos ay maituturing na dalisay at malaya mula sa kasalanan?

Hindi rin; ngunit, sa kabaligtaran, ang banal na kasulatang ito ay malinaw na nagsasalita tungkol sa isang **kasalukuyang aktibong kapangyarihan, na gumagawa sa tao, sa ilalim ng mga tiyak na ibinigay na mga kondisyon**, hindi upang baguhin ang Diyos o ang

Kanyang saloobin sa tao, kundi upang baguhin ang tao at ang kanyang saloobin sa Diyos, sa pamamagitan ng paglilinis sa kanya mula sa kasalanan at pagbabago sa kanya upang maging kawangis ng Diyos. **“Kung tayo’y magsisilakad sa liwanag, gaya ng Siya’y nasa liwanag.”** Iyan ang ibinigay na kondisyon, ang pagsuko ng ating mga isipan at kalooban sa Diyos, isang Diyos na, sinabi Niya sa atin, “ay liwanag,” at sa kanya ay “walang anumang kadiliman.” Kung matutugunan natin ang mga kundisyong ito, na ibinabayad ang ating mga isipan at kalooban sa Diyos, “ang dugo ni Cristo ang naglilinis,” o mas mabuti pa, “ay naglilinis sa atin mula sa lahat ng kasalanan,” at sa gayon ay dinadala tayo sa pakikisama sa Diyos at sa isa’t isa.”

Sinikap ni Satanas na nakawin ang tunay, kasalukuyan, at buhay na espirituwal na katotohanang iyon at mag-iwan lamang ng isang proseso ng mahika, isang simpleng pagtutuos o pagpapakawala bilang kapalit nito.

Ano ang ibig sabihin ng dugo? Huwag ninyong intindihin nang mali; nais naming magsalita nang may paggalang dito. Walang duda tungkol sa sukdulang kahalagahan ng dugo ni Cristo. Sumasang-ayon ang lahat ng banal na kasulatan na sa pamamagitan lamang ng dugo ay mayroong kapatawaran, kaligtasan, pagpapabanal, pagluwalhati, at ganap na pagtubos.

Tanungin ang mga bayaning lalaki at mararantal na babae sa bawat panahon, yaong mga hindi karapat-dapat sa mundo, kung paano nila nilabanan ang kasamaan at umangat nang higit sa kanilang edad tungo sa gayong mga taas at kaluwalhatian ng moral at espirituwal na kislap, at sasabihin nila, "Ito ay sa pamamagitan lamang ng dugo ni Kristo." Tanungin ang lalaking nakipaglaban sa tukso sa loob ng maraming taon, nakipaglaban at nabigo, at bumagsak sa pinakamalalim na panghihina ng loob at kawalan ng pag-asa, ngunit ngayon ay nakatagpo ng kalayaan at kagalakan at pag-asa para sa hinaharap, kung ano ang nagdala sa kanya sa kahanga-hangang pagbabagong ito, at sasabihin niya sa iyo, "Ito ay

dugo ni Kristo."

Tanungin mo ang mga nabuhay mula sa mga patay kasama ni Hesus at iniuwi kasama Niya bilang mga unang bunga ng mga natulog, sagradong pangkat ng mga imortal, makalangit na tanod ng imperyo ng sangkatauhan, kung paano nila nagtagumpay laban sa kasalanan at kamatayan tungo sa kapuspusan ng maluwalhating buhay, at sasabihin nila sa iyo, "Sa pamamagitan lamang ng dugo ni Cristo." Tanungin mo ang huling pangkat ng mga tinubos na tinipon mula sa bawat bansa, lahi, at wika, kung ano ang nagdala sa kanila pauwi, at silang lahat ay nagkakaisang inihagis ang kanilang mga korona sa paanan ni Cristo at nagsasabing, "Ikaw ay karapat-dapat, sapagkat ikaw ay pinatay at tinubos mo kami sa pamamagitan ng Iyong dugo."

Ngunit ang kabanalan at kahalagahan ng paksa ay lalong nagpapaunawa sa atin kung ano ang ibig sabihin ng "dugo." Nasusulat tungkol sa hindi mabilang na grupo ng mga tinubos na kanilang "hinugasan ang kanilang mga damit, at pinaputi ang mga ito sa dugo ng Kordero." Ang literal na dugo ay hindi magiging paraan ng paghuhugas ng anumang bagay na puti. Bukod dito, alam natin na ang mga ito ay hindi literal na mga damit na tinutukoy dito. Ito ay isang matalinghagang pananalita, at hindi kawalang-galang na sikap ng nawain kung ano ito."

Sa sandaling itanggi natin na ito ay isang pigura/hugis at ituturing ang dugo bilang literal, sa sandaling iyon ay makikita natin ang pagkilos ng dugo sa Kalbaryo. Sapagkat wala na tayong literal na dugo ngayon. Ang dugong ibinuhos sa Kalbaryo ay nawala, tulad ng ibang dugo. Upang maiwasan ang kahirapang ito, inagaw ng Simbahang Romano mula sa paganismo ang walang hanggang sakripisyo ng misa, kung saan ang kanyang mga pari ay inaakalang, sa pamamagitan ng isang Latin na orasyon, ay lilikha ng katawan, dugo, at kabanalan ni Kristo, at sa gayon ay mayroon na ito para sa kasalukuyang paggamit. Matapos, sa pamamagitan ng isang mahiwagang proseso,

malikha ang katawan at ang dugo, iniaalay nila ito, upang sa pamamagitan ng isa pang mahiwagang proseso ay maisagawa nito ang gawain nito.

Sinumang nakakaalam kung ano ang paganismo ay agad na makikilala ang paganong kalikasan at pinagmulan ng buong proseso ng mahika. Kinikilala ito ng Protestantismo at itinatakwil ito. Ngunit sa pagtatakwil dito, kung ang Protestantismo ay nanghahawakan sa literal na dugo, mayroon lamang siyang lokal na sakripisyo. At kapag inilalagay natin sa lokal na lokasyon ang sakripisyo, at samakatuwid ay ang pagkilos ng dugo, binabago natin ang buong kaisipan ng Bibliya tungkol sa kaligtasan sa pamamagitan ng dugo ni Cristo tungo sa isang arbitraryong konsepto na paganong kalikasan at pinagmulan din nito.

Kung ang sumpa ay isang arbitraryong kapahamakang ibinaba ng isang arbitraryong Diyos, dahil ang tao ay lumabag sa isang arbitraryong batas, at kung ang kaligtasan ay nangangahulugan ng pagtakas ng tao mula sa arbitraryong kapahamakang iyon, dahil ang poot ng Diyos ay napawi ng umaagos na dugo ng isang pampalubag-loob na biktima, kung gayon ay malinaw kung paano ang dugo, nang sabay-sabay, sa Kalbaryo, ay maaaring maisakatuparan ito para sa buong mundo.

Ngunit hindi ito ang sumpa o ang kaligtasan na ibinigay sa Bibliya upang ihayag. Natutuklasan ng mapag-isip na mambabasa ng Bibliya na ang batas ng Diyos ay hindi basta-basta kundi isang matalino at mapagmahal na pahayag ng mga pinakasaligang prinsipyo ng kaligayahan at buhay. Ang tao, sa pamamagitan ng paglabag sa batas na ito, sa kabila ng hindi nagbabagong pag-ibig ng kanyang Amang-Diyos, ay hindi maiiwasang isinumpa ang kanyang sarili, at ang paglabag, "ang kasalanan, kapag ito ay tapos na, ay nagbubunga ng kamatayan."

Ang kaligtasan ng Bibliya ay kaligtasan mula sa kasalanan. "Ang kaniyang pangalan ay tatawaging Jesus [Tagapagligtas], sapagkat ililigtas Niya ang Kaniyang bayan mula sa kanilang mga kasalanan." Ngayon, ang kaligtasan mula sa kasalanan ay isang personal at indibidwal na bagay, at, kung ang dugo ni Cristo ang

paraan ng kaligtasang ito, dapat itong nasa lahat ng dako at patuloy sa pagkilos nito; dapat itong kumilos kailan at saanman naroroon ang taong nangangailangan ng kaligtasan. Ito ay eksakto kung paano tinutukoy ng Bibliya ang dugo, bilang isang kasalukuyan at aktibong puwersa, na gumagawa sa atin, sa ilalim ng mga tiyak na kondisyon, kapag tinanggap natin si Cristo sa pamamagitan ng pananampalataya, upang linisin tayo at linisin tayo mula sa lahat ng kasalanan at baguhin tayo tungo sa banal na wangis.

*“Hindi lahat ng dugo ng mga
hayop, Sa mga altar ng mga
Hudyo na pinatay,
Maaaring magbigay ng
kapayapaan sa konsensyang
may kasalanan, O maghugas
ng mantsa.*

*“Ngunit si Kristo, ang
makalangit na Kordero, ay nag-
aalís ng lahat ng ating mga
kasalanan;
Isang sakripisyo na may mas
marangal na pangalan,
At dugong mas mayaman kaysa
sa kanila.”*

VIII

Ang Dugo ay ang Buhay

“Sapagkat ang buhay ng laman ay ang dugo; at aking ibinigay sa inyo sa ibabaw ng dambana upang itubos sa inyong mga kaluluwa; sapagkat ang dugo ang siyang tumutubos sa kaluluwa.

“Kaya't sinabi ko sa mga anak ni Israel, Walang sinuman sa inyo ang kakain ng dugo. Ibubuhos niya ang dugo nito at tatakpan ng alikabok.

“Sapagka't siyang buhay ng lahat ng laman; ang dugo niyaon ay para sa buhay niyaon; kaya't sinabi ko sa mga anak ni Israel, Huwag kayong kakain ng dugo ng anomang laman; sapagka't ang buhay ng lahat ng laman ay ang dugo niyaon; sinomang kumain niyaon ay ihihiwalay.”— Levitico 17:11-14.

VIII

Ang Dugo ay ang Buhay

NG dugo ni Cristo ay ang buhay ni Cristo na nasa lahat ng dako. Gaya ng pagpapakahulugan ng batas sa batas, ito ang kahalagahan ng dugo sa buong Lumang Tipan at sa lahat ng mga hain. Ang dugo ang buhay. Una nating sinabihan ito sa Genesis, ang ikasiyam na kabanata, at ikaapat na talata, “Nguni’t ang laman na may buhay niyaon, na siyang dugo niyaon, ay huwag ninyong kakainin.”

Sa pamamagitan ng pagtukoy sa aking mga teksto, makikita ninyo na binibigyang-kahulugan ng batas ang sarili nito. Kung paanong ang sakripisyo, o handog, ay kumakatawan sa taong naghandog nito, gayundin ang dugo ng sakripisyo ay kumakatawan sa buhay ng nagsakripisyo. O, kung paanong walang taong tunay na makapaglalapit sa Diyos at makapagpapabanal ng kanyang sarili, kundi magagawa lamang ito habang si Kristo ay nabubuhay sa kanya at kinokontrol ang kanyang buhay sa pamamagitan ng Kanyang banal na nananahang buhay; **gayundin ang dugo ng sakripisyo ay kumakatawan sa dugo ni Kristo, sa tao, na nagdadala sa kanya sa Diyos.**

Ang pagbubuhos ng dugo ay ang pagbibigay ng buhay. Ang ibinuhos na dugo ay ang **ibinigay na buhay**. Ang itinalagang dugo, kasama ang laman, sa "buong handog na susunugin," na sinusunog sa dambana ng handog na susunugin, sa pamamagitan ng sagradong apoy na pinagningas ng Diyos, na umaahon bilang isang mabangong amoy sa Diyos, ay kumakatawan sa itinalagang buhay, na ibinigay at kinakain sa paglilingkod sa Kanya. Ang pagkain ng dugo ay kumakatawan sa pagliligtas ng buhay o pag-aangkin ng buhay para sa sarili, at "sinumang magligtas ng kanyang buhay ay mawawalan nito. Sinumang kumain ng dugo ay mamamatay."

Sa Bagong Tipan, ganito rin. Nang butasan ng sundalo ang tagiliran ng ipinakong Kristo sa krus, may dalawang agos na lumabas mula rito, isa ay dugo at isa ay tubig. Ang dalawang agos na ito ba ay nangangahulugan ng kamatayan upang payapain ang poot ng Diyos o upang bayaran ang halagang Kanyang hinihingi? O ang ibig sabihin ba ng mga ito ay buhay, ang **ibinigay na buhay** ng Diyos kay Kristo? "Sapagkat may tatlo na nagpapatotoo, ang Espiritu, ang tubig, at ang dugo, at ang tatlo ay nagkakaisa." Narito, kung gayon, ang pagsubok. Ang tatlong ito ba, na lahat ay nagkakaisa sa isa, ay nangangahulugan ng kamatayan? O ang ibig sabihin ba ng mga ito ay ang **ibinigay na buhay**?

Ang Espiritu ba ay nangangahulugang kamatayan? Hindi kailanman. Ito ang mismong pinagmumulan at diwa ng **buhay**. Sinasabi sa atin ng ikalawang talata sa Bibliya na ang Espiritu ay kumilos o namalagi sa kaguluhan, upang lumikha at magbigay-buhay. "Iyong sinusugo ang Iyong Espiritu, sila'y nalilikha: at iyong binabago ang ibabaw ng lupa." Sinabi ni Jesus, "Ang mga salitang sinasalita ko sa inyo ay Espiritu at **buhay**." Ang mismong salita para sa Espiritu, sa Bagong Tipan, ay isinasalin din na "buhay," ngunit hindi kailanman kamatayan o anumang bagay na nauugnay sa kamatayan.

Ang tubig ba ay nangangahulugan ng kamatayan, o ng buhay?

Sa buong Bibliya, ang ilog ng buhay na dumadaloy mula sa trono ng Diyos ay simbolo ng ibinigay na Espiritu o buhay ng Diyos. Ang tubig ay tinatawag na "tubig ng buhay." Ito ay palaging kabaligtaran ng kamatayan. Sinabi ni Hesus, "Ang tubig na ibibigay ko sa inyo ay magiging isang bukal ng tubig na **bubukal sa inyo tungo sa buhay na walang hanggan.**"

At ang Espiritu, ang tubig, at ang dugo, gaya ng sinabi sa atin ni Juan, ay nagkakaisa. "Ang dugo ay siyang buhay;" "Ang dugo ay para sa buhay;" "Ang dugo ay kaisa ng buhay." Kaya naman, sumasang-ayon ang Bibliya na ang tatlo ay nangangahulugang buhay, hindi kamatayan. Samakatuwid, ang dugo ni Cristo ay ang buhay ni Cristo, at ang buhay ng Diyos na ibinigay sa atin sa pamamagitan ni Cristo ay para sa ating kaligtasan mula sa kasalanan. Hindi kailanman binabanggit sa mga banal na kasulatan ang dugo bilang isang halagang ibinayad sa **Ama** para sa ating kapatawaran, o ang dugo ni Cristo bilang may merito sa paningin ng Ama, na siyang nagpapalubag-loob sa Kanya at nagiging dahilan upang palayain Niya tayo.

Sa halip nito, ang Espiritu, ang tubig, at ang dugo, na pawang tatlo ay nagkakaisa, ay palaging tinutukoy bilang ang pag-abot o pag-agos ng puso ng Ama, sa pamamagitan ni Cristo, upang maabot ang Kanyang mga anak na naliligaw at dalhin sila sa pagsisisi, kapatawaran, at kaligtasan mula sa kasalanan, at sa gayon ay mai-balik sa pagkakasundo sa Kanyang sarili at sa makalangit na pamilya.

Itinatanong mo ba kung kailan ibinigay ang dugong ito o ang banal na buhay na ito upang iligtas tayo mula sa kasalanan at kamatayan? Ang sagot namin ay si Kristo ay isang "kordero na pinatay mula pa sa pagkakatatag ng sanlibutan." Ang kaloob ng Espiritu ay nasa kaloob ng Anak. Noon hinampas ang buhay na bato, at mula noon ay umaagos ang buhay na tubig ng buhay mula sa trono at mula sa puso ng Diyos, na lumalapit nang husto sa bawat

isa upang ang sinumang may gusto ay kumuha nito at **mabuhay**.

Inihayag ng Diyos ang pagiging nasa lahat ng dako, ibinigay, at nagliligtas na buhay na ito sa maraming paraan: sa palumpong na nagliyab at hindi natupok; sa tubig mula sa bato; sa tinapay mula sa langit; sa santuwaryo at sa mga handog, at sa tungkod ni Aaron na umusbong at namunga. Higit sa lahat, inihayag Niya ito sa mga kalalakihan at kababaihan na itinaas mula sa kanilang matigas at maruming kapaligiran, at naligtas, nabago, at niluwalhati ng nana-nahang Espiritu—mga kalalakihan at kababaihang manlalakbay at mga estranghero, kinasusuklanan at pinag-uusig ng mundo, na mumula sa kahinaan ay ginawang malakas, pinabanal, at ang ilan sa kanila ay inilipat pa nga sa langit, sa pamamagitan ng dugo ni Cristo o ng ibinigay na buhay na ito.

Sa kabila ng lahat ng mga paghahayag at pagpapakitang ito ng nasa lahat ng dako, ibinigay, at nagliligtas na buhay na ito, nawala pa rin sa mga tao ang buhay at espirituwal na katotohanang ito mula sa lahat ng mga paghahayag na ito at tanging ang malamig at walang buhay na mga anyong natitira na lamang. Pagkatapos ay dumating ang nagkatawang-taong Kristo, at sa pamamagitan ng Kanyang buhay at kamatayan ay muling inihayag ang nagliligtas na katotohanang ito ng nasa lahat ng dako, ibinigay, umaagos, at nagliligtas na banal na buhay. Hindi lamang Niya ito inihayag, kundi sa Kanyang sariling buhay ay ipinakita Niya ang lubos na kasapatan ng kapangyarihan nito upang bigyang-kakayahan ang isang taong natutukso sa lahat ng aspeto tulad natin na mamuhay nang walang kasalanan at makatagpo ng kaligtasan, pagluwalhati, muling pagkabuhay, at maging ang paglipat sa langit.

Tandaan “ang dugo ay ang buhay,” at sinabi ni Hesus, **“Ako'y naparito upang kayo'y magkaroon ng buhay, at magkaroon nito nang sagana.”** Maaaring mahirap bigyang-kahulugan ang buhay, ngunit alam natin ito, ito ang kapangyarihang kumilos. Ang isang aktibong tao ay tinatawag nating masiglang tao.

Ang pisikal na buhay ay ang kapangyarihang kumilos nang pisikal, at ang espirituwal na buhay ay ang kapangyarihang kumilos nang espirituwal, na naaayon sa espirituwal na batas.

Kinilala ni Pablo ang katotohanang ito at alam niya na ang espirituwal na buhay ang tanging kailangan para sa ating kaligtasan nang sabihin niya, “Kung may ibinigay na **kautusan na makapagbibigay ng buhay**, tunay ngang ang katuwiran ay sa pamamagitan ng kautusan.” Kung ang kautusan ay nakapagbibigay sana ng kapangyarihang sundin ang kautusan, ang kaligtasan ay maaaring dumating sa pamamagitan ng kautusan.

Ang mga nagtuturo na ang Diyos ay humihingi ng halaga bago Niya papayagang mapatawad at maligtas ang tao, ay kailangang isaalang-alang at tandaan ang katotohanang ito. Paulit-ulit na sinasabi ng Bibliya tungkol sa mga batas ng Diyos, “Ang gumagawa ng mga iyon ay mabubuhay sa mga iyon.” At sinang-ayunan ito ni Jesus at sinabi, “Gawin mo ito, at mabubuhay ka.” Samakatuwid, ang tanging dahilan kung bakit hindi makakamit ng mga tao ang kaligtasan mula sa batas, sa ilalim ng lumang tipan, kung wala si Cristo, ay dahil wala silang espirituwal na buhay upang sundin ang espirituwal na batas, at ang batas mismo ay **hindi makapagbibigay ng buhay na ito**.

Sabi ni Pablo, “Ang hindi magawa ng kautusan, dahil ito ay mahina sa pamamagitan ng laman,” ay isinugo ng Diyos ang Kanyang Anak upang gawin, sapagkat “ang kautusan ng Espiritu ng buhay kay Cristo Jesus, ay nagpalaya sa atin mula sa kautusan ng kasalanan at kamatayan,” “upang ang katuwiran ng kautusan ay matupad sa atin, na hindi nagsisilakad ayon sa laman, kundi ayon sa Espiritu.”¹⁸ Kung gayon, si Cristo ay naparito upang ibigay sa atin ang Kanyang dugo, o ang Kanyang espirituwal na buhay.

18 Juan 5:24.

Sinabi Niya, Malibang kainin ninyo ang aking laman at inumin ang aking dugo, **wala kayong buhay sa inyo**. Pansinin na ang Kanyang dugo ay hindi upang payapain ang Ama o magbayad ng halaga sa Diyos, kundi ito ay **upang magbigay ng buhay sa atin**. “At ito ang patotoo,” sabi ni Juan, “na binigyan tayo ng Diyos ng buhay na walang hanggan, at ang buhay na ito ay nasa Kanyang Anak. Ang kinaroroonan ng Anak **ay may buhay; at ang hindi kinaroroonan ng Anak ng Diyos ay walang buhay.**”

Sa pamamagitan ng ibinigay na buhay na ito ng Diyos, ang buhay ni Hesus ay ginawang perpekto at maganda, “hindi ayon sa batas ng mga utos ng laman, kundi ayon sa **kapangyarihan ng buhay na walang hanggan.**” At sinabi ni Hesus, “Ang sumasampalataya sa Anak **ay may buhay na walang hanggan**; at ang hindi sumasampalataya sa Anak ay hindi makakakita ng buhay.” At muli, “Katotohanan, katotohanang sinasabi ko sa inyo, Ang dumirinig ng aking salita, at sumasampalataya sa kaniya na nagsugo sa akin, **ay may buhay na walang hanggan**, at hindi mapapasok sa paghatol; kundi lumipat na mula sa kamatayan patungo sa buhay.”¹⁹ Hindi maikakaila na nangangahulugan ito ng **kaligtasan sa pamamagitan ng ipinagkaloob na espirituwal na buhay ng Diyos kay Cristo**. Ngunit ang kaligtasan ay sa pamamagitan ng dugo ni Cristo, kaya rito rin, **ang dugo** ay nakikita bilang **ang buhay**.

Itinuturo ng Bibliya ang katotohanang ito sa maraming paraan. Sabi ni Cristo, “Manatili kayo sa akin... Kung paanong ang sanga ay hindi mamumunga malibang manatili sa puno ng ubas, gayundin naman kayo, malibang kayo’y manatili sa akin.” Ang sanga, sa pamamagitan ng pananatili sa puno ng ubas, **ay tumatanggap ng dugo, o buhay ng puno ng ubas**, at sa gayon ay nabubuhay at namumunga. Kaya nga sinabi ni Jesus, “Ako ang puno ng ubas, kayo ang mga sanga.” Mayroon pa bang mas malinaw na nagtuturo na **tayo ay naliligtas** at dapat **mamuhay sa espirituwal** at mamunga sa **pamamagitan ng Kanyang dugo**, o sa **pamamagitan ng Kanyang ipinagkaloob na espirituwal na buhay**?

Maaalala ninyo ang sabi ng Salmista tungkol sa Diyos, “Nasa Iyo ang bukal ng buhay.” Samakatuwid, ang nabuhos na dugo ni Cristo ay isang sagisag ng umaagos na buhay ng Diyos, sapagkat sinabi ni Jesus, “Ang nakakita sa akin, ay nakakita sa Ama.” Ang umaagos na buhay na ito ng Diyos ay nasa lahat ng dako kay Cristo, sa pamamagitan ng Espiritu, kumakatok sa pintuan ng bawat puso, naghahangad na pumasok at manatili roon, na nagdadala ng kaligtasan.

Tandaan na ang Espiritu, ang tubig, at ang dugo ay pawang “nagkakaisa,” at sila ay nagmumula at kumakatawan sa Ama at sa Anak; sapagkat tungkol sa isang taong lubos na nagbibigay ng kanyang puso sa naglilinis na dugong ito, sinabi ni Hesus, “**Tayo ay lalapit sa kanya at mananahan kasama niya.**”

19 Juan 5:24

*“Hesus, ang Iyong dugo at
katuwiran Ang aking kagandahan,
ang aking maluwalhating damit;
Mga nagliliyab na mundo sa mga
nakaayos na ito, May kagalakan
akong itataas ang aking ulo.”*

IX

Ang Simbolo ng Dugo

*“Malibang kainin ninyo ang laman ng Anak ng
tao at inumin ang kaniyang dugo, ay wala kayong
buhay sa inyong sarili.”*

—Juan 6:53.

IX

Ang Simbolo ng Dugo

ng Bibliya ay isang paghahayag mula sa alam patungo sa hindi alam, mula sa pisikal patungo sa espirituwal. Ang mga pigura nito ay hiniram mula sa nakikitang pisikal na mundo ngunit ginagamit upang magturo ng mga Espirituwal na aral. Ang pigurang ito ng dugo ay hindi naiiba. Upang maunawaan ito, kailangan muna nating malaman kung ano ang ginagawa ng pisikal na dugo sa ating mga katawan.

Ang gawain ng dugo sa katawan ay dalawa: (1) linisin at (2) pakainin at kumpunihin, palakihin at palakihin tayo. Ang dugo ay patuloy na naglilinis ng ating mga katawan mula sa mga lason. Dinadala nito ang mga lason na ito patungo sa mga бага, kung saan itinatapon ang mga ito sa pamamagitan ng ating hininga; dinadala nito ang mga ito sa balat, kung saan ibinebenta ang mga ito sa pamamagitan ng mga pores. Ipinapadala nito ang mga ito sa bato, atay, at bituka at sa bawat organo ng katawan na naglalabas ng dumi.

Sa pagtatapon ng mga karumihang ito, hindi itinuturing ng dugo ang ating pinaniniwalaang marumi o nakalalason,

kundi kumikilos ito ayon sa mga banal na batas na kadalasang lampas sa ating kaalaman. Maaari nating isipin na mabuti ang tabako at inumin ito, ngunit alam ng dugo na hindi ito totoo, at dumadaloy ito sa mga glandula ng pisngi at pinapaagos ang laway upang hugasan ito. Maaari nating isipin na mabuti ang whisky at inumin ito, ngunit agad itong kinikilala ng dugo bilang lason at isinusulong ito sa mga бага at sa mga butas ng balat upang itapon ito sa lalong madaling panahon.

Ang paglilinis at pagdadalisay na ito sa espirituwal na antas ang unang gawain ng dugo ni Cristo sa atin. “Ang dugo ni Jesucristo na kaniyang Anak ay naglilinis sa atin sa **lahat ng kasalanan**.” Hindi lamang mula sa kung ano ang maaari nating isipin o paniwalaan na kasalanan, kundi mula sa **lahat ng kasalanan**. Ang inspiradong manunulat ng Aklat ng mga Hebreo, matapos magsalita tungkol sa dugo ng mga toro at mga kambing, ay nagsabi, “Gaano pa kaya ang dugo ni Cristo, na sa pamamagitan ng walang hanggang Espiritu ay inihandog ang kaniyang sarili na walang dungis sa Dios, ay maglilinis ng inyong budhi mula sa mga gawang **patay** upang maglingkod sa **Dios na buhay**.”

Pansinin sa dalawang tekstong ito na ang dugo ay hindi kumakatawan sa isang pamalit, pampalubag-loob na kamatayan, isang halagang binayaran sa Ama ilang taon na ang nakalilipas, minsanan. Ito ay kumakatawan sa isang **buhay, kasalukuyan, at aktibong kapangyarihan**, na gumagawa sa mananampalataya. Maaari nating isipin na ang ating mga gawa ay mabuti. Ginawa ito ni Abraham at hinangad niya na siya at ang kanyang bayan ay mabuhay sa harap ng Diyos, ngunit alam ng dugo ni Cristo na nasa atin na ang ating mga gawa ay sa laman at sa gayon ay nililinis ang mga ito. Nililinis din nito ang ating konsensya, upang makita natin na ang mga bagay ng laman ay hindi sa Diyos.

Kapag ang napakaraming tao ng mga naligtas ay nagsasalita tungkol sa "paghuhugas ng kanilang mga damit at pagpapaputi sa dugo ng kordero," tinutukoy nila ang kapangyarihang ito ng dugo

ni Cristo na naglilinis at naglilinis, na hinahanap ang lahat ng kasamaan sa ating mga karakter, ang mga hindi natin kilala gaya ng mga kilala natin, inaalas ang mga ito, at iniwan ang ating mga damit ng karakter na walang bahid. Ito ang gawain ng dugo o buhay ni Cristo sa atin, upang siyasatin tayo at kilalanin at ihayag tayo sa ating sarili at upang kalooban sa atin at gumawa sa pamamagitan ng kagustuhang ito na linisin tayo. Sa ganitong paraan, ang mga tao ay natutubos mula sa kasalanan at ibinabalik sa Diyos sa pamamagitan ng dugo ni Cristo.

Ang pangalawang gawain ng pisikal na dugo sa katawan ay ang pagpapakain sa katawan, sa gayon ay inaayos ang dumi nito at nagiging sanhi ng paglaki nito. Sa prosesong ito ng pagpapakain, sinisipsip ng dugo ang sustansya mula sa natunaw na pagkain at dinadala ito sa buong katawan, ipinamamahagi sa bawat organ at hinahati nang eksakto kung ano ang kailangan para sa pagkukumpuni at para sa trabaho at paglaki. Ito ay isang katotohanang kahanga-hanga na nagpapakita ng banal na katalinuhan kahit na sa pisikal na dugo ng katawan. Ang mga bahagi ng katawan ay lubhang iba-iba sa kanilang kalikasan at mga pangangailangan. Ang mga selula ng atay ay nangangailangan ng isang uri ng pagkain at ang mga selula ng bato ay ibang uri. Ang mga pangangailangan ng mga kalamnan at ng mga nerbiyos ay magkakaiba sa isa't isa at lubhang naiiba sa mga pangangailangan ng atay at bato. At gayon din sa bawat bahagi ng katawan, mula sa mga likido hanggang sa solidong enamel ng mga ngipin. Ngunit ang parehong dugo, na dumadaloy sa kanilang lahat, na may superhuman na katalinuhan ay humihiwalay sa sarili nito at nagsusuplay sa bawat isa nang eksakto kung ano ang kailangan at wala nang iba at pagkatapos ay magpapatuloy. Ang mga pangangailangang ito ng katawan ay magkakaiba bawat araw at sa iba't ibang oras sa parehong araw, ngunit ang lahat ng magkakaibang pangangailangang ito ay lubos na isinasaalang-alang

at tumpak na natutugunan ng dumadaloy na dugo ng malusog na katawan ng tao.”

Sinabi ni Kristo, “Ako ang tinapay na nagbibigay-buhay... Ang aking laman ay tunay na pagkain, at ang aking dugo ay tunay na inumin... Maliban na lamang kung kanin ninyo ang laman ng Anak ng tao at inumin ang Kanyang dugo, **wala kayong buhay** sa inyong sarili.” Kaya ang dugo ni Kristo, ang buhay ni Kristo, ang banal na Espiritu, sapagkat ang lahat ng tatlo ay nagkakaisa, na dumadaloy sa Kanyang katawan, ang simbahan, ay nagdadala sa bawat miyembro ng katawang iyon ng eksaktong kailangan at sa tamang panahon. Huwag tayong mag-alala tungkol sa kinabukasan. Ang Diyos, na nagbibihis sa mga liryo, ay magbibihis sa atin ng espirituwal na kagandahan. Ang Diyos, na nagpapakain sa mga uwak at mga maya, ay magpapakain sa atin ng tinapay mula sa langit. O, ang kagalakan nito!

Ang pisikal na dugo, sa pagpapakain sa katawan, ay nagpapaunlad sa atin, hindi sa isang larawan na maaari nating piliin para sa ating sarili, kundi sa isang larawang pinili ng Diyos noon pa man, sa pamamagitan ng banal na batas ng pagmamana, ang larawan ng ating pisikal na mga magulang. Maaari nating lubos na hangarin na magkaroon ng asul na mga mata at lumaki hanggang anim na talampakan ang taas, “ngunit sino sa inyo ang sa pamamagitan ng pagkabalisa ay makapagdaragdag ng isang siko sa kaniyang tangkad?” Ganito rin sa espirituwal na kaharian ang dugo ni Cristo. Pinaunlad tayo nito sa banal na itinalagang larawan, ang huwaran ng mga bagay na makalangit, ang larawan ng ating Ama. “Ngayon, ang Diyos ng kapayapaan, sa pamamagitan ng dugo ng walang hanggang tipan, ay pakasakdalín niya kayo sa bawat mabuting gawa upang gawin ang Kanyang kalooban, na gawin sa inyo ang nakalulugod sa Kanyang paningin, sa pamamagitan ni Jesu-Cristo; nawa’y sumakaniya ang kaluwalhatian magpakailanman.

Ang pisikal na dugo, sa pagpapakain sa katawan,

ay nagpapaunlad sa atin, hindi sa isang larawan na maaari nating piliin para sa ating sarili, kundi sa isang larawang pinili ng Diyos noon pa man, sa pamamagitan ng banal na batas ng pagmamana, ang larawan ng ating pisikal na mga magulang. Maaari nating lubos na hangarin na magkaroon ng asul na mga mata at lumaki hanggang anim na talampakan ang taas, “ngunit sino sa inyo ang sa pamamagitan ng pagkabalisa ay makapagdaragdag ng isang siko sa kaniyang tangkad?” Ganito rin sa espirituwal na kaharian ang dugo ni Cristo. Pinauunlad tayo nito sa banal na itinalagang larawan, ang huwaran ng mga bagay na makalangit, ang larawan ng ating Ama. “Ngayon, ang Diyos ng kapayapaan, sa pamamagitan ng dugo ng walang hanggang tipan, ay **pakasakdalín niya kayo** sa bawat mabuting gawa upang gawin ang Kanyang kalooban, **na gawin sa inyo** ang nakalulugod sa Kanyang paningin, sa pamamagitan ni Jesu-Cristo; nawa'y sumakaniya ang kaluwalhatian magpakailanman.”

Mula sa mga tekstong ito, malinaw mong makikita na ang dugo ni Cristo, sa halip na kumakatawan sa isang kamatayang binayaran nang minsanan, bilang isang halaga sa Ama, nang mamatay si Jesus sa Kalbaryo, ay kumakatawan sa nasa lahat ng dako na espirituwal na presensya at buhay ng Ama at Anak, isang paraan kung saan ang Diyos, sa pamamagitan ni Cristo, ay umaabot sa mga tao, dinadala sila sa pagsisisi at pagpapatawad, nililinis, hinuhugasan, at nililinis sila, at pagkatapos ay binabago sila tungo sa pagsasakatuparan ng perpektong mithiin ng Diyos para sa kanila.

Ang dugo ni Kristo sa atin ay espirituwal na gumaganap ng eksaktong ginagawa ng pisikal na dugo sa atin sa pisikal na aspeto. Ang pigura rito, tulad ng sa maraming pagkakataon sa Bibliya, ay ang pagdadala ng mga pisikal na batas patungo sa espirituwal na kaharian, isang paggamit ng kilalang pisikal na katangian upang ibunyag ang hindi kilalang espirituwal. Maaaring sabihin ng ilan na ang sirkulasyon ng dugo ay hindi pa nalalaman hanggang sa panahon nina Servetus o Harvey. Alam ito ng Diyos, at ang Bibliya

ay isinulat para sa lahat ng panahon. Ang kaalaman ng mundo ay hindi kailanman lumalampas sa Bibliya. Bukod pa rito, alam ng mga tao noon pa man na **ang dugo ay kumakatawan sa buhay**, at ang buhay sa atin ang nag-aalis ng mga lason at nagpaunlad sa atin nang minana sa wangis ng ating mga magulang.

Sa perpektong kalusugan, ang ating sariling dugo ay perpektong naglilinis ng katawan mula sa lahat ng lason, alam man o hindi; ngunit sa maraming anyo ng karamdaman, nawawalan ng lakas ang dugo na gawin ang gawaing ito, ang dugo mismo ay nagiging mahina at nawawalan ng sigla, at ang taong apektado ay mapapahamak maliban kung may tulong mula sa labas.

Sa ganitong mga sitwasyon, kung ang may kapansanan ay may malusog na kaibigan na handang pahintulutan ang siruhano na tapikin ang mga ugat at magsalin ng malusog na dugo sa huminang sirkulasyon ng pasyente, ang kaibigan ay talagang nagbibigay ng buhay at mahalagang enerhiya sa may kapansanan, sa pamamagitan ng pagbibigay ng dugo. Ang isinalin na malusog na dugong ito ay agad na nagsisimulang kumilos sa hindi malusog na katawan upang alisin ang mga lason at ibalik ang kalusugan.

Ang pagsasalin ng dugo ay isang katotohanan, na napatunayan na ng agham, at nakapagligtas na ng maraming buhay. Tayong lahat ay nabubuhay ayon sa buhay ng Diyos. "Sa Kanya tayo ay nabubuhay, gumagalaw, at mayroon tayong pagkatao." Ang buhay ng Diyos na ipinagkaloob sa paglikha, at sa pamamagitan ng mga proseso ng paglikha, ay sapat upang dalhin ang tao sa perpektong pagsasakatuparan ng kaisipan ng Diyos sa pisikal at espirituwal na aspeto.

Ngunit ang tao ay nagkasala at hindi nakaabot sa kaluwahatian ng Diyos. Sa pamamagitan ng kasalanan, ang batas ng pagmamana, na itinakda lamang para sa buhay, ay nagsimulang gumana nang bahagya patungo sa kamatayan. Sa pamamagitan ng paglabag sa batas ng kaligayahan at buhay, ang tao ay nagdala sa kanyang sarili ng pisikal at espirituwal na sakit at kamatayan, sa

gayon ay isinusumpa at pinaparusahan ang kanyang sarili. Dahil dito, siya ay mahina sa espirituwal, hiwalay sa buhay ng Diyos, at may anemia at sa gayon ay hindi niya kayang linisin at dalisayin ang kanyang sarili at lumago tungo sa banal na mithiin.

Ang Diyos, ang bukal ng buhay, sa pamamagitan ni Cristo, sa bagong kapanganakan, ay nagbibigay ng Kanyang buhay, nagsalin ng Kanyang dugo, ginagawa tayong mga sanga ng buhay na puno ng ubas; upang ang banal na dugo ng buhay ay dumaloy sa atin, nililinis tayo at binabago tayo, sa pamamagitan ng isang bagong pagmamana, "ang batas ng espiritu ng buhay kay Cristo Jesus," tungo sa Kanyang sariling wangis, at pinapagbunga tayo ng bunga ng Kanyang Espiritu. Ito ang kaligtasan. **Tayo ay naliligtas sa pamamagitan ng pagsasalin ng dugo, ngunit ito ay isang espirituwal na pagsasalin, dahil ito ay isang espirituwal na kaligtasan,** at isang espirituwal at walang hanggang buhay.

“Walang sinuman ang may pag-ibig na hihigit pa rito, na ialay niya ang kaniyang buhay dahil sa isang kaibigan... Ngunit ipinagmamalaki ng Diyos ang kaniyang pag-ibig para sa atin, na noong tayo’y mga kaaway pa, si Cristo ay namatay para sa atin.” Ngunit kapag, sa pamamagitan ng Kaniyang ibinigay na buhay, tayo ay nadala sa pagsisisi at pagpapatawad at binuksan ang ating mga puso sa naglilinis na baha ng Kaniyang buhay na walang hanggan, hindi na tayo mga taga-ibang bayan o mga dayuhan, ni mga alipin lamang, kundi sinasabi ni Cristo, **“Tinatawag ko kayong mga kaibigan; sapagkat ang lahat ng mga bagay na narinig ko sa aking Ama ay ipinaalam ko na sa inyo.”**

Ang matalik na ugnayang ito ng Diyos sa pamamagitan ni Cristo ay kahanga-hanga. Dapat nating kainin ang Kanyang laman at inumin ang Kanyang dugo, kung hindi ay **wala** tayong **buhay** sa ating sarili. **Ito ay isang patuloy na pagsasalin ng dugo, isang patuloy na pag-agos ng Kanyang buhay sa atin,** ng dagta ng puno ng ubas, na dumadaloy sa mga sanga. Ito ay isang pagdating ng Ama at ng Anak sa ating buhay upang manirahan sa atin. Si Cristo ang nabubuhay kasama natin, at sa atin, sa mga tuntunin ng matalik na pagkakaibigan kung kaya't Siya at ang Kanyang Ama ay walang

mga lihim na itinatago sa atin; ngunit lahat ng bagay na natututuhan ni Cristo mula sa Ama, ay ipinapaalam Niya sa atin sa sandaling matanggap natin ang mga ito. "Sa gayon ay lumalakad tayong sa liwanag gaya ng Siya ay nasa liwanag," at ang patuloy na dumadaloy na banal na buhay ay naglilinis sa atin mula sa lahat ng kasalanan.

Sa banal na pangitain, nakita ni Juan ang di-mabilang na grupo ng mga nalinis na, at narinig niya ang tanong, "Sino ang mga ito na nakadamit ng puting damit at saan sila nanggaling?" Pagkatapos ay dumating ang sagot, "Ang mga ito ang nanggaling sa malaking kapighatian, at hinugasan ang kanilang mga damit at pinaputi sa dugo ng Kordero; kaya't sila'y nasa harap ng trono ng Diyos at naglilingkod sa Kanya araw at gabi sa Kanyang templo; at Siya na nakaupo sa trono ay mananahan sa kanila. Hindi na sila magugutom pa, ni mauuhaw pa man, sapagkat ang Kordero na nasa gitna ng trono ay siyang magpapakain sa kanila, at papatnubayan sila sa mga bukal ng tubig na nagbibigay-buhay; at papahirin ng Diyos ang lahat ng luha sa kanilang mga mata."²⁰

²⁰ Apocalipsis 7:13-17

*“Ang pag-asa ko ay nakabatay sa
walang iba kundi sa dugo at
katuwiran ni Hesus; Hindi ako
mangangahas na magtiwala sa
pinakamatamis na balangkas,
Kundi lubos na manalig sa
pangalan ni Hesus. Kay Kristo,
ang matibay na Bato, ako'y
nakatayo, Lahat ng ibang lupa ay
lumulubog na buhangin.”*

X

Dalawang Uri ng Katuwiran

“Ngunit tayong lahat ay parang maruming bagay, at ang lahat ng ating katuwiran ay parang maruruming basahan.”

—Isaias 64:6.

“Ako’y magagalak na lubos sa Panginoon, ang aking kaluluwa ay magagalak sa aking Dios; sapagka’t binihisan niya ako ng mga damit ng kaligtasan, tinakpan niya ako ng balabal ng katuwiran, gaya ng lalaking ikakasal na naggagayak ng mga palamuti, at gaya ng babaeng ikakasal na naggagayak ng kanyang mga hiyas.”—Isaias 61:10.

X

Dalawang Uri ng Katuwiran

NG dakilang aral ng nakaraang kabanata ay ang ating lubos na pagdepende sa nananahang buhay ni Cristo para sa anumang bunga ng katuwiran na lumitaw sa ating buhay, magpapatuloy tayo ngayon sa pagtalakay sa ilalim ng ibang simbolo na madalas gamitin sa mga banal na kasulatan.

Sa dalawang uri ng katuwiran na binanggit sa Bibliya, ang isa ay tinatawag na "ating katuwiran," "pansariling pagmamatuwid," at "ang katuwiran ng mga Pariseo." Ang lahat ng ito ay ang katuwiran ng lumang tipan, ang katuwiran ng pagsisikap ng tao at ng ambisyo-song pagsisikap para sa kabutihan. Ang isa pang uri ng katuwiran ay tinatawag na "katuwiran ng Diyos," "katuwiran ni Cristo," at ang "katuwiran ng mga banal." Ang tatlong ito ay iisa, ang katuwiran ng bagong tipan at ng banal at nananahang buhay.

Para sa dalawang uri ng katuwiran na ito, mayroong dalawang set ng simbolo na tumatakbo sa buong Bibliya. Ang ating katuwiran o pagmamatuwid sa sarili ay tinatawag na "maruruming basahan," "maruruming damit," at isang "maruming bagay." Ang katuwiran ng Diyos o ang katuwiran ni Cristo ay tinatawag na

“pinong lino” puting damit,” “damit pangkasal,” damit kaligtasan,” balabal ng katuwiran,” “baluti ng katuwiran,” “damit na may hiyas,” at “mga banal na kasuotan.”

Ang dalawang uri ng katuwiran na ito ay lubos na magkaiba gaya ng mga simbolong pinili ng Diyos upang kumatawan sa mga ito. Habang dumarami ang ating “katuwiran,” o “pansariling pagmamatuwid,” lalo tayong nagiging mapamintas at mapagkondena, at lalo tayong nagiging hilig na hindi sumang-ayon sa mga taong hindi nakikita ang lahat ng bagay nang eksakto tulad ng ating nakikita. Ngunit habang dumarami ang ating “katuwiran ng Diyos,” o “katuwiran ni Cristo,” lalo tayong nagiging mas malawak at mas matamis, lalo tayong nagiging malaya mula sa lahat ng kritisismo, at lalo tayong nakakaya, tulad ng Diyos, na mahalín ang mga taong kahit patay na sa mga pagsalangsang at kasalanan; at lalo tayong nakakaya, tulad ni Hesus, na buksan nang maluwag ang ating mga bisig at tanggapin ang buong sangkatauhan sa ating mga puso, ang sangkatauhan kasama ang mga pagdurusa at mga kasalanan nito, kasama ang mga kahinaan nito, ang mga pagkabigo nito, ang mga pananabik nito, at ang mga mithiin nito.

Kung paanong may dalawang uri ng katuwiran na binanggit sa Bibliya, gayundin naman may dalawang paraan ng paghahanap ng katuwiran na inilarawan; ang isa ay sa pamamagitan ng lumang tipan o sa pamamagitan ng mga gawa, at ang isa naman ay sa pamamagitan ng bagong tipan o sa pamamagitan ng pananampalataya. At malinaw na ipinapakita na gaano man kasigasig, kasigasigan, o katapat-puso nating hanapin ang katuwiran, kung hahanapin natin ito sa maling paraan, tiyak na makakamit natin ang maling uri.

Hinanap ng sinaunang Israel ang katuwiran sa pamamagitan ng “batas ng katuwiran,” isang batas na “banal, makatarungan, at mabuti,” at lahat ng mga utos nito ay “katuwiran.” Pinatotohanan sa kanila ni Pablo na sila ay masigasig sa kanilang pagsisikap na makamit ang katuwiran mula sa batas na ito ng

katuwiran, ngunit umani lamang sila ng maling uri at naging mga Pariseo sa halip na mga tunay na Israelita o Kristiyano. At bakit? Dahil sila, "dahil sa hindi pagkaalam sa katuwiran ng Diyos" na sa pamamagitan ng pananampalataya, at "nagsisikap na itatag ang kanilang sariling katuwiran" sa pamamagitan ng mga gawa ng kautusan, "ay hindi nagpasakop sa katuwiran ng Diyos."

At habang ginagawa nila ang nakamamatay na pagkakamaling ito, ang katuwiran ng Diyos, na sa pamamagitan ng pananampalataya kay Cristo, ay hindi nalalayo sa kanila; ngunit si Cristo ay kumakatok sa pintuan ng bawat puso, na nagsasalita sa ganitong paraan, "Huwag mong sabihin sa iyong puso, Sino ang aakyat sa Langit, upang ibaba si Cristo? O sino ang bababa sa kalaliman upang dalhin si Cristo mula sa mga patay?... Ngunit ang Salita ay malapit sa iyo, sa iyong bibig at sa iyong puso."

Kung ang panganib ng pagkakamaling ito ay lumipas na at ang talaang ito ay mayroon lamang interes sa kasaysayan, hindi ko ito isasaalang-alang kahit isang sandali; ngunit ang totoo ay libu-libong tao ang gumagawa ng parehong nakamamatay na pagkakamali ngayon at nagiging mapagmatuwid sa sarili sa halip na matuwid.

Wala nang mas mabuti pa ngayon, mas mahalagang bahagi ng tunay na relihiyon, ngunit kung lalapit tayo rito sa maling paraan, sa pamamagitan ng lumang tipan sa halip na sa pamamagitan ng bago, maaari nating makuha ang maling uri ng katuwiran mula rito. Ang pagbabasa ng Bibliya, pangingilin ng Sabbath, pagsisimba, panalangin, lahat ng ito ay mabuti, lahat ay mahalagang bahagi ng buhay Kristiyano; ngunit madali nating mailalagay ang lahat ng ito sa lumang tipan at makukuha lamang ang sariling pagmamatuwid mula sa mga ito.

Madali nating mauunawaan ito kung ating tatandaan na ang Israel ay hindi nakamit ang kanyang pagmamatuwid sa sarili at pagiging Pariseo mula sa isang masamang bagay kundi mula sa masigasig na paghahanap ng katuwiran sa pamamagitan ng batas ng katuwiran na banal, makatarungan, at mabuti.

Halimbawa, dahil ako ay isang Kristiyano, nararamdaman kong **dapat** kong basahin ang Bibliya, at determinado akong gawin ito at maging tapat sa pagganap ng **tungkuling** Kristiyanong ito. Sa pamamagitan ng pagbabasa ng tatlong kabanata bawat araw at lima tuwing Sabbath, mababasa ko ang Bibliya sa loob ng isang taon; kaya nagsisimula akong maging determinado na maging tapat, at sa loob ng ilang panahon ay hindi ko hinahayaang makagambala ang anumang bagay sa aking pang-araw-araw na pagbabasa. Dinagtagal, nagsisimula akong magmasid sa iba at nakakasiguro na walang iba sa simbahan ang ganito katapat sa pagbabasa ng Bibliya, at kung gaano kadali at natural kong sinisimulang manalangin ng panalangin ng Pariseo, “Oh, Panginoon, nagpapasalamat ako sa iyo na hindi ako katulad ng ibang mga tao; binabasa ko ang Bibliya araw-araw.” Inilagay ko ang pagbabasa ng banal na kasulatan sa lumang tipan at tanging katuwiran lamang ng lumang tipan ang naku-kuha ko mula rito.

Ngunit sa halip na basahin ang Bibliya mula sa isang pakiramdam ng tungkulin, nararamdaman at alam ko na narito ang mismong hapag ng Panginoon para sa mga pangangailangan ng aking kaluluwa. Lumalapit ako sa Bibliya hindi mula sa isang pakiramdam ng tungkulin kundi dahil ako ay nagugutom at nais kong lumapit, at itinuturing kong isang napakagandang pribilehiyo ang magbasa ng Salita ng Diyos. Kinakausap Niya ako mula sa Kanyang Salita, ang aking kaluluwa ay pinapakain at pinalalakas at napupuno ng tahimik na tiwala at kagalakan at ng lumalaking simpatiya na pagmamahal para sa mga hindi pa natutong mahalina ang Bibliya tulad ng pagmamahal ko rito. Ito ang pagbabasa ng Bibliya sa bagong tipan, ang Salita ay nagkatawang-tao sa ating buhay, at tayo ay nagiging matuwid sa pamamagitan ng katuwiran ni Cristo.

Muli kong sinasabi, “Ako ay isang Kristiyano at miyembro ng simbahan, at ang mga Kristiyano ay **dapat** manalangin.” Isipin mo, “dapat manalangin.” Ano ang mararamdaman ng inyong

pinakamamahal na kaibigan kung marinig ka niyang sabihin sa isang tao, “Sa palagay ko ay **dapat** kong kausapin ang aking kaibigan paminsan-minsan.” Ano ang panalangin? Ito ang pagpa-paabot ng pananabik ng puso sa Diyos. Ang mga salita lamang, gaano man kaganda, ay hindi panalangin. Ang taong sumusubok na manalangin dahil sa tungkulin ay talagang hindi nananalangin **kundi nananalangin lamang.**”

Ngunit, dahil hindi ko namamalayan ang lahat ng ito, nagpasya akong maging lubos na tapat sa panalangin sa umaga, tanghali, at gabi, at hindi magtatagal ay magsisimula akong mag-isip na mas tapat ako sa panalangin kaysa sa iba sa simbahan; kaya inilalagay ko ang panalangin sa lumang tipan, at tanging pagmamatuwid sa sarili ang resulta.

Sa halip na tungkulin, gayunpaman, napagtatanto mo na ang panalangin ay ang mismong isla ng mga pinagpala, ang gitnang bahay sa pagitan ng lupa at langit, kung saan nagtatagpo ang Kaluluwa ng Walang Hanggan at ang gutom na puso ng tao, at ang tao ay nakakahanap ng lakas at tapang at pakikisama at kamalayan ng pag-ibig na nagbibigay-kasiyahan sa kaluluwa. Ang taong, sa pamamagitan ng pinagpalang pribilehiyo ng panalangin, ay nagpapahinga sa walang hanggang mga bisig at nasusumpungan ang kanyang mga paa na may sapatos ng paghahanda ng ebanghelyo ng kapayapaan para sa lahat ng magaspang na landas ng buhay, ay tumatanggap mula sa panalangin ng parehong ginhawa at katuwiran na natanggap ni Hesus, dalawang libong taon na ang nakalilipas, kasama ang pakikipag-ugnayan sa Kanyang Ama sa mga burol at sa kakahuyan ng Judea at Galilea. Ang parehong liwanag ay makikita sa kanyang puso at sa kanyang mukha na nakilala ng mga disipulo sa mukha ng Guro nang sabihin nila sa Kanya, "Turuan mo kaming manalangin."

Ang dalawang ilustrasyong ito ay sapat na upang ipakita kung paano ang **pribilehiyo** ng bawat Kristiyano sa **bagong tipan** ay maaaring ilagay sa lumang tipan at gawing tungkulin lamang at pinagmumulan ng "mga gawa" at ng mapagmatuwid na pagsisikap ng tao.

“Pinawalang-bisa ni Hesus **sa Kanyang laman**, ang batas ng mga utos na nakapaloob sa mga ordenansa.” Hindi ito nangangahulugan lamang ng panlabas na pagpapawalang-bisa ng lumang batas seremonyal. Ang mismong pagkakasulat ng sipi ay nagpapa-hiwatig ng isang karanasan sa buhay ni Cristo. Isa pang banal na kasulatan na tumutukoy kay Cristo ay nagsasabi, “**Na hindi ginawa ayon sa batas ng utos na makalaman, kundi ayon sa kapang-yarihan ng buhay na walang hanggan.**”

Ang dalawang banal na kasulatan ay magkaugnay sa karanasan ni Cristo. Ang dahilan kung bakit hindi Siya ginawa ayon sa batas ng isang karnal na utos ay dahil **pinawalang-bisa Niya sa Kanyang laman** ang batas ng mga utos na nakapaloob sa mga ordenansa. Tumigil na Siya sa paggawa ng anuman dahil lamang sa panlabas na motibo ng **tungkulin** o takot sa sisihin o dahil sa pagnanais na pagsang-ayon ng mga tao. Kaya lahat ng Kanyang panlabas na kilos ay naging natural at kusang pagpapahayag ng nananatili na buhay ng Diyos sa Kanyang kaluluwa. .

Napakaraming Pariseo at napakakaunti ng Kristiyanismo sa mundo, napakarami ng maling uri ng katuwiran at napakakaunti ng tunay na katuwiran ni Cristo, kaya ang mismong salitang “katuwiran” ay nagkaroon ng nakapandidiring at nakasusuklam na tunog sa tainga ng mga hindi naniniwala.

*“Kung paano ako, at hindi
naghihintay na alisin ang
kahit isang madilim na
mantsa sa aking kaluluwa, Sa
Iyo, na ang dugo ay kayang
maglinis ng bawat mantsa, O
Kordero ng Diyos, ako'y
lumalapit.”*

XI

Ang Pagbabago ng Kasuotan

*“Ang pinong lino ay ang katuwiran
ng mga banal.”—Apocalipsis 19:8.*

XI

Ang Pagbabago ng Kasuotan

isikapin naming ipakita mula sa iba't ibang simbolo ng katuwiran sa Bibliya na ang katuwiran ni Cristo ay hindi ang malamig, pormal, at seremonyal na bagay na inaakala nito, kundi ang espirituwal na pagsikat ng kaluluwa ng tao tungo sa lahat ng kagandahan ng pinakamagiliw na pag-ibig at pinakamalawak at pinakamalalim na pakikiramay at pang-unawa.

Kapag pumili ang Panginoon ng pisikal na simbolo upang kumatawan sa ilang espirituwal na katotohanan o karanasan, kung maingat mong pag-aaralan ang simbolo, makakatanggap ka ng paghahayag ng bagay na sinisimbolo.

Pag-aralan natin ang isang bukid ng lino. Ito ay nakatayo nang tuwid na may magandang asul na bulaklak at tila nagsasabing, “Tingnan mo ako; tingnan mo kung gaano ako kaganda.” Ngunit bago maging lino ang lino, ito ay pinuputol at inilalatag nang patag sa lupa hanggang sa matanggal ang lahat ng walang kwentang bagay; pagkatapos ay pinatutuyo ito, at dapat na hatiin hanggang sa mawala ang lahat ng katigasan at ang hibla na lamang ang matitira. Pagkatapos, at saka lamang, maaaring ihabi ang hiblang ito

at habihin upang maging pinong lino.

Gayon din sa atin na nagsisimula sa buhay na may sarili nating mga layunin, ambisyon, at layunin na tila maganda at mahalaga sa atin. Ngunit ang sarili ay kailangang ipako sa krus. Kailangan tayong putulin, at ilabas sa pugad hanggang sa ang hibla na lamang ang matira. Ito ang pinakamahirap na karanasan sa lahat na matutunan na sa akin, ibig sabihin, sa aking laman, ay walang nananahan na mabuting bagay. Maging ang ating mga mithiin at panalangin ay makasarili at hindi perpekto.”

Sinabi ni Abraham tungkol kay Ismael, ang anak ng kaniyang sariling mga gawa, “Oh, si Ismael ay mabuhay sa harap mo!” Ngunit sinabi ng Diyos, “Palayasin ang aliping babae at ang kaniyang anak.” Ito ang walang hanggang pakikibaka ng sangkatauhan sa Diyos, na ginagawa sa bawat kaluluwa ng tao, “Oh, na **ang aking** mga gawa ay tanggapin sa Iyo!” Ngunit gaya ng sinabi ng Diyos noong unang panahon, “Palayasin mo sila.”

Minsan ay nakakita ako ng isang makina para sa paghabi ng brocade/brokadong na seda/silk. Mayroon itong kalahating dosenang mga shuttle na may iba't ibang kulay ng mga sinulid na paikot-ikot, gumagana ayon sa isang nakatakandang disenyo, at mula sa maliwanag na kalituhang ito, na tumutubo nang sinulid por sinulid, nang walang kamay na humahawak dito, isang magandang seda ang hinabi, na may mga dahon, bulaklak, at mga dahon ng pako, na makikita sa mga makukulay na sinulid ng seda/silk.

Kaya nga, kapag sa pamamagitan ng maraming mapapait na karanasan ng pagkabigo at pagkawala ay sa wakas ay natututo tayong isuko ang ating mga hibla sa mga kamay ng Dalubhasang Manggagawa, saka lamang kayang ihabi at ihabi ng Diyos sa ating buhay, ayon sa Kanyang huwaran, ang **"pinong lino ng Kanyang katuwiran."**

Mayroon ding kahalagahan ang mga kulay. Kapag binabanggit ng Bibliya ang "mga puting damit" at ang "puting damit" at ang "pinong lino, malinis at puti," alam natin na ang "puti"

Sa pag-aaral ng "mga banal na kasuotan" at "damit na may hiyas" ng mga saserdote na tinutukoy sa teksto bilang simbolo ng katuwiran, makikita natin na ang mga kulay, asul, lila, at iskarlata, ay paulit-ulit na binabanggit at palaging may kaugnayan sa lino. Basahin ang mga banal na kasulatang ito, at hindi mahirap maunawaan ang kahulugan ng mga ito, na matatagpuan natin sa Exodo 28:5, 6, 15, at 33.

Kapag pinag-uusapan natin ang asul, naunawaan ng mga espirituwal na Hudyo na ang asul ay kumakatawan sa makalangit na pinagmumulan ng katuwiran. Walang makalupang motibo ang makapagbubuo o makapagbibigay-inspirasyon sa makalangit na katuwiran. Ang inspirasyon ng katuwiran ni Cristo ay palaging ang banal at mapagsakripisyong pag-ibig na nagmumula lamang sa itaas.

Lila ang maharlikang kulay. Si Kristo ay **Hari** ng Katuwiran at Prinsipe ng Kapayapaan, at ang Kanyang Kaharian lamang ang walang hanggan. Ang **trono** ng Diyos ay nasa santuwaryo; ngunit, sabi ni Pablo sa Ikalawang Corinto, ikaanim na kabanata at ikalabing-anim na talata, sa Modernong Salin sa Ingles, “Kayo ay isang buhay, banal na santuwaryo.” Hinahangad ng Diyos na itatag ang Kanyang trono sa bawat puso ng tao at maghari roon. Sinabi ni Kristo, “Ang kaharian ng Diyos ay nasa loob ninyo.” Kay angkop nga ng maharlikang lila ng santuwaryo at ng mga damit ng mga pari. Sapagkat ang katuwiran sa puso ng tao ang nag-iisa at tanging hindi nagkakamaling ebidensya na itinatag ng Diyos, sa pamamagitan ni Kristo, ang Kanyang trono roon. Ang katuwiran ay ang tunay na maharlikang lila ng kaluluwa, at ang kahariang ito sa loob ay walang hanggan.”

Ang iskarlata ay kulay ng dugong ibinuhos. Nangangahulugan ito ng sakripisyo, ang pagbibigay ng buhay. Ito ang pinakapundasyon ng lahat ng katuwiran. Ang katuwiran o kalikuan ng bawat puso ay natutukoy kung ito ay nagbibigay o nagpapanatili ng buhay. Ang buhay ng makasalan ay nakasentro sa **sarili**. Ang buhay ng Kristiyano, tulad ng Panginoon, ay isang ibinigay na

buhay, na inilaan ng pag-ibig para sa paglilingkod sa iba.”

“Maliban na pasanin ninyo ang inyong krus at itakwil ang inyong sarili araw-araw, at sumunod sa akin, ay hindi kayo maaaring maging alagad ko.”

"Sinumang magligtas ng kaniyang buhay, ay mawawalan nito."

“"Sino itong nagmumula sa Edom na may mga **damit na tinina** mula sa Bozra?"

Ang damit ng katuwiran ng Kristiyano, gaya ng kay Kristo, ay magpapakita ng iskarlata ng ibinuhos na dugo ng ibinigay na buhay.

Ang damit-panloob ng efod ay pawang asul, bawat sinulid ay gawa sa pinong lino, hinabi nang walang tahi, may butas para sa ulo upang makapasok; at ang buong damit ay nakasabit sa magagandang tupi mula sa mga balikat, na umaabot halos hanggang paa. Sa paligid ng ilalim ng damit ay may "isang kampanilya at isang granada, isang kampanilya at isang granada sa paligid ng laylayan ng damit-panloob upang maglingkod." Ang mga kampanilya ay gawa sa purong ginto, at ang mga granada ay gawa sa asul at lila at iskarlata at pinong linong hinabi. Ang granada ay ginamit maging sa mga sinaunang misteryo bilang isang mahalagang prutas. (Tingnan ang "Two Babylons" ni Hislop, pahina 111.) Ito ay isang prutas na puno ng mga buto. Ito ay bunga ng mas maraming prutas. Kaya ang prutas na ito na nakasabit sa damit-panloob na ito ay kumakatawan sa bunga ng katuwiran, ang bunga ng Espiritu ni Cristo, na siyang "pag-ibig, kagalakan, kapayapaan, mahabang pagtitiis, kahinahunan, kabutihan, pananampalataya, kaamuan, pagpipigil."

Mapapansin mo ang "balabal" na ito ay may "kampana at granada, isang kampanilya at granada," na kasing dami ng bunga gaya ng pagpapahayag ng prutas; at ang prutas ay puno ng mga buto, isang prutas na may banal, buhay, at umuusbong na kapangyarihan ng pagpaparami ng prutas. Ito ang katuwiran ni Cristo. Ang lahat ng dakilang puwersang bumubuo sa sansinukob ay tahimik na

gumagawa. Ang oak ay tahimik na lumalaki sa kagubatan sa loob ng isang daang taon; ngayon ay parang kahapon. Bukas ay darating ang mangangahoy dala ang kanyang palakol at puputulin ito. Ang puno ay ipahahayag ang sarili sa pamamagitan ng isang malalawak na pagbagsak lamang kapag **ito ay natumba**. Ang mga puwersang mapanira ay maingay.

Mababasa natin tungkol kay Kristo, “Hindi siya makikipagtalo, ni sisigaw, ni maglalakas ng boses, ni iparirinig ang Kanyang tinig sa mga lansangan.” Ang buhay ni Kristo sa atin ay ang tanging dakilang nakapagbubuo at espirituwal na puwersa, at ito ay tahimik sa mga gawa nito sa atin gaya ng banal na buhay sa Kanya. Saanman may tumutunog na kampana, ang ginintuang tinig ng papuri at pasasalamat, palaging naroon ang bunga ng Espiritu na nahahayag.

*“Tinawag sa kabanalan, purihin ang
Kanyang mahal na pangalan, Ang
pinagpalang lihim na ito sa
pananampalataya ay nilinaw na ngayon,
Hindi ang ating sariling katuwiran, kundi si
Cristo sa loob, Nabubuhay at naghahari at
nagliligtas mula sa kasalanan.”*

XII

Ang Panangga ng Katuwiran

“Kaya't magsitibay kayo, na ang inyong mga baywang ay may bigkis na katotohanan, at may baluti sa dibdib ng katuwiran.”—Efeso 6:14.

“At gagawa ka ng isang laminang taganas na ginto, at iyong iuukit doon, na parang ukit ng isang panatak, ‘Kabanalan sa Panginoon.’ At iyong ilalagay sa isang panaling asul, upang mapunta sa ibabaw ng mitra; sa harapan ng mitra ay malalagay. At malalagay sa noo ni Aaron, upang dalhin ni Aaron ang kasamaan ng mga banal na bagay, na itatalaga ng mga anak ni Israel sa lahat ng kanilang mga banal na kaloob; at malalagay na palagi sa kaniyang noo, upang sila'y tanggapin sa harap ng Panginoon.”—Exodo 28:36-38.

XII

Ang Panangga ng Katuwiran

NG baluti sa dibdib na isinusuot ng mataas na saserdote, na isang tipo ni Cristo, ay gawa sa lahat ng materyales na, saanman ito lumitaw sa Bibliya, ay sumisimbolo ng katuwiran. Ito ay gawa sa "gintong sinubok sa apoy," at sa "asul at lila at iskarlata at pinong linong hinabi." Ito ay apat na parisukat, mga siyam na pulgada sa bawat direk-
yon, at dito ay may apat na singsing na ginto na siyang pinagtali nito sa epod. Ang parisukat ng baluti sa dibdib ay nilagyan ng labindalawang mahahalagang bato na may iba't ibang uri, na nilagyan ng ginto, sa apat na hanay, tatlo sa isang hanay. Ang mga batong ito ay inukitan ng mga pangalan ng labindalawang tribo ng Israel, bawat isa ay isang mahalagang bato na may pangalan ng isang tribo. Upang maunawaan ang kahulugan, dapat muna nating isaalang-alang ang kahalagahan ng mga mahahalagang bato at pagkatapos ay

ang mga pangalan ng tribong ito.

ANG MGA MAHAHALAGANG BATO

Tinatawag ng Diyos ang Kanyang mga anak na Kanyang "mga hiyas," "isang maharlikang diadema," "ang mga bato ng isang korona." Hindi lamang nito ipinapakita kung gaano kahalaga sa Kanya ang mga anak ng Panginoon, kundi mayroon ding mas malalim na kahulugan. Ang mga tinubos na kaluluwang ito ay ang mga tropeo ng pag-ibig ni Kristo, ang mga nakikitang ebidensya ng Kanyang kataas-taasang kapangyarihan at pagkahari sa kaharian ng pag-ibig; at kaya sila ay "tulad ng mga bato ng isang korona, na nakataas na parang isang watawat sa Kanyang kamay."

Ngunit, kung maaari, may isang bagay dito na mas kahanga-hanga pa kaysa rito. Ano ang kagandahan at halaga ng isang mahahalagang bato? Ang kagandahan at halaga ay hindi gaanong nakikita sa simula. Isa sa mga pinakatanyag sa mga mahahalagang bato, na ngayon ay nagkakahalaga ng milyun-milyon, ay hindi nakilala at ginamit nang ilang buwan bilang laruan ng mga bata sa hardin ng isang tahanan sa Timog Aprika.

Ang proseso ng pagputol at pagpapakintab na nagpapakita ng kagandahan at halaga ng bato ay nangangailangan ng mga buwan at kung minsan ay mga taon ng mahusay na paggawa at pagsisikap. Ang kagandahan at halaga ay wala sa bato mismo kundi sa kapangyarihang natamo nito, sa pamamagitan ng prosesong ito ng pagputol at pagpapakintab, ng pagpapakita sa ating mga mata ng kagandahan at kaluwalhatian ng sikat ng araw. Ang kakaibang kagandahan ng bawat bato ay nasa katotohanang ipinapakita nito ang sikat ng araw sa medyo kakaibang paraan kumpara sa ibang bato. Totoo ito sa iba't ibang uri ng bato, at totoo rin ito sa bawat ispesimen ng parehong uri.

Ang diyamante ay pantay na sumasalamin sa lahat ng sinag ng sikat ng araw, ngunit pinaghihiwalay ang mga ito. Ang rubi ay sumisipsip ng ilan sa mga sinag ngunit sumasalamin sa

nangingibabaw na bahagi ng mga pulang sinag, kaya nakikita natin itong pula. Ang esmeralda ay sumasalamin sa nangingibabaw na bahagi ng mga berdeng sinag, at nakikita natin itong berde; ngunit ang kagandahan ng lahat ng mahahalagang batong ito ay wala sa kanilang sarili, kundi sa kapangyarihang natamo nila sa pagsasalamin at pagpapakita sa atin ng kagandahan ng sikat ng araw.

Kaya naman sa mahahalagang hiyas ng Diyos. “Huwag sa amin, huwag sa amin, kundi sa Iyong pangalan ay magbigay ng kaluwalhatian.” Ang kagandahan ng Kristiyano ay nasa kapangyarihan niyang ipakita at ihayag ang kagandahan ng “Araw ng Katuwiran.” At ang kagandahan at kapangyarihang ito ay dumating sa kanya sa pamamagitan ng proseso ng pagputol at pagpapakintab.

Ang dakilang Lapidary ng sansinukob ay pumipili ng mga magagaspang na bato mula sa mga batong hinukay sa lupa, at, sa pamamagitan ng maraming karanasan ng kasiyahan at sakit, pinuputol at pinakikintab Niya tayo hanggang sa ang bawat Espirituwal na Israelita o Kristiyano ay maging isang mahalagang hiyas, na may kakayahang ihayag ang Diyos sa mga tao sa isang paraan na medyo naiiba sa sinuman sa mundo. Kapag tayo ay ginawang perpekto ng Panginoon, magkakaroon Siya ng perpektong pagpapahayag ng Kanyang sarili.

ANG KAHALAGAHAN NG MGA PANGALAN

Sa Bibliya, ang mga pangalan ay kumakatawan sa katotohanan ng bagay na pinangalanan. Nang magkaroon si Abram ng isang bagong karanasan, nakatanggap siya ng isang bagong pangalan, Abraham. Nang maranasan ni Jacob ang bagong kapanganakan, sinabi sa kanya ng Panginoon, “Hindi na tatawaging Jacob [mananakop] ang iyong pangalan, kundi Israel [prinsipe ng Diyos], sapagkat bilang prinsipe ay nakipaglaban ka sa Diyos at sa mga

tao, at ikaw ay nanaig.” Nang magkaroon si Saul ng isang bagong karanasan, nakatanggap siya ng isang bagong karakter; hindi na siya si Saul kundi si Pablo. Ang pangalan ng Diyos ay siyang tunay na Diyos. “At ang Panginoon ay dumaan at ipinahayag ang pangalan ng Panginoon: Ang Panginoon, ang Panginoong Diyos, maawain at mapagbiyaya, mapagpahinuhod at sagana sa kabutihan at katotohanan.”

Kaya ang labindalawang pangalan ng tribo, na nakaukit sa labindalawang mahahalagang bato ng baluti, ay kumakatawan sa buong Israel ng Diyos. Ang Israel ay ipinanganak ng Espiritu; kaya naman tanging ang tunay na Israel lamang ang naliligtas. Ang walang hanggang lungsod ay may labindalawang pintuan, at sa mga pintuan na ito ay ang mga pangalan ng labindalawang tribo. Lahat ng pumapasok doon ay pumapasok bilang mga Israelita; sapagkat, “kung kayo’y kay Cristo, kayo nga’y binhi ni Abraham at mga tagapagmana ayon sa pangako.” Kaya ang baluti ay kumakatawan **sa lahat ng naligtas na anak ng Diyos bilang Kanyang mahahalagang hiyas.**

“At dadalhin ni Aaron ang mga pangalan ng mga anak ni Israel na nasa pectoral... **sa kaniyang puso**, pagka siya’y pumapasok... sa harap ng Panginoon na **palagi.**” Oh, mambabasa, nakikita mo ba ang kahanga-hangang katotohanang ito? Si Cristo, ang ating Mataas na Saserdote, ay patuloy tayong dinadala **sa Kaniyang puso** sa harap ng Diyos. Isinusuot tayo ni Cristo, bawat isa, bilang mahahalagang hiyas **sa Kaniyang puso**, sa harap ng Diyos. Ang lahat ng ito ay ipinapakita sa pectoral, at ito ang katuwiran ni Cristo, isang pag-ibig na hindi tayo bibitawan at hindi maaaring tanggihan, na naghahanap sa atin, nawawala sa mga bundok, hanggang sa matagpuan Niya tayo at ibalik tayo sa bahay ng Ama.

Kung ito ang katuwiran ni Cristo sa Kanya, ang Kanyang katuwiran sa atin ay magiging pareho, isang pag-ibig na magdadala sa mga hindi ligtas at nawawala **sa ating mga puso** at hindi sila

bibitawan, isang pag-ibig na ituturing silang pinakamahalagang palamuti at hiyas ng ating buhay, kung maaari natin silang makuha at madala sa Diyos. Ang katuwirang ito ni Cristo ang pinakamagiliw at pinakamatamis na bagay sa lupa.

Si Aaron ay nakasuot sa kanyang ulo ng isang mitra, na gawa sa lino at asul na puntas at ginto na sinubukan sa apoy. Kay kakaibang ekspresyon ang sinipi sa teksto na tumutukoy sa mitra. Sinasabing ang mataas na saserdote ang **“magdadala ng kasamaan ng mga banal na bagay**, na ipapabanal ng mga anak ni Israel sa lahat ng kanilang mga banal na kaloob.” Ang mitra na isinusuot sa ulo at lalo na ang laminang purong ginto na isinusuot sa noo ay tumutukoy sa mga kaisipan. Ang kaloob ay nangangahulugang ang nagbibigay, dahil ang handog ay kumakatawan sa kanya na nagdala nito. Dito ay kinakatawan na si Cristo, ang ating Mataas na Saserdote, ay nagdadala ng **kasamaan** maging ng ating mga **pinakabanal na kaisipan** at ng ating **pinakadalisan sa mga mithiin**.

Ang isang mabuting tao, kapag nag-aalay ng kanyang mga panalangin at papuri sa Diyos, ay kadalasang maraming walang kabuluhan at hangal na mga kaisipan ang dumarating nang hindi inaasahan, tulad ng mga maruruming ibon na bumababa sa mga handog na inihain ni Abraham sa harap ng Panginoon. Itinatanong niya, Matatanggap ba ng dalisay na Diyos ang gayong maruruming handog na ating inialay sa Kanyang altar? Napakaraming sarili at kasalanan sa ating mga **pinakabanal na bagay** kaya't ang ating mga luha ay kailangang hugasan, at maging ang ating pagsisisi ay kailangang pagsisihan.

Ginawa ng Panginoon ang ating mga puso na Kanyang templo sa pamamagitan ng pagpasok Niya sa mga ito upang manahan doon, ngunit ang Kanyang dalisay na presensya ay nagpapadama sa atin ng bawat di-kasakdalan, at naririnig natin ang dakilang Hari na nagsasabing, Pabanalin ninyo ngayon ang inyong mga sarili at

pabanalin ang bahay ng Panginoong Diyos ng inyong mga ninuno at ilabas ninyo ang karumihan mula sa banal na lugar.” Sa gayon ay pinababanal tayo ni Cristo kung magtitiwala tayo sa Kanya sa pamamagitan ng pananampalataya. Dinadala Niya ang karumihan. Kahit ngayon ay dinadala Niya ang kasamaan ng ating mga banal na bagay, kaya nakikita tayo ng Diyos hindi kung sino tayo kundi kung ano tayo dapat kapag ang gawa ni Cristo sa atin ay tapos na, at kapag tayo ay tinanggap sa Minamahal.

Para bang sinabi ni Kristo sa Ama, Alam ko, Ama, na sila ay hindi perpekto, at maging ang kanilang mga panalangin at pinakabanal na mithiin ay may kalakhang pagkamakasarili; ngunit ang ibig nilang sabihin ay dalisay ang mga ito, at sila ay nasa ilalim ng tipan sa Akin. Magtiwala ka sa Akin “upang iharap mo sila nang walang kapintasan sa harapan ng Iyong kaluwalhatian nang may labis na kagalakan.” At nagagalak ang Ama na tanggapin tayo nang ganito kay Kristo.

At ito ang katuwiran ni Cristo, hindi upang tayo'y hatulan o hatulan, kundi maging ang Kanyang sarili upang pasanin ang kasamaan ng ating mga banal na bagay upang tayo'y tanggapin. Kung ito ang katuwiran ni Cristo sa Kanya, hindi ba ang katuwiran ni Cristo sa atin ay mamarkahan ng ganap na kawalan ng diwa ng paghatol at pagkondena sa iba? Ang sariling pagmamatuwid ang laging puno ng diwa ng pagkondena.

Sinasabi ng katuwiran ni Cristo, “Huwag kayong humatol upang hindi kayo hatulan.” “Kaya nga, wala kang maidadahilan, Oh tao, sino ka man na humahatol, sapagka't sa iyong paghatol sa iba, ay hinahatulan mo ang iyong sarili.” “Sino ka na humahatol sa alipin ng iba? Sa kaniyang sariling panginoon siya nakatayo o nabubuwal. Oo, siya'y patatatagin; sapagka't ang Dios ay makapagpapatayo sa kaniya.”

Ang dalawang uri ng katuwiran na ito na kabaligtaran na tumatakbo sa buong Bibliya ay dumarating sa kanilang kasukdulan at kasukdulan sa dalawang uri sa huling dakilang araw.

Isang uri ang lumalapit sa pintuan ng walang hanggang lungsod na may malaking kumpiyansa sa sarili at nagsasabing, “Panginoon, Panginoon, buksan mo kami; hindi ba’t nanghula kami sa Iyong pangalan, at sa Iyong pangalan ay nagpalayas ng mga demonyo, at sa Iyong pangalan ay gumawa ng maraming kamangha-manghang gawa?” Ngunit sinabi sa kanila ni Jesus, “Lumayo kayo sa akin; **hindi ko kayo nakikilala.**”

“Kung magkagayo’y sasagutin siya ng mga matuwid, na magsasabi, Panginoon, kailan ka namin nakitang nagutom, at pinakain ka namin? o nauuhaw, at pinainom ka namin? Kailan ka namin nakitang isang taga-ibang bayan, at pinatuloy ka namin? o hubad, at dinamitan ka namin? O kailan ka namin nakitang may-sakit, o nasa bilangguan, at lumapit ka sa iyo? At sasagot ang Hari,... Yamang ginawa ninyo ito sa isa sa aking mga kapatid, kahit sa pinakamaliit na ito, **ay sa akin ninyo ginawa.**”

Masdan dito ang kabaligtaran ng nakakasakit na kamalayan sa sarili ng lahat ng pagmamatuwid sa sarili at ang magandang kawalan ng kamalayan sa katuwiran ni Cristo.

"Ang anak na babae ng Hari ay lubos na maluwalhati sa loob," kaya ang panloob na kaluwalhatian ay naipapakita sa mga panlabas na kilos ng pagmamahal. Panginoon, gawin Mo kaming maganda sa loob.

*“Tumahimik! oh, tumahimik! sapagkat ang Ama
ay may iniimbak na kapuspusan ng kagalakan,
Mga kayamanan ng kapangyarihan at
karunungan, at mga kasiyahan magpakailanman;
Pagpapala at karangalan at kaluwalhatian,
walang hanggan, walang hanggang kaligayahan;
Anak ng Kanyang pag-ibig at Kanyang pinili, oh,
hindi ka ba makapaghintay para dito?”*

—Havergal.

XIII

Kapuspusan ng Buhay kay Kristo

“Mag-ingat kayo, baka sakaling may sinumang bumihag sa inyo sa pamamagitan ng pilosopiya at walang kabuluhang panlilinlang, ayon sa tradisyon ng mga tao, ayon sa mga pasimulang aral ng mundo, at hindi ayon kay Cristo.

“Sapagka't sa kaniya nananahan ang buong kapuspusan ng pagka-Diyos sa wangis na anyo. At kayo'y nangabusog sa kaniya, na siyang pangulo ng lahat ng pamunuan at kapangyarihan.”—Colosas 2:8-10.

XIII

Kapuspusan ng Buhay kay Kristo

ilikha ng DIYOS ang kaluluwa ng tao para sa Kanyang Sarili, at tanging sa Diyos lamang matatanto ng kaluluwang iyon ang tunay nitong kapalaran at masusumpungan ang kasiyahan at kapahingahan nito. Dahil nilikha ng Diyos ang kaluluwa para sa Kanyang Sarili, Siya ang may karapatang maging Kataas-taasang Panginoon ng kaluluwa; at dito Siya ay isang mapanibughuing Diyos, dahil gagawin Niya ang bawat kaluluwa na isang moog at tanggulan na nakalaan lamang sa Kanya at hindi kinikilala ang mga mananakop o magnanakaw.

Gayunpaman, ang Diyos ay namamahala sa kaluluwa hindi basta-basta mula sa labas, na tiyak na aalipinin ito at babawasan at babaluktot ang personalidad, kundi pinamamahalaan ito ng Diyos sa pamamagitan ni Cristo sa pamamagitan ng pag-ibig mula sa loob, sa gayon ay ginagawa itong ganap na malaya; at, sa pamamagitan ng kambal na proseso ng pagpapako sa krus at muling pagkabuhay na isinasagawa sa bawat buhay, pinagsasama Niya ang personalidad ni Cristo sa atin at ang atin sa Kanya, sa gayon ay pinaunlad ang

personalidad sa pinakamataas na posibilidad nito.

Para sa layuning ito kaya isinugo ng Diyos ang Kanyang Anak sa mundo. “Gayon na lamang ang pag-ibig ng Diyos sa mundo”—ang kosmos. Ito ay isang pamilyar na teksto, ngunit ka-kaunti ang nakaintindi nito. Nais naming maunawaan mo ang pigura. Ang salitang kosmos ay nangangahulugang kaayusan, pagkakasundo, simetriya, at kagandahan. Hindi natin alam kung gaano katagal natiwangwang ang mundong ito bago sinimulang muling likhain ito ng Diyos, sa pamamagitan ni Cristo. Alam natin na ito ay naging walang laman at tiwangwang at ang kadiliman ay nasa ibabaw ng kalaliman; ito ay naging isang kaguluhan, ang kabaligtaran ng kosmos.

Ngunit nakita ng Diyos ang posibilidad dito at isinugo si Kristo upang ilabas ang kosmos mula sa kaguluhan, at sa ilalim ng mapanlikhang haplos at Salita ni Kristo, ang kaguluhan ay naging isang kosmos—isang maganda, mabunga, maliwanag, at nababalot ng langit na mundo. Ang bawat tao ay isang maliit na mundo o isang maliit na mundo. Sa pamamagitan ng kasalanan, lahat tayo ay nawalan ng pagkakasundo sa isa't isa at nakikipagdigma sa ating sarili, ngunit ang matalas na mata ng Diyos na may nakabubuo at malikhain Pag-ibig ay nakikita ang mga posibilidad ng bawat isa, nakikita ang kosmos sa ilalim ng kaguluhan, at isinugo Niya ang Kanyang Anak na may mapanlikhang kapangyarihan upang ilabas ito—ibig sabihin, upang dalhin ang ating personalidad sa pinakamataas na posibleng kaganapan.

Ito ang sinasabi ng pamilyar na tekstong iyon: “Gayon na lamang ang pagsinta ng Diyos” sa kosmos sa bawat isa sa atin, kaya't isinugo Niya ang Kanyang bugtong na Anak, upang ang sinumang sumampalataya sa Kanya, sa gayon ay tanggapin Siya nang malikhain sa buhay, ay hindi mauuwi sa wala, kundi mauuwi sa lahat ng bagay. “Ang isang bahay na nahahati laban sa sarili nito ay hindi makatatagal.” Ang kaguluhan kasama ang alitan at panloob na alitan nito ay tiyak na mapapahamak at sa huli ay mapapahamak.

Ito ay sumisira sa sarili. “Ang kasalanan, kapag ito ay tapos na, ay nagbubunga ng kamatayan.” Ngunit ang kosmos, dahil ito ay magkakasundo, nakabubuo, progresibo, ay maaaring magpatuloy sa pinakamataas na posibleng tugatog ng pagiging perpekto; dahil walang mapanirang elemento, ito ay may buhay na walang hanggan.

Ang kaganapan ng buhay, ang pagiging perpekto ng personalidad, samakatuwid ay ang misyon ni Kristo sa bawat kaluluwa ng tao na tatanggap sa Kanya at isusuko ang kanyang puso at buhay sa Kanya. Kay hina ng lahat ng pilosopiya ng tao sa harap ng ganitong banal na posibilidad! Hindi nakakapagtaka na binalaan ni Pablo ang mga kapatid na mag-ingat na baka may sinumang sumira sa kanila sa pamamagitan ng pilosopiya at walang kabuluhang panli- linlang. Nagkaroon at patuloy na maraming pilosopiya ng tao ang nagkaroon ng panahon sa paghahangad na bigyang-kasiyahan ang kaluluwa ng tao, na tiyak na nagtatapos lamang sa kabiguan dahil ang Diyos lamang ang makakapagbigay-kasiyahan.

Itinuro ng Epicureanismo na ang sukdulang layunin ng buhay ay ang kasiyahan, ang kaligayahan dito. Ang buhay ang pinakamataagumpay na siyang nagdulot ng pinakamalaking kaligayahan sa araw-araw. Ang motto ng epicure ay, "Kumain tayo, uminom, at magsaya, sapagkat bukas ay mamamatay tayo." Ang kanilang kahulugan ng kasiyahan ay "kawalan ng sakit sa katawan at ng problema sa kaluluwa." Ang kanilang konsepto maging ng kaligayahan, gaya ng makikita sa kahulugang ito, ay negatibo lamang. Ang kanilang kahinaan at pagkabigo ay nakasalalay sa katotohanan na ang kaligayahan ay hindi matatagpuan sa pamamagitan ng paghahanap nito kundi sa pamamagitan ng paglimot dito sa paglilingkod. Sabi ni Carlyle, "Mayroong mas mataas kaysa sa kaligayahan, na siyang pagpapala." Ang kanilang pilosopiya ay madaling nauwi sa pagiging malaya, at, habang ipinangako nila ang kalayaan, sila ay mga alipin ng katiwalian.

Sabi ng Estoismo, “Imposible ang kaligayahan dito; hindi maiiwasan ang sakit at pagdurusa. Na ang buhay ang pinakamalaking tagumpay na maaaring makamit ng mga taong ito nang walang pakialam at kabayanihan.” Ang kabayanihan ng pagdurusa ay isang layunin na hindi kailanman makakapagbigay-kasiyahan sa kaluluwa ng tao. Gayundin, ipinakita ng karanasan na siya na nagiging walang pakialam sa pagdurusa sa kanyang sarili ay lalong walang pakialam dito sa iba at malamang na siyang sanhi nito. Sa dalawa marahil ay mas gugustuhin nating mamuhay kasama ng mga Epicureo kaysa sa mga Estoico.

Sinabi ni Plato na hindi ang kaligayahan o ang kawalang-bahala sa pagdurusa ang tunay na layunin ng buhay, kundi ang birtud ang tunay na hinahanap. Lahat ng bagay na dumating sa atin, kayamanan o kahirapan, kaligayahan o sakit, ay mabuti o masama hindi lamang sa sarili nito kundi ayon sa kung paano ito naglingkod o nabigong maglingkod sa pagkatao(birtud). Upang ang kanyang pilosopiya ay magkaroon ng oras upang maisakatuparan ang sarili nito, ipinapalagay niya ang kawalang-hanggan para sa lahat. Karamihan sa tinatawag na modernong Kristiyanismo ay nagmula kay Plato sa halip na kay Kristo; tulad ng mga gawa ni Plato na mga aklat-aralin sa maraming modernong paaralan ng teolohiya kung saan wala ang Bibliya. Ang kahinaan ni Plato ay nasa kanyang kahulugan ng pagkatao(birtud), dahil ito ay sa ulo kaysa sa puso. Ito ay intelektwal sa halip na espirituwal, at kulang ito sa kataas-taasang elemento, ang malikhaing Kristo.

Ang modernong pilosopiya na humantong sa Digmaang Pandaigdig, ang motto nito na "Ang kapangyarihan ang siyang magpapatuwid," ay nagdiwang ng malupit na puwersa at nanaig sa bawat sagrado at mapagmahal na prinsipyo ng buhay. May mga anyo ng relihiyon, maging ang tinatawag na Kristiyanismo, na higit na nakikibahagi sa kalikasan ng isang pilosopiya kaysa sa isang tunay na relihiyon dahil ang kanilang pang-akit ay higit na nakaaakit sa isip kaysa sa puso.

Ang kaligtasan ay hindi pangunahing pisikal o intelektwal; ito ay espirituwal. Hindi ito ang kaya kong gawin gamit ang aking katawan o ang kaya kong isipin gamit ang aking utak; ito ay kung ano ako sa aking puso; at ang puso ang sentro ng mga damdamin. “Ang nananahan sa pag-ibig ay nananahan sa Diyos at ang Diyos ay nananahan sa Kanya.” Sabi ni Hesus, “Makikilala ninyo ang katotohanan at ang katotohanan ang magpapalaya sa inyo.” Ito ay isang kahanga-hangang pahayag at totoo sa lahat ng antas. Ang pisikal na katotohanan ay magpapalaya sa iyo sa pisikal na paraan; ang intelektuwal na katotohanan ay magpapalaya sa iyo sa intelektuwal na paraan, ngunit kailangan ang espirituwal na katotohanan, na espirituwal na nalalaman, upang iligtas ang kaluluwa at gawing malaya ang isa sa espirituwal na paraan. Binanggit ito ni Hesus sa pinakamataas na antas, hindi ang intelektuwal na pag-alam sa isang teorya kundi ang espirituwal na pag-alam sa isang personalidad. Ito ang kaligtasan—buhay na walang hanggan—“upang makilala ka nila, na iisang tunay na Diyos, at si Jesu-Cristo na iyong isinugo.

Sa malaking tunggalian ng sansinukob sa pagitan ng tama at mali, katotohanan at kasinungalingan, buhay at kamatayan, malayang pumasok si Kristo. “Dahil sa kagalakang inilagay sa harap Niya” Tiniis Niya ang paghihirap, hinamak ang kahihiyan, ginawang perpekto sa pamamagitan ng pagdurusa, at naging Kapitan ng ating kaligtasan. Nagawa Niyang pamunuan tayo, upang tulungan ang mga natutukso, upang pakainin ang mahihina. Siya ay ibinigay bilang isang Pinuno at Kumander ng mga tao.

Hindi nakakapagtaka na sinabi ni Pablo, “Mag-ingat kayo, baka may sinumang makadaya sa inyo sa pamamagitan ng pilosopiya o walang kabuluhang panlilinlang” o gaya ng mababasa sa Twentieth Century Version na “isang hungkag na pagkukun wari.” Ang mga pilosopiya ay maaaring mabuti at masama. Ang pinakamahuhusay sa kanila ay maaaring maging mahusay bilang tagapagpaunlad ng talino, ngunit, bilang paraan ng

kaligtasan at pagdadala ng pinakamataas, ang walang hanggang kaganapan sa buhay, ang mga ito ay pawang hungkag na pagkukunwari at walang kabuluhang panlilinlang. Dito na ang mabuti ay kaaway ng pinakamabuti.

Kung kaya niya, pananatilihin ni Satanas ang mga tao sa mga pisikal na bagay lamang. Kung mabigo siya rito, siya ay magiging tagapagtaguyod ng tinatawag na mas mataas na edukasyon, na pinapalitan ang Diyos at ang Kanyang Salita ng mas mataas na kritisismo at pilosopiya ng tao. Alam na alam niya na ang lahat ng malalaking unibersidad sa mundo ay kayang gawin ang kanilang makakaya para sa isipan at hindi kailanman mahahawakan ang kaluluwa ng buhay. Ang lahat ng pilosopiya ng mundo ay kasinglawak ng sansinukob mula sa relihiyon ni Cristo. Kulang sila sa espirituwal na kapangyarihang malikhain. Tanging ang Diyos lamang ang makakarinig at makakasagot sa sigaw ng puso, "Likhaan mo ako ng isang malinis na puso, O Diyos, at baguhin mo ang isang matuwid na espiritu sa loob ko." "Tayo ang Kanyang gawa na nilikha kay Cristo Jesus, para sa mabubuting gawa.

Muling nagbabala si Pablo laban sa mga "pamuna ng sanlibutan." Bagama't kasama rito ang mga pilosopiya ng sanlibutan, kabilang din dito ang iba pang bagay. Sa ikalawang kabanata ng Mga Taga-Colosas, makikita natin ang mga salitang ito, "Kaya nga, kung kayo'y namatay na kasama ni Cristo mula sa mga pamuna ng sanlibutan, bakit na parang nabubuhay pa kayo sa sanlibutan ay nasasakop kayo ng mga palatuntunan... ayon sa mga utos at aral ng mga tao?" Ang ritwalismo at seremonyalismo, ang resulta ng mga doktrina at mga ordenansa ng tao, ay palaging lumilitaw sa simbahan habang bumababa ang espirituwalidad. Tinutulungan nila ang isang tao na makaramdam ng kabanalan pagkatapos na tumigil na siya sa pagiging ganito sa katotohanan. (Tingnan ang talata dalawampu't tatlo ng parehong kabanata.) Ang mga ito ang mga pamuna ng sanlibutan. Itinuturo tayo ni Pablo kay Cristo at sa Kanya lamang bilang ang tanging makapagligligtas at makapagpa-

pakumpleto sa kaluluwa.

Sa malaking tunggalian ng sansinukob sa pagitan ng tama at mali, katotohanan at kasinungalingan, buhay at kamatayan, malayang pumasok si Kristo. “Dahil sa kagalakang inilagay sa harap Niya” Tiniis Niya ang paghihirap, hinamak ang kahihayan, ginawang perpekto sa pamamagitan ng pagdurusa, at nagging Kapi- tan ng ating kaligtasan. Nagawa Niyang pamunuan tayo, upang tulungan ang mga natutukso, upang pakainin ang mahihina. Siya ay ibinigay bilang isang Pinuno at Kumander ng mga tao.

Tayong lahat ay may bahagi sa Kanya sa parehong tunggalian na ito. Sinabi Niya, “Maliban na itakwil ninyo ang inyong sarili araw-araw at pasanin ang inyong krus at sumunod sa akin, hindi kayo maaaring maging alagad ko.” Hindi natin maiiwasan ang tunggalian na ito ng mga panahon. Dumarating ito sa ating sariling mga pamilya. “Ang magiging kaaway ng tao ay ang kaniyang sariling sambahayan.” Mas malapit pa ito kaysa riyang; dumarating ito sa ating sariling mga puso at buhay. “Ang espiritu ay nagnanasa laban sa laman, at ang laman ay laban sa espiritu, kaya hindi ninyo magagawa ang mga bagay na nais ninyo.” Hindi natin ito maiiwasan. Ang tanging tanong ay, Lalaban ba tayo nang mag-isa at mabibigo o sa ilalim ng isang Kumander na hindi kailanman natalo sa labanan?

Kung paanong ang Kristiyanismo ay naiiba sa bawat pilosopiya ng tao, gayundin si Kristo ay naiiba sa bawat gurong tao, dahil hindi lamang Niya tinutugunan ang Kanyang sarili sa talino (lamang) kundi sa (isip sa pamamagitan ng) puso at espirituwal na kalikasan ng tao. Ito ay dahil nais Niyang gisingin ang espirituwal na binhi sa loob tungo sa kabaguhan ng buhay na may kontrol sa lahat.

“Tayo ay mga kamanggagawa ng Diyos.” “Ang kayamanan ng kaluwalhatian ng hiwagang ito ay si Cristo na nasa inyo, ang pag-asa ng kaluwalhatian.” Bakit? “Kayo'y nagtagumpay... sapagkat Siya na nasa inyo ay mas dakila kaysa sa nasa sanlibutan.” Ang kaisipan ay isang tunay na pagbabago sa pamamagitan ng walang hanggang batas ng pagpapako sa krus at muling pagkabuhay tungo sa kapuspusan ng buhay.

Gaano tayo ka-kulang kung wala Siya. Kahit sa pisikal na aspeto, may mga posibilidad na hindi natin kailanman namamalayan dito. Kaya Siya, si Cristo, ay “babaguin ang mga katawang ito na parang Kanyang maluwalhating katawan.” Doon ay hindi na sasabihin ng mga naninirahan, “Ako ay may sakit”; at “hindi na magkakaroon ng kamatayan, ni ng dalamhati o ng pagtangis, ni ng sakit pa, sapagkat ang mga dating bagay ay lumipas na. At papahirin ng Dios ang lahat ng luha sa kanilang mga mata.” Kahit sa pisikal na aspeto, kailangan natin ng pagiging ganap at matatagpuan lamang ito kay Cristo.

Sa intelektuwal na aspeto, ang taong lubos na nasisiyahan sa kanyang nalalaman ang siyang taong pinakamangmang. Hindi natin kailanman matatagpuan ang kasiyahan intelektuwal dito. Ang bundok ng katotohanan at kaalaman ay maaaring nasa lupa ang pundasyon, ngunit ang tuktok nito ay nasa langit lamang. Bawat hakbang na ating tinatahak sa baku-bakong panig nito ay nagpapakita sa atin ng isang makapangyarihang lumalawak na bansa na hindi pa nakikilala noon. Nais natin itong tuklasin at lutasin ang mga hiwaga nito, ngunit ang buhay ay napakaikli. Ang pinakamasigasig na naghahanap ng kaalaman ay mga “Mas mataas pa” na namamatay sa niyebe bago maabot ang tugatog ng kanilang ambisyon. Ngunit kay Cristo matatagpuan ang lahat ng kayamanan ng karunungan at kaalaman, ang lahat ng kapuspusan ng pagka-Diyos sa katawan; sa Kanya rin matatagpuan ang buhay na walang hanggan sapagkat “ang sinumang mayroong Anak ay mayroong buhay na walang hanggan.” Hindi natin masusukat ang mga posibilidad ng ganap na intelektuwal sa Kanya. Ang mismong kalikasan ng isip ay nasa kalusugan at patuloy na buhay upang gawin itong may kakayahang umunlad nang walang hanggan.”

At ano ang masasabi natin tungkol sa espirituwal na kaganapan kay Cristo? “Hindi pa nahahayag kung magiging ano tayo.” “Hindi nakita ng mata, hindi narinig ng tainga,” ngunit inihahayag ng Diyos ang mga espirituwal na posibilidad na ito sa

atin sa pamamagitan ng Espiritu, araw-araw.

Mga minamahal, ang aking taos-pusong hangarin para sa inyo ay “nawa'y manahan si Cristo sa inyong mga puso sa pamamagitan ng pananampalataya; upang kayo, na nag-uugat at natatatag sa pag-ibig, ay maunawaan kasama ng lahat ng mga banal kung ano ang lapad at haba at lalim at taas; at upang makilala ang pag-ibig ni Cristo, na di masayod ng kaalaman, upang kayo'y mapuspos ng buong kapuspusan ng Dios.”

“Ngayon, sa Kanya na makapangyarihang gumawa ng higit pa sa lahat ng ating hinihingi o iniisip, ayon sa kapangyarihang gumagawa sa atin, sa Kanya nawa ang kaluwalhatian sa iglesia sa pamamagitan ni Cristo Jesus, magpakailanman, magpakailanman.”
Mga Taga-Efeso 3:17-21.

Sa isang mahalagang sandali sa kasaysayan ng Adventista, ipinahayag nina E. J. Waggoner, A. T. Jones, at ng kanilang mga kapanahon ang isang mensahe ng buhay na hindi nakaugat sa legal na kathang-isip, kundi sa buhay na katangian ng Diyos. Kabilang sa mga pinakamalinaw at pinakanapapabayaang tinig noong panahong iyon ay si George Fifiel.

Ang Tubig ng Buhay ay isang kahanga-hangang pagbawi ng pananaw ni Fifiel tungkol sa kaligtasan na nakasentro kay Kristo—isa na nagpapakita ng kasalanan bilang isang nakamamatay na pagkahiwalay mula sa Pinagmumulan ng buhay, at ang pagtubos bilang gawaing pagpapagaling ng Diyos sa pamamagitan ng mapagkaloob na pag-ibig ni Kristo. Sa halip na ilarawan ang krus bilang isang gawa ng banal na paghihiganti, inihayag ito ni Fifiel bilang ang sukdulang pagbubunyag ng layunin ng Diyos para sa sangkatauhan.

Isinulat noong mga taon kasunod ng muling pagkabuhay ng katuwiran sa pamamagitan ng pananampalataya noong 1888, ang **Ang Tubig ng Buhay** ay sumasalamin sa ganap na pananampalataya ng isang taong nasa puso ng kilusang iyon. Si Fifiel ay kabilang sa mga nangungunang tinig na tumanggap at nagpahayag ng mensahe nito, at ang maliit na aklat na ito ay nagpapanatili ng mga katotohanang direktang dumadaloy mula sa mabuong panahon ng kasaysayan ng Adventista. Sa pamamagitan ng simple ngunit malalim na mga aral, inilalahad niya ang katuwiran sa pamamagitan ng pananampalataya kay Cristo hindi bilang isang abstraktong(di-kongkreto) doktrina, kundi bilang isang buhay at nagbabagong realidad.

Inaanyayahan ng bagong naibalik na edisyong ito ang mga mambabasa na muling tuklasin ang isang nakalimutang batis sa loob ng teolohiya ng Adventista—isa na napreserba sa pamamagitan ng tadhana at muling dinala sa liwanag. Ipinapahayag nito si Kristo hindi bilang isang sakripisyo upang palubagin ang poot ng isang galit na Diyos, kundi bilang Tubig ng Buhay na malayang ibinigay sa isang naghihinalong mundo.

ISBN 979-8-9948137-0-6

9 798994 813706